

Αναρχία

Αρ. φυλ. 13, 100 δρχ.

ΙΟΥΛΗΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1989

Ταχ. θυρ. 26050 10022 ΑΘΗΝΑ

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΝΕΙ

Στις 18 Ιούνη ο «κυρίαρχος» λαός «επέλεξε» τους Σαυριανούς αφέντες του. Ακόμα μια φορά, οι φιλόδοξοι διαχειριστές της εξουσίας, αρπάζοντας της ευκαιρία, θα προωθήσουν τα σχέδια κυριαρχίας τους στην κοινωνία, με την κατασκευασμένη «θέληση του λαού».

Οι μετεκλογικές εξελίξεις δημιούργησαν νέα δεδομένα. Οι συσκέψεις, τα παζαρέματα, οι ελιγμοί, και οι νέες συμμαχίες των εξουσιαστών, διαμορφώνουν τους νέους όρους κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφάλαιου.

Ας εξάγουμε και εμείς ορισμένα σημαντικά μετεκλογικά συμπεράσματα, που πιστεύουμε ότι χαρακτηρίζουν τους νέους όρους κυριαρχίας:

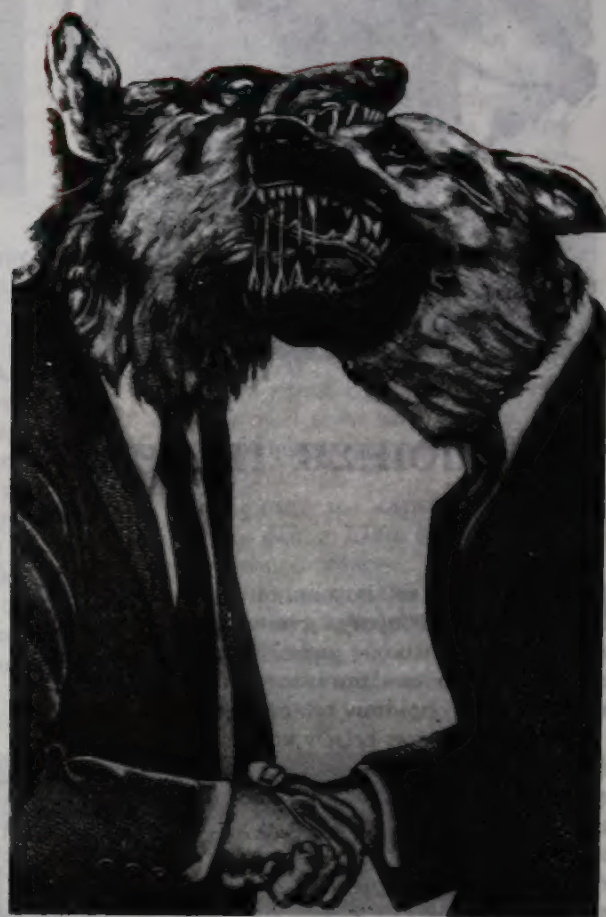
1. Η ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΣΗΣ ΚΑΙ Η «ΑΥΤΟΚΑΘΑΡΣΗ» ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ.

Η «κάθαρση», προεκλογικά και μετεκλογικά, αποτελεί τον πρωτεύοντα λόγο και «άλλοθι» της αντιπαράθεσης των εξουσιαστικών κομματικών μηχανισμών για τη νομή της εξουσίας. Από τη μια μεριά οι σημερινοί αριστεροί και δεξιοί διαχειριστές, εκμεταλ-

λεύομενοι τα σκάνδαλα του πασοκικού κράτους, προβάλλονται ως οι «έντιμοι» και «αδιάφθοροι», παραπλανώντας και συσκοτίζοντας για τις προθέσεις τους και παράλληλα βάζουν τις βάσεις για την ενίσχυση των θεσμών της εξουσίας, του κράτους, της βουλής και της δικαιοσύνης, για να προετοιμάσουν με καλύτερους όρους τα σχέδια κυριαρχίας τους.

Η αυτονόμηση των εξουσιαστικών κομματικών μηχανισμών από τις κοινωνικές διεργασίες και τα κοινωνικά προβλήματα και η κατευθυνόμενη «ιδεολογία» της κάθαρσης επιτρέπουν τη σύγκληση των φαινομενικά «αντιπάλων» εξουσιαστών της δεξιάς και αριστεράς για το ξεπέρασμα των κοινωνικών και πολιτικών «πολώσεων» και «αντιπαράθεσεων». Ο κοινός διαχειριστικός λόγος της δεξιάς και αριστεράς αποτελεί σήμερα την ευκαιρία για τον εκσυγχρονισμό των σχέσεων κυριαρχίας και το πέρασμα από το μονοκομματικό κράτος της διαχείρισης που δημιουργούσε πολώσεις και αντίστοιχη πολιτική «ρευστότητα» στη συναινετική αυτονόμηση του κράτους από την κοινωνία. Δηλαδή την αναπαραγωγή και τον εκσυγχρονισμό της εξουσίας και των θεσμών της - κράτος - βουλή - δικαιοσύνη - που να μπορεί αποτελεσματικά και χωρίς «τριβές» και «ρήξεις» να επιβάλλει στην κοινωνία τις επιλογές των διαχειριστών του συστήματος.

Το τέλος της εποχής της αντιπαράθεσης των δύο



υπερδυνάμεων ως αντιπαράθεσης δυο διαφορετικών και ανταγωνιστικών κοινωνικών συστημάτων και η παγκόσμια κυριαρχία του καπιταλισμού, επιταχύνει την άμεση συμμετοχή της αριστεράς στη διαχείριση της εξουσίας και του συστήματος.

| συν. σελ. 2

ΤΙΕΝ ΑΝ ΜΕΝ: Η ουράνια γαλήνη του Δεσποτικού Μαρξισμού



Η προσπάθεια του άρθρου είναι να συνάγει τα ουσιαστικά συμπεράσματα της κτηνωδίας της κομμουνιστικής εξουσίας στην Κίνα και όχι να καταγγείλει τη βία «γενικά» ή «συναισθηματικά», καλύπτοντας την ουσία της θηριωδίας που είναι η ίδια η φύση και ο χαρακτήρας της μαρξιστικής καθεστωτικής ιδεολογίας.

ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΚΑΙ «ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ».

Η μαρξιστική αριστερά, όλων των εκδοχών, η επίσημη, η ανεπίσημη, η ορθόδοξη, η αιρετική, έσπευσαν να καταγγείλουν την επίθεση του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού της Κίνας, λες και είναι η πρώτη φορά που κομμουνιστικό κόμμα προβαίνει σε τέτοιες θηριωδίες. Λες και δεν έχουμε γνωρίσει όλες τις εκδοχές της μαρξιστικής ιδεολογίας στην εξουσία:

-Μπολσεβίκοι με τον αρχιστράτηγο Τρότσκι εξοντώνουν 16000 ναύτες και εργάτες της Κροστάνδης με τις μαζικές εκτε-

λέσεις των αιχμαλώτων και των ομήρων.

-Η σταλινική θηριωδία των επόμενων 20 ετών με τις εξοντώσεις όλων όσων διαφωνούσαν με τον «πατέρα των λαών».

-Τα τάγματα εφόδου του κομμουνιστή Λίστερ ενάντια στην επαναστατημένη Καταλωνία.

-Οι ρεβιζιονιστές του Χρουστσώφ με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

-Τα ανατολικά κράτη με την εφιαλτική αστυνομική εξουσία.

-Η Ρουμανία του «αυτοκράτορα» Τσαουσέσκου.

-Η Γιουγκοσλαβική «αυτοδιαχείριση».

-Ο εγκληματικός ρόλος όλων των κομμουνιστικών κομμάτων στη Δ. Ευρώπη.

-Ο θεοκρατικός Μαιοισμός

-Η Βιετναμική «δικτατορία του προλεταριάτου»

-Η θλακώδης Αλβανική απομόνωση.

-Η Κούβα του Κάστρο.

-Η Καμπότζη των Χμερ.

Ακόμη και μαρξιστές στοχαστές, φιλόσοφοι και ποιητές του επιπέδου Λούκατς, Σάρτρ, Μπετελέμ, Αραγκόν, καθαγιάζαν και υμνολογούσαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τη σταλινική θηριωδία, το λεβινιστικό κρατισμό. Όλοι αυτοί έβλεπαν την ιστορία σαν: «...ωχρή ανταύγεια μιας υπόγειας γιγαντομαχίας ανάμεσα στους «πατέρες των λαών» και στις «σκοτεινές κλίκες των προδοτών και τις σπείρες των πουλημένων πρακτό-

| συν. σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

● ΑΜΕΣΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΕΥΓΧΡΟΝΙΖΟΜΕΝΗ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΤΩΝ Α-ΦΕΝΤΙΚΩΝ

● Η ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΟΥΚΛΑ

● AIDS: Βιολογικός και ψυχολογικός πόλεμος.

● ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, Η ΛΑΙ-ΛΑΠΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

● ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ του Αλφρ. Μπανάνο.

● ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

● Η ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ ΠΕΚΙ-ΝΟΥ

● ΚΙΝΑ: ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΙ-ΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΓΕΜΑΤΕΣ

● ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΥΑ ΛΙΟΥΞΑΝ

● Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΠΟΝΑ-ΝΟ ΚΑΙ ΣΤΑΖΙ

● ΡΑΟΥΛ ΣΕΝΤΙΚ: Ο ΘΑ-νατος ενός επαναστάτη.

● Μια Επαναστατική Πρά-ξη.

από σελ. 1

Η φιλολογία περί «εντίμων» και «ατίμων», οι συνταγματικές κενολογίες, οι διαδικασίες που θα προχωρήσουν (συνεδριάσεις της βουλής και δικές), ο βομβαρδισμός του Τύπου με καθημερινά σχόλια και ειδήσεις για το θέμα της «κάθαρσης» και του «ιστορικού συμβιβασμού» με τη συμμετοχή της αριστεράς στη κυβέρνηση ως «αδιάφθορης» πολιτικής δύναμης, δεν μπορούν να αποκρύψουν το αληθινό πρόσωπο των εξουσιαστών, την προσπάθειά τους δηλαδή, να ισχυροποιήσουν και να εκσυγχρονίσουν το διεφθαρμένο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης.



2. ΕΝΟΠΙΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η κατάρρευση του πασοκικού κράτους και το ζήτημα της «κάθαρσης» ενοποιεί τους «αντιμαχόμενους» εξουσιαστικούς μηχανισμούς της δεξιάς και της αριστεράς, αποκαλύπτοντας τις πραγματικές επιδιώξεις των διαχειριστών του συστήματος.

Η συμπίεση των δεξιών και αριστερών «εθνοσωτήρων» για να επιβάλλουν νέους όρους εκμετάλλευσης και κυριαρχίας, καταδεικνύει εφεδρείες για την διαχείριση της εξουσίας. Αυτός ο ρόλος της αριστεράς απαιτεί το γκρέμισμα της εικόνας της ως φορέα αλλαγής του συστήματος, όπως προσπαθούσε να εμφανιστεί και να επιβληθεί στους εκμεταλλευόμενους και κυριαρχούμενους.

Η ομογενοποίηση της εξουσίας είναι η πραγματικότητα της κυριαρχίας σήμερα. Σ'όλο τον πλανήτη, σ'Ανατολή και Δύση η διαχείριση της εξουσίας αποτελεί το στόχο όλων. Αιματοβαμμένοι δικτάτορες, δεξιοί, σοσιαλιστές, απομεινάρια του σταλινισμού και μαοϊσμού, εναλλακτικοί διαχειριστές, οικολόγοι ενοποιούνται στη διαχείριση του καπιταλισμού. Η παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας είναι γεγονός.



3. ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ

Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου του καπιταλισμού. Στη σημερινή συγκυρία, ήρθε η ώρα της Αριστεράς να προσφέρει τις υπηρεσίες της στο σύστημα. Η συνεργασία της με τη Ν.Δ. και η συμμετοχή της στην κυβέρνηση αποτελεί μία πραγματικότητα. Αφού έδωσαν τις αντιιμπεριαλιστικές μάχες με μαραθώνιους περιπάτους, αφού αποπυρηνικοποίησαν τη Δάφνη και την Καισαριανή, αφού κατατρόπωσαν τους επικριτές και τους εχθρούς του «υπαρκτού σοσιαλισμού» στην Πολωνία και το Αφγανιστάν και έχοντας προωθήσει την ταξική πάλη με την απλή αναλογική, έρχονται να πείσουν με τη συμμετοχή

τους στην εξουσία, ότι είναι και αυτοί ικανοί να χειριστούν τα «εθνικά» θέματα της «κάθαρσης», του «εκδημοκρατισμού» του κράτους και της «ανύψωσης» των θεσμών της εξουσίας. Η συμμετοχή τους σ'αυτήν, σκοπό έχει να ενισχύσει το κύρος των θεσμών και να τους κάνει να λειτουργήσουν πιο αποτελεσματικά. Η «κάθαρση» αποτελεί το άλλοθι και την ευκαιρία, για την αριστερά, να βγει από το περιθώριο της πολιτικής ζωής και να συνεργαστεί με τους πολιτικούς εκφραστές του κεφάλαιου, δηλ. τη Ν.Δ. Ο πολιτικός λόγος της έχοντας αφομοιωθεί από το πασοκικό κράτος, γίνεται πιά λόγος διαχειριστικός και εκσυγχρονιστικός της εξουσίας.

Η πολιτική και κοινωνική νομιμοποίηση των επιλογών της κυριαρχίας του κεφάλαιου, με τη συμμετοχή της Αριστεράς στην εξουσία ουσιαστικά απονομιμοποιεί τους αγώνες που αντιδρούν σ'αυτές τις επιλογές, στοχεύοντας να αναγνωρίζονται μόνο οι διαχειριστικές και οικονομίστικες διεκδικήσεις και ότι ξεφεύγει από τα όρια της καθεστωτικής Αριστεράς να περιθωριοποιείται και να φαντάζει ως εξτρεμισμός, ως ουτοπία.

Η κρίση της Αριστεράς και του μαρξισμού, η αποκάλυψη της βαρβαρότητας των αιματοβαμμένων Οργουελικών κρατών του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ανάγκασαν τα σταλινικά απομεινάρια, για να περισώσουν τους γραφειοκρατικούς και εξουσιαστικούς κομματικούς μηχανισμούς τους, να συμμετέχουν στο παιχνίδι της διαχείρισης της εξουσίας.

Για τα υπόλοιπα αριστεριστικά κομματίδια που εμφανίστηκαν στις εκλογές, απλά υπενθυμίζουμε ότι και ο χριστιανισμός έχει τις αιρέσεις του, τους παλαιόημερολογίτες, ιεχωβάδες, κ.λ.π.

4. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Στις 18 Ιούνη, το πασοκικό κράτος κατέρρευσε. Η Σοκτάχρονη παραμονή του στην εξουσία κατέδειξε τα αποκάλυπτα κίνητρα και τους σκοπούς του. Μόνη επιδίωξη και στόχος, η νομή της εξουσίας και το προσωπικό κέρδος. Το «σοσιαλιστικό» προσώπιο του και οι προτάσεις του για εκσυγχρονισμό και κοινωνικές αλλαγές, ρευστοποιήθηκαν στις επιλογές της αυλής του Α. Παπανδρέου και των απατεώνων συνεργατών του.

Το ΠΑΣΟΚ, έχοντας αφομοιώσει τα συνθήματα της Αριστεράς και έχοντας επιβάλλει το μικροαστικό λαϊκισμό του, εμφανιζόταν ως ο μόνος ικανός διαχειριστής του συστήματος. Η συναίνεση στο «σοσιαλιστικό» προσώπιο του και η άμβλυση των κοινωνικών αντιστάσεων, αποτελούσε τον αναγκαίο όρο για να εκσυγχρονιστεί η κυριαρχία του κράτους και του κεφάλαιου, να παραμείνουν οι Αμερικάνικες βάσεις και να αυξηθούν τα κέρδη των αφεντικών.

Όσοι αντιστάθηκαν στις επιλογές της Πασοκικής εξουσίας αντιμετώπισαν την καταστολή, τις φυλακίσεις, την αντιπαράθεση ισχυρών απεργοσπαστικών μηχανισμών των κρατικοσυνδικαλιστών, αλλά αντιμετώπισαν επίσης και την απάθεια, την παραίτηση, το φιλοτομαρισμό και τον καταναλωτισμό, που επικράτησαν στην κοινωνία.

Η προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ να εδραιωθεί στην εξουσία, με κατευθυνόμενες επενδύσεις του Κοσκωτά για την άλωση του τύπου, δημιουργήσε ρήγματα στα ετερόκλητα συμφέροντα που υπηρετούσε και το οδηγούσε στην ήττα του και την απομάκρυνσή του από τη σοσιαλιστική νομή της εξουσίας.

5. Ο ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΣΜΟΣ ΩΣ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΑΞΙΑ ΣΗΜΕΡΑ.

Στις εκλογές του Ιουνίου καταγράφηκε η άνοδος της Ν.Δ., με αποτέλεσμα την κυριαρχία της στις μετεκλογικές εξελίξεις και την αναρρίχηση της στην εξουσία. Η συντηρητικοποίηση της κοινωνίας, η ιδεολογία του ατομικισμού, του βολέματος εκφράστηκε πολιτικά με την άνοδο της δεξιάς. Οι συντηρητικές ιδέες των εμπορευματικών σχέσεων και του καταναλωτισμού, οι κυρίαρχες ιδέες του συστήματος έγιναν και κυρίαρχες αξίες της κοινωνίας και ειδικότερα της νεολαίας.

Η παγκόσμια αναδιάρθρωση του κράτους και του κεφάλαιου, η εισαγωγή των νέων τεχνολογιών της πληροφορικής και οι αντίστοιχες νέες κοινωνικές διαστρωματώσεις, ο κοινωνικός κατακερματισμός της εμπορευματικής κοινωνίας, οδήγησε στην ήττα του παραδοσιακού εργατικού κινήματος, ως συλλογικού υποκειμένου αντίστασης και ανατροπής αυτών των κοινωνικών σχέσεων.

Παράλληλα η απομυθοποίηση του ρόλου της Αριστεράς και η ένταξη της στα διαχειριστικά σχέδια κυριαρχίας του καπιταλισμού, ευνόησαν τις κυρίαρχες αξίες, το συντηρητισμό, τον ατομισμό, το βόλεμα. Δηλαδή, οι αδυναμίες των συλλογικών διεκδικήσεων, των κοινωνικών κινήματων, ευνοούν την ατομική διαπραγμάτευση με το κράτος, την αποδοχή της κυρίαρχης ιδεολογίας.

Τα συνθήματα της Ν.Δ. για ίσες ευκαιρίες σε όλους, τίμιο κράτος, κίνητρα για την ιδιωτική πρωτοβουλία, σύνδεση αμοιής και παραγωγικότητας, προφανώς ικανοποιούν την «ατομική διαπραγμάτευση με το κράτος» και εναρμονίζονται με τις συντηρητικές αξίες της κοινωνίας. Μίας κοινωνίας που δεν διστάζει να τρέξει μαζικά στις θιγμένες του Λαμπρόπουλου για να γνωρίσει τον Ριτζ, πρωταγωνιστή της αμερικάνικης τηλεοπτικής σειράς «Τόλμη και Γοητεία» με τους ήρωες και της αξίες της οποίας ταυτίζεται απόλυτα.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ: ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ Η ΦΥΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ;

Στις εκλογές του Ιουνίου έκαναν την εμφάνισή τους και οι φίλοι της αρκούδας, της φώκιας, της χελώνας, του ποδηλάτου, οι φίλοι του ψωμιού ολικής αλέσεως, οι οπαδοί της εναλλακτικής θητείας και άλλες δημοκρατικές οικολογικές ομάδες, συγκεντρώνοντας αρκετούς ψήφους.

Ο απολίτικος και εξειδικευμένος λόγος τους δεν ανησυχεί την κυρίαρχη εξουσία, αλλά απεναντίας η ίδια η εξουσία προωθεί και προβάλλει την οικολογία (περιβαλλοντολογισμό) γιατί δεν θέτει σε αμφισβήτηση τις αιτίες που προκαλούν την ολοκληρωτική καταστροφή του πλανήτη και της ανθρώπινης ζωής. Ο καθεστωτικός λόγος και πράξη των οικολόγων χρησιμοποιείται και αφομοιώνεται από το σύστημα. Όλα τα εξουσιαστικά κόμματα με τον ίδιο τρόπο ασχολούνται με τα προβλήματα του περιβάλλοντος.

Η οικολογία ως θεωρία και πράξη, όταν δεν αμφισβητεί και δεν αγωνίζεται για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και της εξουσίας, σήμερα, παγκόσμια, γίνεται ένα από τα ισχυρότερα άλλοθι επέμβασης και κυριαρχίας της εξουσίας στην κοινωνία.

7. ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ.

α). Για τους αναρχικούς δεν υπάρχουν «τίμιοι» εξουσιαστές και αφεντικά, δεν υπάρχει «τίμιο» και «δημοκρατικό» κράτος, αλλά μόνο εξουσιαστές, αφεντικά και κράτος.

Για τους αναρχικούς, το καπιταλιστικό σύστημα δεν «καθαρίζεται», αλλά μόνο ανατρέπεται και μόνο το γκρέμισμα της εξουσίας αποτελεί την προϋπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

β). Η παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας της εξουσίας και η ομογενοποίηση των διαχειριστών της, κάνουν πίο άμεσο και επίκαιρο τον αγώνα ενάντια στην εξουσία του κεφαλαίου ως προϋπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

γ). Ο «κοινωνικός ιστός» δεν έχει διαταραχθεί μόνο από τα σκάνδαλα. Και χωρίς αυτά ο κοινωνικός ιστός είναι διαταραγμένος από την ΙΕΡΑΡΧΙΑ, την ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, την ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΑΠΟΞΕΝΩΣΗ. Οι αναρχικοί νομίζουν ότι παραμένει επίκαιρη η προοπτική της ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ της κοινωνίας πάνω σ'όλα τα αγαθά που η ίδια παράγει. Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ και το πρόταγμα της ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ είναι η μόνη υπεύθυνη πράξη κοινωνικής ευθύνης, στο βαθμό βέβαια που η ίδια η κοινωνία έχει πεισθεί, ότι η κρατική διαχείριση και οργάνωση θεμελιώνει την σύγχρονη μορφή του ταξικού πολιτισμού: τη ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.

δ). Βρισκόμαστε μπροστά σε μια παγκόσμια συνωμοσία - συναίνεση όλων των διαχειριστών της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία. Αριστερά και Δεξιά αφεντικά ανάγουν τα κοινωνικά φαινόμενα σε φυσικά, δίνοντας σ'αυτά μια ερμηνεία που πιά δεν θα επιδέχεται αμφισβήτηση παρά μόνο από «τρελούς» και «ψυχασθενείς». Ο ολοκληρωτισμός αυτός της σκέψης και της πράξης θα πρέπει να βρει στους Αναρχικούς την πιο αυθόαυτη αντίσταση, την πιο μεγαλειώδη φρίκη της ελευθερίας πάνω στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους: ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ.





από σελ. 1

ρων». Όλοι αυτοί παριστάνουν τους επαναστάτες στην καπιταλιστική κοινωνία, ενώ ταυτόχρονα είναι κονφορμιστές απέναντι στην μαρξιστική πραγματικότητα. Όλοι αυτοί έχουν κοινούς παρονομαστές. Πρώτον τη ΒΙΑ σα μέσο άσκησης της εξουσίας, δεύτερον τη ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ σα μέσο δημιουργίας των κυρίαρχων κανόνων και αξιών.

-Πλάι σ'αυτούς τους μαρξιστές υπάρχουν και «άλλοι» αριστοί μαρξιστές, οι οποίοι, ενώ αποδέχονται τον μαρξισμό, καταδικάζουν την πραγματικότητα του μαρξισμού, τη βαρβαρότητά του, τη θηριωδία του κ.λ.π. Βέβαια αυτοί είναι ελάχιστοι σε σχέση με τους «ορθόδοξους» και τους κάνουμε μεγάλη χάρη που ασχολούμαστε μαζί τους στο βαθμό που ο μαρξισμός που μας ενδιαφέρει είναι αυτός που λειτουργεί και όχι ο φαντασιακός.

Αυτοί λοιπόν οι λιλιπούτειοι μαρξιστές, θεωρούν ότι τα μαρξιστικά καθεστώτα δεν έχουν σχέση με τον «πραγματικό», «εγκεφαλικό» τους μαρξισμό, αναγόμενοι έτσι οι ίδιοι, εντελώς ετσιθελικά, σε μοναδικούς κατόχους της μαρξιστικής αλήθειας. Πιστεύουν ότι για όλα τα κακώς

κείμενα φταίει ή η κακή εφαρμογή του μαρξισμού, ή παράγοντες εξωτερικοί που αλλοίωσαν τον μαρξισμό, ή ο εκσυγχρονισμός των μαρξιστικών καθεστώτων προς τη Δύση, ή ο τάδε ηγέτης, και έτσι αθωώνουν το μαρξισμό από οποιαδήποτε συμμετοχή του στα αποτελέσματα της εφαρμογής του. Αυτήν όμως την αυθαίρετη λογική, δεν την έχουν μόνο οι μαρξιστές, αλλά και άλλοι «ιδεολόγοι». Ο χριστιανός για παράδειγμα θα μας πει ότι δεν φταίει ο χριστιανισμός για την Ιερά Εξέταση, ο ναζιστής ότι δεν φταίει ο Ναζισμός για τα Νταχάου, ο μαρξιστής ότι δεν φταίει ο μαρξισμός για τα εγκλήματα των Λένιν, Στάλιν, Τρότσκι, κ.λ.π. Γίνεται έκδηλο ότι για ένα μαρξιστή, για ένα χριστιανό, για ένα ναζιστή είναι κοινή η μέθοδος σκέψης, γιατί έχουν ένα κοινό παρονομαστή: την ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ της κυριαρχίας.

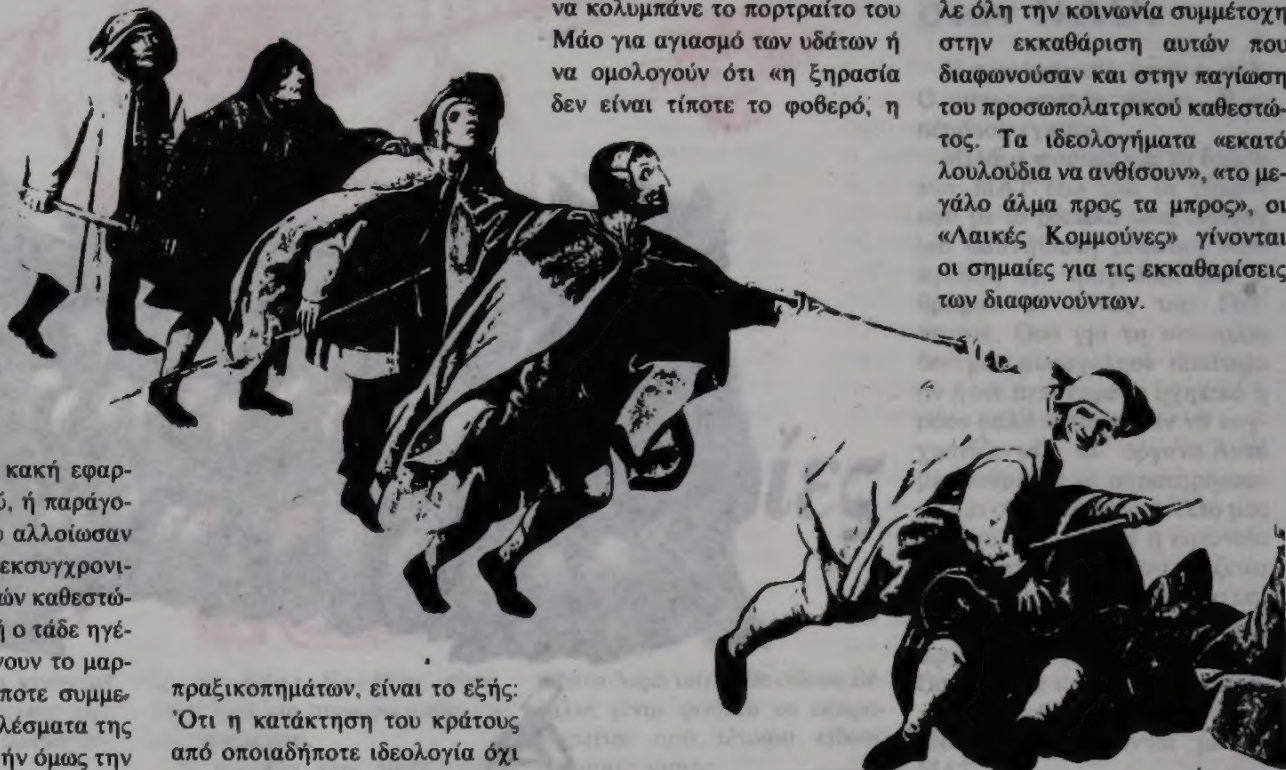
ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

«Το κόμμα διατάζει το ντουφέκι και όχι το αντίθετο»
ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ

Εκείνο που είναι το πιο σοβαρό συμπέρασμα από την ιστορία των μαρξιστικών κινήματων -

κισμού και ο ιδεαλισμός του μαρξισμού, είναι το κόκκινο θλιβαράκι που θα πειθαναγκάσει τους Κινέζους σε νέες δεισιδαιμονίες και προλήψεις έτσι ώστε να κολυμπάνε το πορτραίτο του Μάο για αγιασμό των υδάτων ή να ομολογούν ότι «η ξηρασία δεν είναι τίποτε το φοβερό, η

μεν για να εδραιωθεί και αφετέρου για να κινητοποιήσει την κοινωνία προς την κατεύθυνση του μαοισμού. Η εγκληματική φύση της μαοικής εξουσίας ήθελε όλη την κοινωνία συμμετοχή στην εκκαθάριση αυτών που διαφωνούσαν και στην παγίωση του προσωπολατρικού καθεστώτος. Τα ιδεολογήματα «εκατό λουλούδια να ανθίσουν», «το μεγάλο άλμα προς τα μπρος», οι «Λαϊκές Κομμούνες» γίνονται οι σημαίες για τις εκκαθαρίσεις των διαφωνούντων.



ΕΚΕΝΙΟΛΛ'86

πραξικοπημάτων, είναι το εξής: Ότι η κατάκτηση του κράτους από οποιαδήποτε ιδεολογία όχι μόνο δεν το αλλάζει αλλά το θεμελιώνει, όχι μόνο δεν το χρησιμοποιεί σα μέσο για την επίτευξη του όποιου ιδεολογικού σχεδίου, αλλά το υπηρετεί, διαχειρίζοντας ακόμη και τις πιο ιδιάιτερες δομές του

Αυτό στην περίπτωση της Κίνας επιβεβαιώνεται με τον πιο πανηγυρικό τρόπο. Με τον ερχομό των Μαοικών στην εξουσία το 1949, με το άλλοθι του εκσυγχρονισμού θεμελιώνεται μία εξουσία με τα χαρακτηριστικά της κινέζικης ιεραρχίας και νοοτροπίας, μαζί με το απαραίτητο πάντρεμά της με τη μαρξιστική ιδεολογία της κυριαρχίας. Αυτός ο οποίος θα εκφράσει αυτά τα δύο, είναι ο ανώτατος ηγεμόνας: ο ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ.

Ο μυστικισμός του Κομφου-

σκέψη του Μάο είναι η πολύκαρπη βροχή μας». Οι ηγέτες του Κ.Κ.Κ. ξέρουν πολύ καλύτερα από τον καθένα ότι η κυριαρχία τους θεμελιώνεται καλύτερα όταν καθαγιάζεται με την ιδεολογία, με τη θρησκεία.

Όπως όμως η θρησκεία έτσι και η ιδεολογία θα πρέπει να παρεμβαίνουν στην κοινωνική πραγματικότητα για να πείθουν, να κανονικοποιούν, να δημιουργούν αξίες, έτσι ώστε οι κυριαρχούμενοι να αναλαμβάνουν οι ίδιοι το αυτομαστίγωμα μιας και η εξουσία είναι θεόσταλη και άυλη, όπως η σκέψη του Μάο Τσε Τουνγκ.

Γιαυτό η μαοική ιδεολογία προχώρησε πιο πέρα απ'ενός

Τα «εκατό λουλούδια να ανθίσουν», είναι η διατεταγμένη από τα πάνω λήθη της «κοινωνίας» ενάντια στους «οπορτουνιστές», όπως αποκαλούσαν τους διαφωνούντες, και η εξόντωσή τους με πρωτοφανή αγριότητα. Τα στελέχη της γραφειοκρατίας κολούσας τα ονόματα των «δεξιών» στους τοίχους και το εξαγριωμένο πλήθος τους εξόντωνε. Αυτά ήταν τα εκατό λουλούδια που πρόσφεραν οι πιστοί στο θεό τους.

Το «μεγάλο άλμα προς τα μπρος», ήταν το άλμα προς τον παράδεισο για τους Κινέζους.

συν. σελ. 4





από σελ. 3

Προσπάθησε η εξουσία να τους πείσει ότι με την άνοδο της παραγωγικότητας, σε 3 χρόνια θα έχουμε κομμουνισμό και αθονία. Σαφής η πρόθεση του «άλλματος»: να βάλει τους Κινέζους να δουλεύουν με πάθος και πίστη.

Όσον αφορά τις «Κομμούνες», ήταν κοινόβια στελεχών του κόμματος, που όταν εξεγείρονταν οι αγρότες, το πρώτο που έκαναν ήταν να λεηλατούν τα εργαλεία και τη γη της «Κομμούνας» και να τα μοιράζουν. Με τις «Κομμούνες» προσπάθησαν να περάσουν την κρατική συλλογικοποίηση χωρίς βίαιο τρόπο.

Παράλληλα με τους μηχανισμούς ιδεολογικού ελέγχου, το μαοϊκό καθεστώς οργάνωσε και τη βία, οργανώνοντας το στρατό κατά τα παλαιά πρότυπα της διοικητικογραφειοκρατικής φεουδαρχικής δομής της Κίνας. Ο καινούριος στρατός που ονομάστηκε «Λαϊκός» είναι ο νικηφόρος στρατός του 49 ενάντια στον εθνικό στρατό του Τσανγκ Κάι Σεκ. Ο στρατός, όπως και το κίνημα αυτό - χωρίς εργατική συμμετοχή - απαρτιζόταν από αγρότες και τέθηκε αμέσως κάτω από τον απόλυτο έλεγχο του κόμματος, ενισχύοντας έτσι την επικράτηση του κεντρικού ηγεμόνα, του Γ.Γ. του κόμματος.

Ο στρατός έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην Κίνα γιατί ήταν το αναγκαίο συμπλήρωμα της γραφειοκρατίας. Όταν η προσπάθεια ιδεολογικού ελέγχου αποτύχαινε, την τάξη επανέφερε ο στρατός. Αυτός ο ρόλος του στρατού θα καταδειχτεί όταν ξεσπάει η κατευθυνόμενη «Πολιτιστική Επανάσταση». Όταν τα ιδεολογήματα της Μαοϊκής κυριαρχίας το ένα μετά το άλλο αποτυχαίνουν, εμφανίζονται ρογ-

μές στην ηγεσία του Μαοϊκού καθεστώτος και οι διαφορές δημιουργούμενες ισχυρές γραφειοκρατικές κάστες επιζητούν την εξουσία για λογαριασμό τους. Ο Μάο επιτίθεται με τη σημαία της ιδεολογίας ενάντια στους γραφειοκράτες εκσυγχρονιστές που έχουν ισχυρά στηρίγματα στη διοίκηση. Από τη μια οι γελοίοι ερυθροφρουροί με το Μάο και από την άλλη στελέχη του κόμματος με τμήματα του στρατού. Στη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης, εκδηλώνεται με σαφήνεια το καθεστώς που δημιουργήθηκε μετά το 49. Οι παλιοί πολεμικοί άρχοντες εμφανίζονται τώρα με κόκκινες στολές και διαπραγματεύονται την τοπική κυριαρχία τους: Τσανγκ Κούα Χούα κύριος του Θιβέτ, Λιού Τσιάγκ κύριος της Μογγολίας, Τσεν Τσάι Τάο κύριος του Χοπέχ, οι γραμματείς στο Χουάν, στη Μαντζουρία, στο Κανσού, ξεσηκώνονται ενάντια στον κεντρικό ηγεμόνα. Έτσι η «Πολιτιστική Επανάσταση» ξεσκεπάζεται και η πάλι διεξάγεται πλέον ανάμεσα στον κεντρικό ηγεμόνα και τους τοπικούς άρχοντες.

Παράλληλα ξεσπάνε εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στους ερυθροφρουρούς του Μάο και στους πολεμικούς άρχοντες. Η κατάσταση προσέλαβε τότε επικίνδυνες διαστάσεις για το καθεστώς, η «Πολιτιστική Επανάσταση» κατέληξε σε αποτυχία. Στρατός, κόμμα, ηγεμόνας συνθηκολόγησαν, επιβάλλοντας με τα τανκς την τάξη σ'ολόκληρη την Κίνα. Μπροστά στο Μαοϊκό ιδεολογικό αδιέξοδο, τα επόμενα χρόνια, με πραξικοπήματα, τη διαχείριση στην Κίνα αναλαμβάνουν οι εκσυγχρονιστές με επικεφαλής τον Ντενγκ Σιάο Πίνγκ, αποιδεολογικοποιώντας τον Μαοισμό, προς δόξαν του Μαρξισμού Λενινισμού.

Τώρα η ιδεολογική φόρμα των εκσυγχρονιστών είναι περισσότερο Μαρξισμός Λενινισμός και λιγότερο Μαοισμός. Οι μαρξιστές εκσυγχρονιστές, αφού εξοντώνουν τους προηγούμενους ηγέτες (συμμορία των 4), υπόσχονται οικονομικό και πολιτικό φιλελευθερισμό κατά τα Δυτικά πρότυπα. Πράγματι η ελεύθερη οικονομία, η μισθωτή εργασία με τη μορφή δουλπαροικίας και δυτικές πολυεθνικές κάνουν την εμφάνισή τους στην Κίνα. Η κυριαρχία τείνει να εκσυγχρονιστεί με μοντέρνες μορφές καταπίεσης.

TIEN AN MEN.

Οι εκσυγχρονιστικές τάσεις προς δυτικού τύπου ανάπτυξη και οι πομπώδεις εκφράσεις των ηγετών περί φιλελευθερισμού, δημιουργούν στους Κινέζους

την εντύπωση ότι κάτι μπορεί να αλλάξει στην Κίνα. Οι αποσπασματικές αντιστάσεις, ιδιαίτερα των Κινέζων φοιτητών αρχίζουν να ενοποιούνται. Με αφορμή την κηδεία του φιλοδυτικού Χου Γιάο Μπάνγκ πλήθη λαού συγκεντρώνονται για να τον τιμήσουν, αφού αποτελεί σύμβολο των μεταρρυθμίσεων και έχει καθαιρεθεί από την ηγεσία του κόμματος. Ταυτόχρονα αρχίζουν αποχές, κινητοποιήσεις και αναπτύσσεται ένα κίνημα με γοργούς ρυθμούς που δεν ξεπερνάει τα ασφυκτικά όρια του ιδεολογικού και δεσποτικού καθεστώτος.

Αυτό φαίνεται από τις διακηρύξεις, τόσο της επιτροπής φοιτητών που ζητάνε στη ριζοσπαστικότερη περίπτωση «έλεγχο των περιουσιακών στοιχείων των ηγετών», όσο και της αυτό

νομης ένωσης εργατών που αποδέχεται τον «ηγετικό ρόλο του κόμματος της εργατικής τάξης Κ.Κ.Κ.». Αυτές οι ψευδαισθήσεις κράτησαν ένα μήνα ώσπου τα κόκκινα τανκς συνθλίβουν τα κορμιά των εξεγερμένων φοιτητών και εργατών. Αν τονίζουμε αυτό το σημείο από τη μεριά των εξεγερμένων είναι γιατί δεν είναι δυνατόν κάθε φορά να εκθειάζουμε με την ΗΤΤΑ και το ΘΑΝΑΤΟ τους εξεγερμένους, λες και αυτό απαιτεί κάποια μοίρα. Η σαφής οριοθέτηση απέναντι στα γουρούνια του Κ.Κ.Κ., η σαφής οριοθέτηση απέναντι στον κρατισμό, είναι η μόνη δυνατότητα νικηφόρας επίθεσης ενάντια στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους.

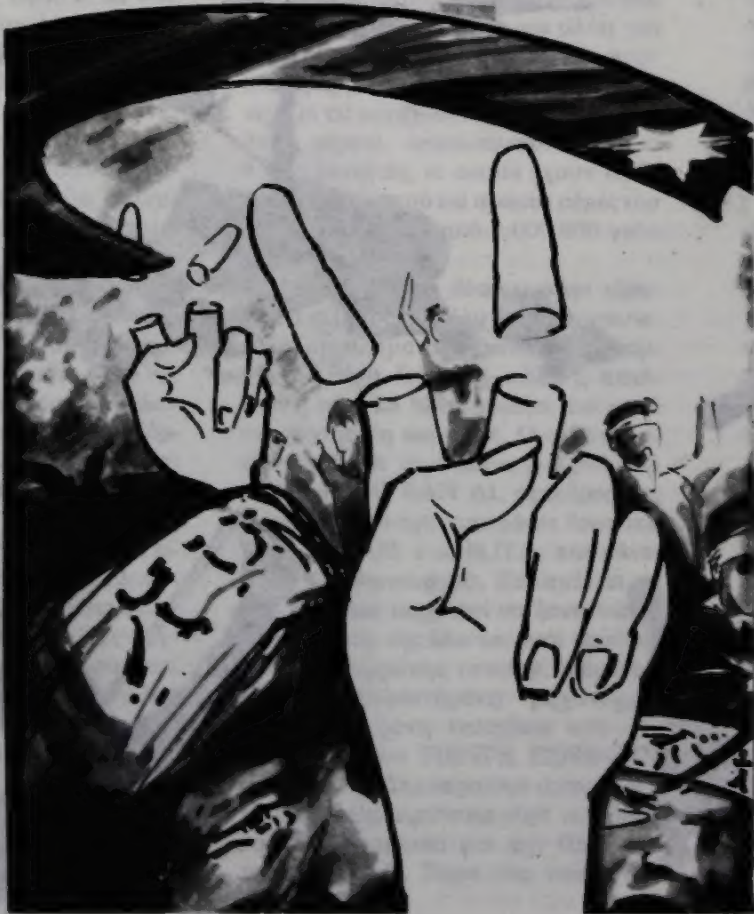
ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

-Ο μαρξισμός ήταν και έγινε ιδεολογία στο βαθμό που ο φορμαλιστικός και εσχατολογικός χαρακτήρας του έγινε εξουσία.

-Ο μαρξισμός σαν πραγματικότητα είναι το επίσημο δόγμα των κυρίαρχων πάνω στους κυριαρχούμενους

-Όπως η θρησκεία, η ιδεολογία, έτσι και ο μαρξισμός έγινε θεωρία συγκάλυψης της πραγματικότητας (μεταφυσικό στοιχείο κάθε ιδεολογίας).

-Τέλος ο μαρξισμός είναι μία πραγματικότητα και είναι αυτός που εφαρμόζεται, και η μία εκδοχή αυτής της πραγματικότητας είναι η πλατεία TIEN ANMEN.



Διανύουμε μία εποχή που η εξουσία και η θέσμιση της πάνω στην κοινωνία αλλάζει ριζικά. Μια αλλαγή που δεν γίνεται φανερή με την πρώτη ματιά. Η αμεσότητά της διαστρεβλώνεται από την επίφαση της «ελευθερίας» που προβάλλει.

Οι νέες τεχνολογίες που εισάγονται είναι δομημένες πάνω σε «ριζοσπαστικοποιημένες» βάσεις και οι δυνατότητες επιλογής και αντίστασης σ' αυτές μοιάζουν να είναι περιορισμένες. Συνακόλουθα, η θέσμιση της κυριαρχίας και της καταστολής βασίζεται ουσιαστικά στην προσηγορία των ανθρώπων στο ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ και στην παραίτηση της κοινωνίας από τον έλεγχο της ζωής της.

Η κοινωνία μαθαίνει να ζει με κωδικούς και γαλουχίζεται σ' αυτήν την κατάσταση θεωρώντας την ντε φάκτο. Ετσι από τον «απλό» κωδικό αριθμό στα τρόφιμα π.χ. ο άνθρωπος αρχίζει να δέχεται εκ των προτέρων τον κωδικό στο όνομα, στην προσωπικότητα, στις κοινωνικές του σχέσεις. Μαθαίνει να επιδιώκει με τα εξηρημένα ανακλαστικά, όπως οι σκύλοι του Παυλάφ, και να αντιδρά μ' αυτά στις επιταγές, στις κατευθύνσεις, στα κελεύσματα της εξουσίας.

Το ατομικό δόγμα και ο κοινωνικός καθωσπρεπισμός γίνονται κυρίαρχες αξίες από τις οποίες δεν ξεφεύγουν ούτε αυτοί που «κριτικά» απορρίπτουν τις ισχύουσες κοινωνικές αξίες.

Οι άνθρωποι, αν και κουρασμένοι από τους διάφορους σωτήρες, πατέρες, θεούς, δεν είναι διατεθειμένοι να τους κριτικάρουν ενεργά, πόσο μάλλον να τους ανατρέψουν.

Αντίθετα, φτάνουν να στηρίζουν αυτούς που από καιρό θάπρεπε νάχαν ρίξει στον Καιάδα. Ενας μικρός αριθμός το περισσότερο που κάνει είναι να στρέφεται σε άλλους εναλλακτικούς σωτήρες που δεν πάνε και μακρύτερα από τις μεταρρυθμίσεις, τους κρατικούς θεσμούς και τις εξουσιαστικές επίκαιρες μεθόδους και σχέσεις.

Οι ραγδαίες αλλαγές του όλου κοινωνικού εξουσιαστικού πλέγματος δεν θα μπορούσαν να αφήσουν ανέγγιχτες και τις διάφορες πολιτικές δυνάμεις. Η «αλλαγή», το «διαφορετικό», η «πρόοδος», το «καινούριο» είναι οι τρέχουσες έννοιες (αξίες) που όλοι θέλουν να ντύσουν μ' αυτές τον παλιό, φθαρμένο τους εαυτό. Από την άκρα δεξιά ως την άκρα αριστερά, νέα πρόσωπα έρχονται να δώσουν αίγλη σε γερασμένες - δρυκολακισμένες ιδέες.

Ο σημερινός μίξερ καταναλωτικός άνθρωπος θέλει να καθοριστεί και να επιβεβαιώσει την ύπαρξή του μέσα από τέτοιου είδους σχήματα και ιδέες και μάλιστα με το μικρότερο κόστος. Ελκεται απ' ότι φαίνεται «διαφορετικό», «νέο», ακόμα και «επαναστατικό».

Επιλέγει «νέες» σημαίες, σύμβολα πρακτικές «διαφορετικές» από τις παλιές.



Το σφυροδρέπανο γίνεται δέντρο. Ο Στάλιν αντικαθίσταται από τον «πράσινο», με ολίγα χρώματα της ίδισης, Κον Μπεντίτ. Ο κλασικός αριστοτελής με το αμπέχωνο, αλά Γκεβάρα, το μούσι και τα άφιλτρα τσιγάρα γίνεται καλοντυμένος κύριος με «διαφορετικές» αλλά «ενδιαφέρουσες» απόψεις. Το ψήφισμα φαίνεται πιο σικ από τη σύγκρουση στο δρόμο. Ο επαναστατικός εφησυχασμός και η απελευθερωτική ονειρώξη πιο ΙΝ από το πάθος για εξέγερση εδώ και τώρα.

Μέσα λοιπόν σ' αυτόν τον κατακλυσμό της αλλαγής και του διαφορετικού, νάσου και η αναπόφευκτη εμφάνιση στην Ελλάδα των εκλογικών λιστών των διαφόρων εναλλακτικών οικολόγων. Σ' ένα σκηνικό όπου ο κοινοβουλευτικός τσαρλατανισμός δείχνει όλο το ασηδιαστικό περιεχόμενο μπαίνουν πλέον και οι οικολόγοι-εναλλακτικοί στο παιχνίδι ασθμαίνοντας και ντοπαρισμένοι από μερίδες της εξουσίας.

Εμφανίζονται εδώ, όταν οι πρώτοι διδάξαντες Γερμανοί ομοιόεστες τους, δείχνουν τα προχωρημένα σημάδια της ολοκληρωτικής πορείας ενσωμάτωσής τους στο παιχνίδι της εξουσίας και της βαθμιαίας απομάκρυνσής τους από τα περισσότερο ριζοσπαστικά στοιχεία της εξωκοινοβουλευτικής τους βάσης. Τις μάχες γύρω από τα δάση στη Γερμανία από την «άγρια» νεολαία, πρώην εξεγερμένους αριστεριστές, αντιεξουσιαστές, αναρχικούς κ.α., τις δίαιτες αντιτυφινικές, αντιφασιτικές συγκρούσεις, τις καταλήψεις σπιτιών από χιλιάδες άστεγους και τις μάχες για την υπεράσπισή τους, διαδέχτηκαν οι μάχες στο Κοινοβούλιο από τους φοβικό κουλτουριάρηδες εξεζητημένους Πράσινους, που αναδείχτηκαν απ' αυτούς τους αγώ-

Η ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΟΥΚΛΑ

νες και οι καταγγελίες και αποκηρύξεις των όσων συνέχιζαν να μάχονται στους δρόμους. Αποδείξαν ότι ακόμη και αυτός ο ρετουσαρισμένος επαναστατισμός και η ρεφορμιστική τάση πούχει για προμετωπίδα το «αλλάχτε κι όχι ανατρέψτε» και που τα τελευταία χρόνια εξαπλώθηκε λίγο-λίγο σ' όλη την Ευρώπη δεν έχει άλλη κατάληξη απ' αυτή της, σε τελική φάση, στήριξης των εξουσιαστικών δομών. Αλλά αν οι Γερμανοί Οικολόγοι-Πράσινοι δημιουργήθηκαν από τις ιδιαιτερότητες της Γερμανικής κοινωνικοπολιτικής ζωής (έλλειψη δυναμικής αριστεράς και ύπαρξη μαζικών κοινωνικών κινήσεων) οι Έλληνες οικολόγοι εναλλακτικοί δεν ήταν παρά αποτέλεσμα κατ' αρχήν της αίγλης των αυξημένων εκλογικών ποσοστών των αντίστοιχων Ευρωπαίων οικολόγων και της ολοσχερούς αποτυχίας μιας σειράς αριστεριστικών ομάδων σεχταριστικών. Τα μέλη τους, όσα απόμειναν, λόγω σταλινικών, μαοικών, τροτσκιστικών και λοιπών μαρξιστικών -ισμών, που πρωταρχικό τους εχθρό είχαν τους «προδοτές» παραδοσιακούς αριστερούς σχηματισμούς, αλλά κατεξοχήν διαπαιδαγωγούνταν να μισούν θανάσιμα τις αναρχικές αντιεξουσιαστικές ιδέες, ούτε στις παραδοσιακές αριστερές οργανώσεις μπορούσαν να ενταχθούν, ούτε τις αναρχικές αντιεξουσιαστικές ιδέες να χωνέψουν. Αυτοί λοιπόν, μαζί με ολίγους ανήκοντες στο κίνημα της ευρύτερης αμφισβήτησης και αντιεξουσίας (λόγω βέβαια του νεαρού της ηλικίας, της φοιτητικής ιδιότητας και των κοινωνικών καταβολών τους τέτοιου είδους ακραίες συμπεριφορές και απόψεις είναι επιτρεπτές) που επανήλθαν βαθμιαία στην ολίγον κατ' ολίγον αποκαταστημένη κοινωνική τάξη δημιούργησαν τις εναλλακτικές και οικολογικές λίστες, τα σήματα με τα εξεγερμένα ραδίκια και τα απλοϊκά και αφαιρετικά συνθήματα «είμαι οικολόγος, αγαπώ τα φυτά».

Ο ΤΥΠΟΣ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΛΟΓΩΝ

Στην Ελλάδα που οι εξελίξεις -πολλές τουλάχιστον- δημιουργούνται ή επιταχύνονται από τον τύπο, δε θα μπορούσαμε να παραβλέψουμε τη συμβολή του στη δημιουργία αυτής της Οικολογικής-Εναλλακτικής εκλογικής κίνησης.

Τα τελευταία χρόνια οι εκλογικές επιτυχίες των ευρωπαίων οικολόγων είδαν τις πιο εκτεταμένες παρουσιάσεις στις σελίδες των ελληνικών εφημερίδων, όπως και των αντίστοιχων ευρωπαϊκών, σε μια προσπάθεια εντυπωσιασμού και δημιουργίας ευνοϊκού κλίματος. Η έκρηξη κοινωνικής βίας πανευρωπαϊκά στην δεκαετία του '80 από μεγάλα τμήματα της νεολαίας και η εντεινόμενη ένοπλη δραστηριότητα με αφετηρίες ζητήματα ζωής, περιβάλλοντος, δικαιώματα κοινωνικών στρωμάτων (φυλακισμένων, ομοφυλόφιλων, γυναικών) δημιούργησε καταρχήν ανησυχίες στους εξουσιαστικούς κύκλους. Οι πρώτες εναλλακτικές λύσεις άρχισαν να εξαπλώνονται και να παίρνουν δίαιτες μορφές με καταλήψεις, δημιουργίες κοινοτήτων κλπ. Απογοητευμένοι αριστεριστές και τυχοδιώκτες πολιτικάντηδες απομεινάρια του '68 στράφηκαν στη δημιουργία κατ' αρχήν ενός τέτοιου είδους αποιδεολογικοποιημένου κινήματος όπως αυτό των πράσινων που βαθμιαία μετατράπηκε όπως είπαμε σε κοινοβουλευτικό κόμμα πολυσυλλεκτικό. Σ' αυτό το τμήμα της πολιτικής, η εξουσία διαισθάνθηκε τη λύση για τον πονοκέφαλο της άτακτης νεολαίας και το επιδοτήθηκε μ' όλες της τις δυνάμεις. Στην Ελλάδα δλέποντας την επιτυχία αυτή του αφομοιωτικού εγχειρήματος άρχισε σταδιακά η προώθηση του περιβαλλοντολογισμού και των εκπροσώπων του. Οι προσπάθειες, μέχρις ορισμένου σημείου εναγωνίες, να δώσουν ζωή και να ενισχύσουν ασήμαντα και μάλλον γραφειοκρατικά σχήματα, όπως αυτά των οικολογικών εναλλακτικών με περισσότερες διεθνείς σχέσεις και επαφές με Ευρωπαίους πράσινους και «σοβαρά» ενδιαφέρον για τη διάσωση της ελληνικής αρκούδας, της φώκιας, της χελώνας καρέτας-καρέτας και για την κατοχύρωση της ή-δη κατοχυρωμένης και θεσμοθετημένης στην ΕΟΚ εναλλακτικής θητείας, παρά αγωνιστικές κινητοποιήσεις που ήταν σε αδυναμία να οργανώσουν και να πραγματοποιήσουν. Ετσι είδαμε μεγαλύτερες σελίδες και άρθρα να τους αφιερώνονται στις ημερήσιες εφημερίδες απ' ό,τι αντιστοιχούσαν στην εμβέλεια, την ποιότητα και τον οποιοδήποτε ρόλο τους στην κοινωνική ζωή.

Στην Ελλάδα ο οικολογικός αγώνας, όπως και ότι είχε να κάνει με τις διαφορετικές πτυχές της κοινωνικής ζωής ουσιαστικά διεξήχθη χωρίς την παραμικρή

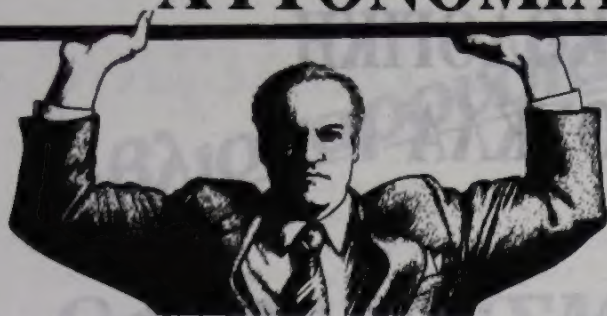


συμβολή των ανύπαρκτων μέχρι τελευταία οικολογικών σχημάτων. Αυτόνομες πρωτοβουλίες πολιτών ανέλαβαν και προώθησαν αντιστάσεις οικολογικού περιεχομένου (Αλιέρι, Καλαμάς, Νεοχώρι) ή νέοι αντιεξουσιαστές αναρχικοί έδωσαν συγκρούσεις για τέτοια ζητήματα (ενάντια στο νέφος, για το Τσερνομπίλ, με καταλήψεις σπιτιών, ενάντια σε βιολογικά πειράματα στο στρατό κλπ). Επιπρόσθετα σε θεωρητικό επίπεδο η αποκάλυψη των οικολογικών ζητημάτων, οι σχέσεις του ανθρώπου με τη φύση, η σχέση των καπιταλιστικών εξουσιαστικών δομών με την καταστροφή και τη διατάραξη της φυσικής ισορροπίας όπως και οι κατευθύνσεις για τη φυσική επιδίωξη και εξισορρόπηση, στηρίχθηκαν πάνω σε μελέτες και απόψεις αναρχικών θεωρητικών όπως π.χ. ο Μπούκτιν, και αυτές ήταν άλλωστε και οι πρωταρχικές βάσεις πάνω στις οποίες στηρίχτηκαν και οι πρώτες οικολογικές ομάδες. Βέβαια ουδέποτε αυτές οι οικολογικές ομάδες συμμετείχαν σε εναλλακτικούς τρόπους ζωής όπως πολλοί από τους Αμερικάνους ή Ευρωπαίους εναλλακτικούς πράττουν, θεωρώντας τον εναλλακτισμό και την οικολογία ως τρόπο ζωής (αντικαπιταλιστές, φυτοφάγοι, κοινοδιακοί κ.α.) Αυτό στην Ελλάδα, όπου όλα διατυμπανίζονται χωρίς τίποτα να εννοείται, είναι απόλυτα φυσικό. Το μόνο λοιπόν που απέμεινε ήταν ο κοινοβουλευτικός εναλλακτικός οικολογικός λόγος «φυτέψτε κι εσείς έναν πράσινο στη Βουλή ή Ευρωβουλή» Αυτό επέτρεψε και την εμφάνιση διαφόρων οικολογικών σχημάτων «από την Εναλλακτική Κίνηση Οικολόγων (ΕΚΟ) μέχρι τον τσαρλατάνο της ΟΙΚΙΠΑΝ και το δεξιό ΝΔ Λεδέντη. Κοινό χαρακτηριστικό όλων των υποψηφίων, τα πτυχία και οι επαγγελματικοί τίτλοι. Δεν έχουν σε τίποτα να ζηλέψουν από τους αντίστοιχους και κοινωνικά καταξιωμένους συναδέλφους τους Πασόκους Νεοδημοκράτες, Αριστερούς, Κοινωνιολόγους, χημικούς, δημοσιογράφους, φεμινίστριες, εκδότες, επαγγελματίες συνδικαλιστές, αποτελούν τις οικολογικές εναλλακτικές λίστες, που «μπορεί ν' αποτελέσει το αποφασιστικό σημείο μετεξέλιξης για το χώρο μας» «Οικολογική Εφημερίδα Νο 35 σελ. 1»

«Η παλιά ιστορία: παίρνουμε την εξουσία και ύστερα θα πούμε στον κόσμο τι πρέπει να γίνει. Πιστεύω πως όλες οι πολιτικές οργανώσεις έχουν αυτό το όνειρο. Ξέρουν περίφημα, όπως το είπε κι ο Καστοριάδης, πως ο καπιταλισμός έχει κατακτήσει τα μυαλά των ανθρώπων και πως καμιά στρατηγική ως τώρα δεν κατάφερε να ξανακάνει αυτή την κατάκτηση να ξαναπάρει, να απελευθερώσει αυτά τα μυαλά. Και τότε γίνεται προσπάθεια να κατακτήσουμε τον Θεό που κυβερνά αυτά τα μυαλά, έτσι που χρησιμοποιώντας την ίδια δομή να συνεχίσουμε τα ίδια» Λόγια του Κον Μπεντίτ του '80. (Μερικά χρόνια αργότερα έπαψε να τα εννοεί και ο ίδιος όπως ακριβώς ο μόλις πριν λίγο καιρό νεαρός Έλληνας αντικοινοβουλευτικός αντιεξουσιαστής οικολόγος).

1. Ο ψηφοφόρος των εκλογών όπως και κάθε ανήμπορος ψηφοφόρος είναι ίδιας χαρακτηριστικής και

ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ



Το ότι τα κόμματα της ελληνικής κοινωνίας μετά από χρόνια συγκρούσεων και αγεφύρωτων διαφορών έφθασαν σήμερα στο να επιχειρούν να συνεργασθούν έστω ακόμη δειλά εξ αιτίας της φορτισμένης συγκυρίας, αλλά με προοπτικές όμως για το αύριο άκρως ευνοϊκές, δείχνει με τον πιο ενδεικτικό τρόπο τις διεργασίες που επιτελούνται μέσα στους χώρους της πολιτικής εξουσίας και των οργάνων της και συνακόλουθα μέσα στο ίδιο καθ'εαυτό το σύστημα και τους μηχανισμούς του.

Απο παλιά όπως είναι γνωστό η πολιτική εξουσία του συστήματος είχε μια σαφή ιδεολογική φυσιογνωμία που την έκφραζαν και την ασκούσαν μόνο τα κόμματα της κυρίαρχης τάξης του. Με τους αγώνες των εκμεταλλευομένων στην συνέχεια, που κατόρθωσαν να συμμετάσχουν στους αστικούς πολιτικούς θεσμούς κορυφαίους των οποίων ήταν και είναι το κοινοβούλιο, η πολιτική εξουσία ουσιαστικά άλλαξε μορφή και εκφράστηκε σε κυβερνητικό και αντιπολιτευτικό επίπεδο μέσα από τα κόμματα που εκπροσωπούσαν πιά όλο το φάσμα των κοινωνικών και πολιτικών ιδεολογιών του συστήματος, αλλά και των αντίθετων σε αυτό. Αυτή η πορεία της πολιτικής εξουσίας ήταν σίγουρα μια πράξη επιδίωξης για το σύστημα, μια παραχώρηση που του έδωσε όμως την δυνατότητα να εξουδετερώσει τελειωτικά τους κοινωνικούς αγώνες μετατρέποντάς τους σε πολιτικούς, πάντα βέβαια μέσα στα πλαίσια των δικών του όρων και ορίων.

Με την κρίση του συστήματος από την άλλη πλευρά, κρίση περισσότερο στο οικονομικό πεδίο του εξαιτίας και των εσωτερικών του αντιφάσεων που πολώθηκαν και από τους αγώνες των εκμεταλλευομένων, επήλθε ένας μετασχηματισμός ειδικότερα στις πολιτικές και οικονομικές του εκφράσεις. Γενικά απόκτησε μια μορφή περισσότερο αποδεκτά κοινωνικά, υποχώρησαν οι διαχωριστικές γραμμές, τα ταξικά μέτωπα, και οι αντιθέσεις εκμεταλλευτών-εκμεταλλευομένων έγιναν δυσνόητες και δύσκολα εντοπιζόμενες. Έτσι η εκμετάλλευση απόκτησε μια ιδιότητα και οι μηχανισμοί του συστήματος, το κράτος ειδικότερα

κατέλαβε τα πάντα. Σαν συνέπεια όλων αυτών ήταν οι κρίσεις του συστήματος να γίνουν και κρίσεις της κοινωνίας, το κόστος των οποίων το επωμίζονταν όλοι, με αποτέλεσμα οι εκμεταλλευτές να γίνονται οι διαχειριστές του και οι διαχειριστές το αντίστροφο, εκτοπίζοντας τους παραδοσιακούς εκπροσώπους της εκμετάλλευσης. Και μέσα σε όλες αυτές τις διεργασίες που αποζητούσαν και αποζητούν φυσικά τις ευνοϊκότερες συνθήκες για την οικονομική εξουσία του κεφαλαίου η πολιτική εξουσία απόκτησε την νέα της μορφή. Τα κόμματα σαν διαμεσολαβητές συγκεκριμένων ταξικών συμφερόντων έχασαν τον προσανατολισμό τους όταν μέσα στο κοινωνικό σώμα άρχισαν να χάνονται οι παραδοσιακές διαστρωμάτωσεις και να επέρχεται μια ισοότητα στην εκμετάλλευση. Αναγκάστηκαν έτσι να μεταμορφωθούν σε πολυσυλλεκτικά σχήματα χωρίς ιδιαίτερο ταξικό χαρακτήρα διαμεσολαβητές απλά των ποσοτών που κατορθώναν να διασφαλίσουν με τις εκλογικές διαδικασίες και με προγράμματα καλύτερης διαχείρισης. Η μεταμόρφωση τους αυτή θα μπορούσαμε να πούμε πως ήταν μια σχέση αλληλοεξυπηρέτησης προς την κυριαρχία παρά μια αναγκαιότητα που προερχόταν από την ομογενοποίηση του κοινωνικού σώματος. Με τα κόμματα χωρίς ουσιαστικούς ανταγωνισμούς που να την αμφισβητούν, αλλά μόνο με ανταγωνισμούς για την ιδιοποίηση της διαχείρισης, η κυριαρχία κατόρθωσε να αποκτήσει την κοινωνική συναίνεση για την εξουσία της. Τα κόμματα χάνοντας την κοινωνική τους προέκταση δηλαδή χάνοντας την οργανική τους σύνδεση με συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα που είχαν σχέση με τις κυρίαρχες αντιθέσεις του συστήματος δηλ. αυτές του κεφαλαίου - εργασίας και εξουσίας - αντιεξουσίας, αποχωρίστηκαν οργανικά από τις πραγματικές επιθυμίες και ανάγκες των ανθρώπων και προσχώρησαν στον πολιτικό χώρο που τους ένταζε το σύστημα.

Έτσι η διακυβέρνηση του συστήματος δια μέσου της συνεργασίας κομμάτων με διαφορετικές ιδεολογικές και ιστορικές πορείες, με διαφορετι-

κούς ρόλους και διαμεσολαβήσεις επιβεβαίωσαν τους παραπάνω ισχυρισμούς. Οι εδώ και αρκετά χρόνια επιχειρούμενες συνεργασίες των αντίθετων μόνο κατ'έπιφαση ιδεολογικών και πολιτικών χώρων στο όνομα μιάς καλύτερης διαχείρισης του συστήματος, είναι το γεγονός που επιβεβαιώνει τον ρόλο των κομμάτων στην πολιτική εξουσία της κυριαρχίας. Η μόνη κυρίαρχη ιδεολογία του συστήματος είναι αυτή της διατήρησης και της εξασφάλισης της ύπαρξης της εξουσίας, γεγονός που επιτυγχάνεται μέσα από την σύνθεση των ποικίλων εξουσιαστικών ιδεολογιών που εκφράζουν τα κόμματα της κοινωνίας του. Και επειδή ανίκανα αυτά τα τελευταία να εκφράσουν οτιδήποτε άλλο παρα μόνο με λογιστικό τρόπο τις καταναλωτικές και συντεχνιακές ανάγκες κάποιου κομματιού της κοινωνίας, αναγκάζονται να προσθέσουν στο σύστημα μαζί με όλα τα άλλα και την ιδεολογική του εικόνα. Έτσι με την ιδιοποίηση από μέρος αυτού του τελευταίου όλων των εξουσιαστικών ιδεολογιών κατορθώνει να επιτύχει συν τοις άλλοις την ιδεολογική συναίνεση, μια καθολική δηλ. κοινωνική ημιμόρφωση απαραίτητη για την χειραγώγηση των πολιτών.

Έτσι η αυτονομία της πολιτικής, η ουσιαστική δηλαδή απομάκρυνσή της από την κοινωνία επιτυγχάνεται με όρους που ικανοποιούν και την κυριαρχία και τα κόμματα. Η πολιτική εξουσία σαν έκφραση του συστήματος παραμένει κοινωνική μέσα από την πολυ - ιδεολογική της εικόνα και αυτοδύναμη συγχρόνως σαν η υπεράνω όλων έκφραση των ομοιόμορφων διαχειριστικών αναγκών του. Τα κόμματα από την άλλη, μέσα από την απουσία ενός ουσιαστικού πολιτικού λόγου υποχωρούν στον μόνο χώρο που δίνει κύρος στην ύπαρξή τους, τον χώρο της πολιτικής εξουσίας του συστήματος, που τον περιχαράκωνουν, τον αυτονομούν, του δίνουν την εικόνα εκείνης της αληθινής αναλήθειας για να μπορούν να επιδιώκουν και αυτά σαν μια από τις πολλές εκφάνσεις της εξουσίας. Το κοινό στοιχείο τους που είναι η εξουσία, ενώνεται με την εξουσία της κυριαρχίας τόσο στον λόγο όσο και στην πράξη. Ο λόγος

τους γίνεται ο λόγος της κυριαρχίας και οι πράξεις τους, οι πράξεις της, που ενώνονται για να προσφέρουν την πλουραλιστική ιδεολογική και πολιτική εικόνα στο σύστημα. Το επιτυγχάνουν αυτό βέβαια, αλλά συγχρόνως ομολογούν την αποτυχία του ιδεολογικού τους λόγου, την αποτυχία της εξουσίας τους να αντιταχθεί στην εξουσία του συστήματος. Και στον ελληνικό χώρο οι τρέχουσες εξελίξεις όπως σημειώσαμε στην αρχή του κειμένου δικαίωσαν τον ρόλο που τους έδωσε η κυριαρχία. Αφομοιώνοντας τις κοινωνικές αντιδράσεις, έγιναν κόμματα συλλογής ευκαιριακών επιθυμιών, ευκαιριακών και συντεχνιακών συμφερόντων που ιδιοποίησαν κομμάτια της παθητικοποιημένης κοινωνίας μας στην προσπάθειά τους να καταλάβουν την πολιτική εξουσία του συστήματος για να ηγεμονεύσουν στην άσκησή της. Το αποτέλεσμα ήταν να γίνουν οι φορείς της πολύ-ιδεολογικής εικόνας της κυριαρχίας και του κράτους ειδικότερα, δίνοντας σ'αυτό το τελευταίο την δυνατότητα, (δια μέσου της παθητικοποίησης των οπαδών τους) να ξεπερνά ανενόχλητο τις συνέπειες της αυθαιρεσίας της εξουσίας του.

Η ελληνική κοινωνία, άσχετα τελικά από τις κυρίαρχες αντιθέσεις της, έχει μεταμορφωθεί σε μια όμηρη μετα-καπιταλιστική κοινωνία, ομοιόμορφη, καταναλωτική, συντεχνιακή. Σε αυτήν την κοινωνία τα κόμματα αντέταξαν την πραγματική φυσιογνωμία τους αυτής της συν-διαχείρισης τόσο στο πολιτικό όσο και στο ιδεολογικο-κοινωνικό επίπεδο της κυριαρχίας. Έτσι η αυτονομία σαν το αποτέλεσμα της ανικανότητας τους να αντιπαράθεσουν ικανό κοινωνικό λόγο στις ουσιαστικές ανάγκες και επιθυμίες της ελληνικής κοινωνίας είναι πιά φανερό. Μόνο ο χρόνος που σίγουρα θα είναι πολύ σύντομος θα δείξει με σαφήνεια το συγκεκριμένο ρόλο που αυτά θα κατέχουν σε μια ελληνική κοινωνία καθολικά κυριαρχούμενη από τα ενοποιημένα ντόπια και ξένα συμφέροντα του κεφαλαίου και της εξουσίας.

10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1989

από σελ. 5

εμφανίζεται από τις ίδιες κοινωνικές αξίες με τους αντίστοιχους δεξιούς, αριστερούς, κεντρώους, σοσιαλιστές ψηφοφόρους.

Ο Έλληνας ψηφοφόρος των οικολόγων μπορεί να ανήκει σ'οποιαδήποτε από τις παραπάνω κατηγορίες δηλ. δεξιός, αριστερός κλπ. που ενώ για την ελληνική δουλή ψηφίζει ότι του πάει καλύτερα, στην Ευρωβουλή φυτεύει οικολόγο. Αυτή είναι στις Βρυξέλλες και δεν τον αφορά άμεσα (έτσι τουλάχιστον νομίζει). Και είναι πολύ ΙΝ στο πνεύμα των καιρών κι ας έχει σταυρώσει τον τσαρλατάνο των ΟΚΙΠΑΝ (25000 δόλτα τον ψήφισαν). Άλλωστε γιατί να μπορεί να τον διακρίνει από τον οικολόγο εναλλακτικό των διεθνών δημόσιων σχέσεων. Από το πρόγραμμά τους; που δεν έχουν γιατί, τι χρειάζεται, αφού έχουν οι Ευρωπαίοι συνάδελφοί τους, όπως είπαν σε μετεκλογική συγκέντρωσή τους (και άχαν θάλλαζε τίποτα). Εδώ διακρίνουμε καθαρότατα αυτό που παμε στην αρχή για τη λειτουργία των κωδικών και τ'ανακλαστικά του Παυλώς.

2. Η δημιουργία οικολογικών εναλλακτικών σχημάτων προσπαθεί -με τις ευλογίες και τη βοήθεια όπως ήδη είπαμε του τύπου και της εξουσίας- να ενσωματώσει ένα μέρος της ανήσυχης και ασφυκτιούσης νεολαίας, που χρόνια τώρα συμμετέχει στις διαδηλώσεις, στις διαδικασίες και σ'όλες τις αντι «εξω»κοινοβουλευτικές εκδηλώσεις των αναρχικών αντιεξουσιαστών. Το σύστημα, όπως έχει διατυπώσει σωστά ο Κορν. Καστοριάδης «επιδώκει την προσχώρηση των ανθρώπων στην υφιστάμενη κατάσταση» (Κορν.Κα-

στοριάδης, από την οικολογία στην αυτονομία, σελ.20 εκδόσεις Ράπα).

“Αν αληθινά θέλουμε ν' αγωνιστούμε ενάντια στο σύστημα και, ακόμα, αν θέλουμε νά δούμε τὰ προβλήματα στα όποια σκοντάφτει σήμερα ένα κίνημα, όπως λογουχάρη τὸ οικολογικό κίνημα, θὰ πρέπει νὰ καταλάβουμε μιά στοιχειώδη ἀλήθεια πού θὰ φανεί πολὺ δυσάρεστη σέ δριμύνη: τὸ σῖστημα κρατᾷ γιὰτὶ καταφέρνει νὰ δημιουργήσει τὴν προσχώρηση τῶν ἀνθρώπων στὴν ὑφιστάμενη κατάσταση. Κατορθώνει νὰ δημιουργήσει, κουτσά-στραβά, γιὰ τὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς τους, τὴν προσχώρησή τους στὸν ἐμπρακτο, θεσμικό, συγκεκριμένο τρόπο ζωῆς αὐτῆς τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ τούτῃ τῇ θεμελιακῇ διαπίστωση θὰ πρέπει νὰ ξεκινήσουμε, ἀν θέλουμε νὰ ἔχουμε μιά δράση πού νὰ μὴν εἶναι κενὴ καὶ δίχως νόημα.

3. Το οικολογικό κίνημα, όπως και κάθε μερικό κίνημα «νέων, γυναικῶν κλπ.» δεν είναι ικανό να υποκινήσει καμιά δυναμική ικανή να αντισταθεί στις επιλογές της καπιταλιστικής κοινωνίας (δεν μιλάμε καν για να την ανατρέψει) πόσο μάλλον όταν εξαντλείται σε κοινοδοκευτικές λίστες, όπως οι Έλληνες οικολόγοι εναλλακτικοί (καρικατούρες των Ευρωπαίων αντίστοιχων).

Και αναμφίβολα ο καπιταλιστικός κόσμος εξελίσσεται χωρίς τους οικολόγους. **ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΠΟΛΛΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΜΕΡΙΚΩΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟΝ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ.**



4. Καιρός είναι να δείξουμε το αποκρουστικό πρόσωπο αυτών που κρύβονται κάτω από τη μάσκα του εναλλακτισμού και της οικολογίας. Αυτούς που χρησιμοποιούν το ΛΟΓΟ μας για να στηρίξουν την εξουσία και τους κρατικούς θεσμούς. Αυτούς που φαινομενικά είναι τόσο κοντά μας, αλλά ουσιαστικά είναι παρασάγγας μακριά μας.

ΑΝ ΒΕΒΑΙΑ ΕΠΙΘΥΜΟΥΜΕ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΥΤΟΠΙΑΣ ΜΑΣ, ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ.

Μια Επαναστατική Πράξη.

-Το κείμενο που ακολουθεί αποτελείται από δύο σημειώσεις που γράφτηκαν με αφορμή την απόδραση των 7 κρατουμένων από τις φυλακές Νεάπολης και τ'ακολουθούμενα αυτήν επεισόδια.

Σημείωση 1η:

Τρομοκρατία, χαφιεδισμός, ατομισμός - συνέπεια: ανημποριά, υποδούλωση, εξαθλίωση. Χαρακτηρισμοί και έννοιες γνωστά διατυπωμένες σαν κυρίαρχες συνθήκες ζωής και αξίες που διέπουν και διακρίνουν τις μορφές διαβίωσης του ατόμου και δομούν το απρόσωπο αυτής της περιπαθούς ζωής του. Συνθήκες και αξίες αποδεκτές απ' όλους, υπερταξικές, που αυτή η α προiori αποδοχή δηλώνει πως κανείς δεν είναι άμοιρος των ευθυνών του, της κατάντιας του, πως κανείς δεν είναι άμοιρος της εκφασιστοποίησής του. Μια κοινωνία καταυγάζουσα σ' αυτό της το περιεχόμενο, ξιπασμένη και καταξευτελισμένη, εκδικήτρια και δολοφονική, μας έδειξε και πάλι την απαράμμηλη «φροντίδα» που φανερώνει σ' αυτούς που την αρνούνται. Άλλος ένας «συνασπισμός» λαού και εξουσίας, άλλη μια ευλογημένη συμμαχία στο όνομα της κάθαρσης και της εφαρμογής του νόμου.

«Θεμιτός ανταγωνισμός» λοιπόν ανάμεσα στους πάνοπλους αντιτρομακράτες κυνηγούς κεφαλών και στους απλούς χωριάτες για την καταδίωξη των επικίνδυνων δραπετών που είχαν το θράσος να απαιτήσουν την ελευθερία τους. Ένας «Θεμιτός ανταγωνισμός» που τσες φορές τον είδαμε να σχηματίζεται ανάμεσα στους ευαισθητοποιημένους πολίτες και τις μονάδες των ΜΑΤ για τον ξυλοδαρμό Αναρχικών, ανάμεσα στους περαστικούς, τους αργόσχολους καφενόδιους και τους «ζητάδες» για την σύλληψη κάποιου άτυπου κλεφτρονιού, ανάμεσα στους ασφαλίτες και τους έντρομους οικογενειάρχες για το σταμάτημα του περιπολικού που μετέφερε τον ετοιμοθάνατο Πρέκα.

Ο «κυρίαρχος λαός» γνωρίζει τους εχθρούς του και τους θλέπει στο κουφάρι του δραπετή Βασιλακάκη.

Αυτή η κοινωνία συνειδητά ακονίζει τον απανθρωπισμό της. Συνειδητά διαφύλασσε με θρησκευτική ευλάβεια την εκμετάλλευση και τον ραγιαδισμό σαν πατροπαράδοτα έθιμά της. Αυτή λοιπόν την κοινωνική διάρθρωση που δεν είναι τίποτε άλλο από ολοκληρωτική κοινωνική εξάρθρωση δεν μπορεί να ελπίζει σε τίποτα εκτός από μια γρήγορα προχωρημένη σήψη.



Σημείωση 2η:

Τον Ιούνιο πραγματοποιήθηκε ίσως η πιο εξεργεσιακή συνειδητή πράξη που εκδηλώθηκε ποτέ στις ελληνικές φυλακές. Οι δραπετές της Νεάπολης ξεπέρασαν, αρνήθηκαν τον ρόλο του ιδρυματοποιημένου παραβάτη του νόμου και έδωσαν την δική τους λύση. Μια ένοπλη απόδραση κρατουμένων, μια πράξη που χαρακτηρίζεται πέρα για πέρα από ένα καθολικό περιεχόμενο άρνησης. Της άρνησης του εγκλεισμού, της αποξένωσης, της αποκτήνωσης. Μόνο αυτοί που υπερασπίζονται την αξιοπρέπεια τους που αντιπρόκεινται και πολεμούν την εκμετάλλευσή τους, έχουν δικαίωμα στην ελευθερία.

Καταλαβαίνουμε την διάσταση αυτής της πράξης και συνάμα την δυσκολία που εμπεριέχεται στο πάρισμο και μόνο αυτής της απόφασης αν θυ-

μηθούμε μαρτυρίες κρατουμένων για τις συνθήκες κράτησης και τους «άγραφους» κανόνες που καθορίζουν την λειτουργία των φυλακών. Κανόνες που αντικατοπτρίζονται «φυσικά» απ' αυτούς που διέπουν την λειτουργία αυτής της κοινωνίας. Ψυχοφάρμακα και πρέζα η προβαλλόμενη λύση της «φυγής», απομόνωση, ψυχιατρείο για τους απειθαρχούς, ρουφινιά για τον έλεγχο της «υπηρεσίας» - συνθήκες απόλυτες που ελάχιστα περιθώρια αμφισβήτησης αφήνουν. Πώς αλλιώς σ' ένα τέτοιο χώρο θα μπορούσε να εκφραστεί μια γνήσια πράξη ελευθερίας; Εξόντωση των φρουρών, των φυλάκων, απόδραση. Μήπως αν μεταφερθεί στην ουσία της αυτή η πράξη, στη διάσταση των σχέσεων αυτής της κοινωνίας, δεν θα ήταν μια υπέρτατη επαναστατική πράξη, μια πράξη ελευθερίας; Ποιές εν τέλει είναι ουσιαστικά οι επαναστατικές πράξεις σ' αυτή τη γενικευμένη φυλακή υψίστης αθλιότητας;

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΜΠΟΝΑΝΟ ΚΑΙ ΣΤΑΖΙ

Στα τέλη Ιουλίου ή αρχές Σεπτεμβρίου θα γίνει η δίκη των αναρχικών συντρόφων Αλφρέντο Μπονάνο και Γκιουζέπε Στάζι, στην Ιταλία.

Συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια απαλλοτριώσεως κοσμηματοπωλείου στην Μπέργκαμο, στις 2 Φεβρουαρίου και κρατούνται στη φυλακή.

Στη δικογραφία που έχει συγκροτηθεί εις βάρος τους, από τον εισαγγελέα Μαφέρι και τις διωκτικές Ιταλικές αρχές, εκτός της υπόθεσης του κοσμηματοπωλείου, περιλαμβάνεται σωρεία ληστειών που έχουν γίνει στο παρελθόν στην περιοχή και παραμένουν ανεξιχνίαστες. (Σε μια απ' αυτές ο κοσμηματοπώλης βρέθηκε νεκρός).

Η ελέκταση του κατηγορητηρίου, πέραν της συγκεκριμένης ενέργειας για την οποία συνελήφθησαν, αποτελεί καθαρή μεθόδευση του Κράτους και έχει σκοπό να διώξει τους 2 αναρχικούς αγωνιστές για την πλούσια κοινωνική, πολιτική και εκδοτική δράση τους, μέσω της οποίας αμφισβήτησαν και αντιστάθηκαν στο εκμεταλλευτικό καθεστώς και στους αστικούς νόμους.

Δεν είναι η πρώτη φορά, που η ταξική δικαιοσύνη προσπάθησε να φορτώσει στον Μπονάνο και σε άλλους συντρόφους αναρχικούς, κατηγορίες αποδεδειγμένα αστήρικτες και κατασκευασμένες.

Αυτή άλλωστε, είναι διεθνώς πάγια τακτική του καθεστώτος κυριαρχίας και των δυνάμεων καταστολής, για να αποϊδεολογικοποιήσουν και ποινικοποιήσουν οποιαδήποτε επαναστατική πολιτική δράση και να απομονώσουν τους αγωνιστές από το κοινωνικό ταξικό κίνημα.

Ιδιαίτερα αυτή την περίοδο, ο καπιταλισμός έχει έντονα δραστηριοποιηθεί, βάζοντας σε λειτουργία όλους τους τρομοκρατικούς μηχανισμούς, χρησιμοποιώντας ανεπτυγμένη τεχνολογία και κλείνοντας διακρατικές συμφωνίες (TREVI) κ.λπ., με σκοπό να τσακίσει κάθε δραστηριότητα που βάζει σε κίνδυνο τα συμφέροντά του και θέτει υπό αμφισβήτηση το Κυρίαρχο «Δίκαιο».

Αυτό το «Δίκαιο» δεν μπορεί παρά να εκφράζει την κυρίαρχη βούληση της εκμεταλλευτικής τάξης και να είναι α ξεχώριστο από την ταξική εκμεταλλευτική δομή της κοινωνίας. Για τα καταπιεζόμενα στρώματα του πληθυσμού, η δομή αυτή είναι απάνθρωπη, άδικη. Η «νομιμότητα» γίνεται υποταγή στην εκμετάλλευση. Η «παρανομία» αντίδραση στην αδικία της κυρίαρχης τάξης.

Αυτό το «Δίκαιο» αμφισβήτησαν οι αγωνιστές Μπονάνο και Στάζι, όταν κατά τη διαδικασία της ανάκρισης υποστήριξαν την πράξη της απαλλοτριώσεως και δήλωσαν ότι σαν αναρχικοί «θεωρούν δίκαιη την έννοια της αναδιανομής των αγαθών, μέσα σε μια κοινωνία, στην οποία υπάρχει η κοινωνικο-οικονομική ανισότητα».

Αυτό το «Δίκαιο» αμφισβητούν έμπρακτα, κάθε μέρα, οι προλετάριοι του 3ου κόσμου, της Αργεντινής, της Αλγερίας, της Βενεζουέλας, της Κίνας, της Παλαιστίνης.

Η ενέργεια των Ιταλών συντρόφων δεν μπορεί παρά να αποτελεί ένα ακόμα τρόπο έκφρασης της επαναστατικής ανατρεπτικής θεωρίας τους, που αντιτίθεται στο απάνθρωπο ληστρικό σύστημα της καθημερινής εκμετάλλευσης και αδικίας.

Λευτεριά στους Αλφρέντο Μπονάνο, Γκιουζέπε Στάζι και σ' όλους εκείνους που σπίζουν σε κελιά φυλακών, γιατί τόλμησαν να πάρουν πίσω μερικά από αυτά που τους ανήκουν.

Για έναν κόσμο χωρίς Φυλακές, Τράπεζες, Πολυεθνικές, Στρατούς, Τεχνοκράτες, Κοσμηματοπωλεία και Παθητικούς Θεατές.

ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΜΠΟΝΑΝΟ και ΓΚΙΟΥΖΕΠΕ ΣΤΑΖΙ

Επιτροπή Αναρχικών
για τη συμπαράσταση στους Μπονάνο και Στάζι

ΡΑΟΥΛ ΣΕΝΤΙΚ: Ο θάνατος ενός επαναστάτη

Στις 27.4.89 πέθανε ο Ραούλ Σεντίκ, ιστορικός ηγέτης του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος των Τουπαμάρος.

Ένα βιογραφικό σημείωμα του ηγέτη του κινήματος αυτού, θάπρεπε να περιλαμβάνει τα 13 χρόνια που πέρασε θαμμένος μέσα στη φυλακή, τους πρώτους - από το 1956 - αγώνες του όταν εκείνος, φοιτητής ακόμα της Νομικής, έτρεχε από φυτεία σε φυτεία για να οργανώσει συνδικαλιστικά τους εργαζόμενους στις φυτείες ζαχαροκάλαμου, τους αγώνες του - μέσα από τα συνδικάτα αυτά - για την εφαρμογή της εργατικής νομοθεσίας (8ωρο, αποζημιώσεις ύστερα από απολύσεις κ.λπ.) και την παράλληλη ανύψωση του επιπέδου συνειδησης των εργατών. Θάπρεπε επίσης να περιλαμβάνει τους αγώνες του ενάντια στον κίτρινο (υποταγμένο στην εργοδοσία) συνδικαλισμό και ενάντια στη διάσπαση του εργατικού κινήματος, για χάρη μίας γραμμής ενιαίας δυναμικής συνδικαλιστικής δράσης που κατακτήθηκε με την ίδρυση της Εθνικής Συνέλευσης Εργατών, την ουσιαστική συμβολή του στην πραγματοποίηση, σήμερα μα, του αιτήματος για απαλλοτρίωση των αγρών μεγάλων εκτάσεων και τέλος τους αγώνες του σαν επαναστάτη πολιτικού ηγέτη.

Γιατί, πάνω απ' όλα, ο Ραούλ Σεντίκ υπήρξε πρωταγωνιστής μιας ιδιαίτερης στιγμής της κοινωνίας της Ουρουγουάης, και οι επαναστατικές επιλογές που έκανε μαζί με τους συντρόφους του, σημάδεψαν μία από

τις σημαντικότερες ιστορικές περιόδους της ζωής της χώρας.

Γιαυτό και ένα πλήθος συντρόφους τη σορό του Ραούλ Σεντίκ. Ένας λαός που συναισθανόταν βαθιά το θάνατό του και θυμόταν τον αγώνα του. Έναν αγώνα που συνέχισε και μετά τη μεταπολίτευση στην Ουρουγουάη, σε συνθήκες νομιμότητας πια, μέχρι το τέλος της ζωής του.

Μεγάλος αριθμός ανθρώπων μετέφερε το φέρετρό του από το αεροδρόμιο του Carrasco μέχρι το Obelisco απ' όπου και ξεκίνησε πορεία 8000 - 10000 ατόμων προς την τοπική οργάνωση του εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Κατά τη διάρκεια της πορείας αυτής ακούστηκαν διάφορα συνθήματα που είχαν να κάνουν με το χαρακτήρα του Σεντίκ σαν κοινωνικού αγωνιστή και επαναστάτη.

Την επόμενη μέρα, το φέρετρό του ηγέτη των Τουπαμάρος μεταφέρθηκε από το τοπικό τμήμα του κινήματος μέχρι το νεκροταφείο της La Teja. Ένα πλήθος, που έφτανε τα 50000 - 65000 άτομα, ήταν κοντά στον αγωνιστή που βιολογικά δεν υπήρχε πια, θεβαιώνοντας ότι η μνήμη του δεν είναι κτήμα ούτε ενός συνδικάτου, ούτε ενός πολιτικού κόμματος, αλλά είναι κτήμα όλων των εκμεταλλευόμενων, όλων των εργατών, όλου του λαού της Ουρουγουάης και δίνοντας την υπόσχεση ότι θα συνεχιστεί ο αγώνας, η επαναστατική πάλη για μια κοινωνία χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενους.

Από «Solidaridad» No 13, Μάης 1989.

ΑΜΕΣΗ ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟ- ΜΕΝΗ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ» ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Είναι πλέον φανερό ότι η ελληνική κοινωνία έχει αποφασίσει να κερδίσει το στοίχημα του εκσυγχρονισμού της, ένα στοίχημα καθοριστικά επίκαιρο ήδη από την δεκαετία του 50 και μια απόφαση πράγματι ιστορική, εφόσον σ' αυτήν αναγνωρίζεται η κεντρική στρατηγική του ηγεμονικού συνασπισμού εξουσίας στη παρούσα φάση - δηλ. η οικονομικοπολιτική ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ της κυριαρχίας του Κράτους και του Κεφαλαίου. Ο ελληνικός αστισμός οργανώνει μεθοδικά τη δική του περεστρόικα, δίνοντας έμφαση προς το παρόν στο πεδίο των πολιτικών θεσμών και σχέσεων. Και είναι μια έμφαση εύλογη με δεδομένα ότι και η ίδια η ελληνική κοινωνία, από το 1833 και πέρα, λαμβάνει υπόσταση κοινωνικοταξικά διαμέσου των κρατικο-πολιτικών μεσολαθήσεων και οι πιέσεις της σημερινής πραγματικότητας ωθούν προς μια ριζική αναπροσαρμογή των συντελεστών και δομήσεων του πολιτικού συστήματος της Κυριαρχίας. Η «πρόκληση» της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης, της τεχνολογικοκεντρικής αναδόμησης των διαδικασιών συσώρευσης και της πραγματικής και πλήρους παγκοσμιοποίησης της πολυανταγωνιστικής ιδιωτικοκαπιταλιστικής οικονομίας: ε-

πιβάλλει στην Ελληνική άρχουσα τάξη τον πολιτικό αναπροσδιορισμό της, δηλ. την γενική διαφοροποίηση των πολιτικών της σχέσεων με την κοινωνία, προς την κατεύθυνση ενός στάτους θεμελιωμένου στην ΥΠΕΡ-ΕΝΙΣΧΥΣΗ των θεσμών του Κοινοβουλευτισμού καθώς και στην διαχειριστική και αξιολογική ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ της κομματικοπολιτικής γραφειοκρατίας. Αυτή είναι και η κύρια σημασία που αποδίδεται στην έννοια ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ: ένα καθολικά αποδεκτό «δημοκρατικό» θεσμικό πλαίσιο, εντός του οποίου θα συντάσσονται-διεκπεραιώνονται-εξαντλούνται οι ταξικά αποσημασιολογημένες ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ και διαμέσου του οποίου θα συντελείται και θα επικαθορίζεται διαρκώς η κυριαρχική αυτονομία της διαχωρισμένης-εξουσιαστικής Πολιτικής σε σχέση με τη κοινωνία. Πέρα από τους αλαλαγμούς των αλληλοεξεφτελιζόμενων λαοπλάνων, πέρα από τη ρακέδνυτη μυθολογία της «κάθαρσης», πέρα από την αφόρητη μιζέρια των Ευρωπαϊοκεντρικών νεο-Μεγαλοϊδεατισμών: είναι η δυναμική αυτού του προτῆς που καθορίζει στον μεγαλύτερο βαθμό τις πολιτικές εξελίξεις στην Ελλάδα σήμερα-πριν, κατά και μετά τις γενικές εκλογές του Ιουνίου.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΣΥΜΒΙ(Β)ΑΣΜΟΙ

Το ΚΥΡΙΑΡΧΟ χαρακτηριστικό αυτής της περιόδου είναι, αναρίθμητα, η συνεργασία σε κυβερνητικό επίπεδο μεταξύ Δεξιάς και Αριστεράς. Και είναι σπουδαιότερο γεγονός, όχι γιατί συνιστά ύψιστη τάχα ιστορικοπολιτική ιεροσύλεια που.. κάνει τα κόκαλα του Βελουχιώτη να τρίζουν (!) όπως διατείνεται η λαϊκίστικη κομμουνιστοφιλική παρελθοντολαγνεία της Αυριανής) ούτε γιατί αποτελεί καίρια τομή στο θέμα της λεγόμενης «εθνικής συμφιλίωσης» (όπως κηρύσσει η ΠΡΩΤΗ, μετατρέποντας έτσι τη ταξική πάλη σε περιστασιακό και υποθαμισμένο.. εθνικό σπόρ), αλλά γιατί ΕΔΩ εντοπίζεται βασικά η ΚΥΡΙΑ πολιτική εξέλιξη, αναφορικά με τη κλιμάκωση-εντατικοποίηση των συναινετικών μεθοδεύσεων. Η «εποχή της Μεταπολίτευσης», δηλ. η συστηματική καθεστωτική προσπάθεια για γενική επανατοποθέτηση του κρίσιμου ζητήματος της «ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ» με όρους κοινοβουλευτικής ολοκλήρωσης, φτάνει τώρα σε ένα κομβικό σημείο της δυναμικής της με πρωτοβουλία των ηττημένων του Εμφυλίου. Αν στη δεκαετία του 40 η έκπτωτη και εξόριστη πλουτοκρατία επανίδρυσε τον οριοθετημένο εκμεταλλευτικό χώρο της με την καθοριστική μεσολάβηση ποικίλων μορφών στρατιωτικής και παραστρατιωτικής βίας, σήμερα οργανώνει την ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ της με την καθοριστική μεσολάβηση των τότε εχθρών και θυμάτων της. Η άρση των «παραδοσιακών» ανταγωνισμών-που τίποτα δεν εγγυάται την μη απώλεια του ελέγχου τους και την συνακόλουθη αποδέσμευση μιας εκρηκτικής κοινωνικής δυναμικής (τα Ιουλιανά του '65 είναι μια άριστη από-

δειξη), στη προοπτική της ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ταξικής ειρήνης-συνεργασίας, αφενός αποτελεί όρο ζωής για τον αυτομεταρρυθμιζόμενο ελληνικό καπιταλισμό και αφετέρου αποκτά μια λειτουργική νομιμότητα μόνο σφραγισμένη από την ενεργητική βούληση των θυμάτων της μεταπολεμικής καθεστωτικής τρομοκρατίας και εγκληματικότητας. Με άλλα λόγια, τα φιλόδοξα μαγαζάκια της Αριστεράς καλούνται να θολέψουν τη μιζέρια τους εξ αριστερών της Εξουσίας και εκ δεξιών της Κοινωνικής Επανάστασης, να απεκδυθούν και τα τελευταία επαναστατικοφανή ιμάτια τους και να ολοκληρώσουν αυτόβουλα την ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΕΞΑΡΤΗΣΗ τους από κάθε ταξική αναφορά, έτσι ώστε να εκφυλιστούν πλήρως και πανηγυρικά σε «μια μεγάλη ριζοσπαστική εθνική προοδευτική δύναμη, ικανή να ανοίγει νέους σύγχρονους δημοκρατικούς δρόμους στη πολιτική ζωή...» (ανακοίνωση του Π.Γ. της Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε. 2-7-89). Νομίζουμε ότι είναι μια κατάφωρη περίπτωση ΤΑΞΙΚΗΣ ΛΙΠΟΤΑΣΙΑΣ και μια άθλια ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΜΑΝΟΥΒΡΑ που της αξίζει η πιο σκληρή απάντηση. Αυτή η ελεεινή κατολίσθηση, από τη μαζική ένοπλη αντίσταση στο τσίρκο των «διερευνητικών εντολών» και τελικά στη συγκυβέρνηση με τους κατεχόνους λακέδες των αφέντικων, ξεκινώντας από τις συναλλαγές με την χουντική στρατοκρατία (Κύρκος, Δρακόπουλος-κατάφαση στη «φιλελευθεροποίηση» Μαρκεζίνη) και το καλοστημένο ξεπούλημα του Πολυτεχνείου (Κ.Κ.Ε. «Πανσπουδαστική φ.8 --το Πολυτεχνείο έργο 300 προβοκατόρων»): φτάνει και κατακάθεται σήμερα στον πυθμένα



του βούρκου με την «κοινοβουλευτική ενηλικίωση» μιας εκπορνευμένης Αριστεράς που αναγνωρίζει τον έσχατο λόγο της ύπαρξής της στην θεσμοθετούμενη ιδιότητα της ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΑΤΕΡΙΤΣΑΣ του ενισχυόμενου Κοινοβουλευτισμού. Οι κρισιμικές συνθήκες που αναπτύχθηκαν με τις διαταραχές του καθυστερημένου παραγωγικού μοντέλου, οι ηθικές και πολιτικές φθορές της σχετικά αυτονομισμένης ΠΑΣΟΚικής σοσιαλδημοκρατίας, η ακόμα ισχύουσα αναξιοπιστία και αφερεγγυότητα της Δεξιάς, οι γενικές πολιτικές προτεραιότητες ανασυγκρότησης στο πλαίσιο της αναδιάρθρωσης, η μείωση της ιδεολογικής εμβέλειας του συστήματος λόγω των «σκανδάλων»: καθόρισαν ένα «κενό εξουσίας» στο επίπεδο του κοινωνικοταξικού ελέγχου που αντικειμενικά ενέχει τον κίνδυνο ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΛΟΝΙΣΜΟΥ της Κρατικής ηγεμονίας. Την ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ της ανάπτυξης νέων ιδεολογικών και πολιτικών μεσολαθήσεων, που θα ανανεώνουν την αποτελεσματικότητα της κοινωνικής χειραγώγησης, εκπληρώνει η ΠΛΗΡΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ των Αριστερών ηγεσιών και ο αναπροσδιορισμός του πατερναλιστικού ρόλου τους σε όλο το

φάσμα σχέσεων με το εργατικό και κοινωνικό κίνημα. Αυτός ο αναπροσδιορισμός σημασιολογείται από τον Κύρκο - των «επιστήμονα» του ραφινάτου ομορποτισμού, έτσι: «Για μας όπως καταλαβαίνετε προέχει η τιμή και το αύριο της Ελλάδας». Μα και βέβαια καταλαβαίνουμε: ΓΙΑ ΣΑΣ (για όλο το θλιβερό σκυλλολόι των γραφειοκρατιών επιβητόρων της εργατικής τάξης και διακεκριμένων πυροσβεστών κάθε αυτόνομης εξεργετικής κοινωνικής εκδήλωσης) ΠΡΟΕΧΕΙ (τα υπόλοιπα π.χ. το καθεστώς της μισθωτής σκλαβιάς και ο κρατικός δεσποτισμός, είναι... δευτερεύουσες και μοριακές συνθήκες) Η ΤΙΜΗ (ο εξαγνισμός του κοινοβουλευτισμού διαμέσου μιας εκλεκτικής και κοντρολαρισμένης «κάθαρσης») και ΤΟ ΑΥΡΙΟ (η συμμετοχή σε μια δομημένη Ευρωπαϊκή Κοινότητα πολυεθνικών εταιρειών και διεθνικού και τεχνολογικοποιημένου Κρατικού ελέγχου με σταθερή αφετηρία μια εκσυγχρονισμένη κοινοβουλευτική δικτατορία του Κράτους και του Κεφαλαίου) ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (μιας αφηρημένης εθνικής ενότητας με τρισχιλιετή ιστορία, μπόλικα πεπρωμένα και.. καθόλου αντίπαλες τάξεις και ασυμφιλίωτους κοινωνικούς ανταγωνισμούς).

ΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

Η διαπιστωμένη δεξιόστροφη πορεία της λεγόμενης «παραδοσιακής» Αριστεράς είναι μια συγκεκριμένη ειδική εκδήλωση γενικότερων ανακατατάξεων και διαφοροποιητικών διεργασιών που σημειώνονται στον ευρύτερο χώρο της Αριστεράς. Ανακατατάξεις και διαφοροποιήσεις που συνέχονται από το ανιπέρβλητο δεδομένο μιας ΔΙΑΛΥΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ των κλασσικών αριστερών-κομμουνιστικών ιδεών και φορέων. Είναι τόσο κατάφωρη η θυελλώδης αυτοσκόπηση των αριστερών-κομμουνιστικών μύθων-από την παλινρόθωση του ιδιωτικού καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ μέχρι την φασιστικής νοοτροπίας και τεχνικής αυτοάμυνας της Κινέζικης γραφειοκρατίας- ώστε δεν υπάρχουν επίκαιρα ιστορικά περιθώρια ούτε έχουν σωθεί αλχημικά ιδεολογήματα για να σκαρωθούν κάποια προσχήματα πα-

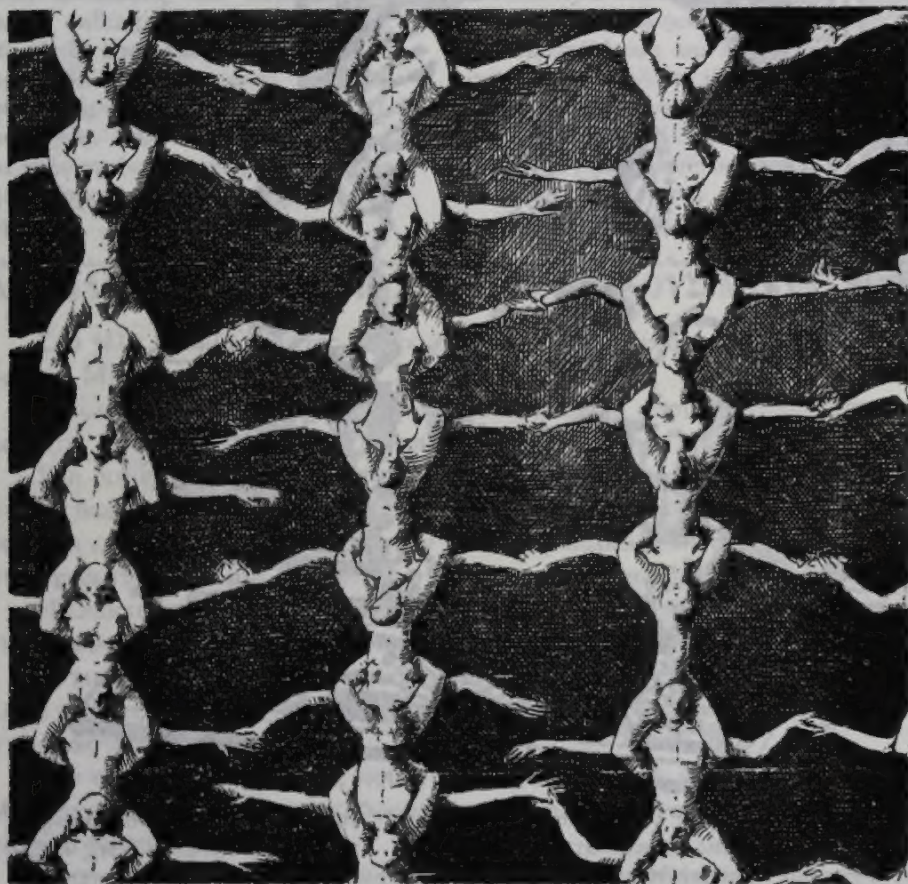
ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΣΜΟΣ

ρουσίας και επιβίωσης. Παράλληλα, μέσα στο πλαίσιο της γοργής ανάπτυξης ενός ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΑΦΟΜΟΙΩΤΙΚΟΥ καπιταλισμού, και με δεδομένο ότι όλοι οι επαγγελλόμενοι την κομμουνιστική, γενικά, προοπτική έχουν εσωτερικεύσει πλήρως τις αξίες της ιεραρχίας και του συγκεντρωτισμού, τη νοοτροπία του ελέγχου και της συνδικαλιστικής διαχείρισης, τη λογική του κομματίστικου οργανωτισμού, και φαντασμού: το μέλλον τους συνδέεται, είτε με την αναδίπλωση στο ιδιωτικό, είτε με την διάφορων ειδών απομείωσή τους από το ρεφορμιστικό χωνευτήρι του Συνασπισμού, είτε με την διολίσθησή τους προς ένα αριστεριστικό εναλλακτισμό (ή και σκέτα εναλλακτισμό). Αυτό είναι άλλωστε και το «μήνυμα» από τις εκλογές του

από σελ. 8

Ιούνη, όπου τόσο η ΕΑΣ όσο και οι Οικολόγοι καταγράψανε μια σημαντική δύναμη - με δεδομένες τις ασφυκτικές ιδιαιτερότητες αυτών των εκλογών. Εναλλακτικά σχήματα με αντικοινοβουλευτική ρητορική και... εκλογικό ζήλο, βασισμένα στην αποσύνθεση των «παράδοσιακών» ριζοσπαστικών-ισμών, με τα μάτια και τα αυτιά στραμμένα στον, συνενοχικό προς τα αφεντικά, διεθνή διάσο των Πράσινων: έτοιμα και πρόθυμα να παρέμβουν στην όποια κοινωνική δυσφορία, καλύπτοντας τον κενό χώρο που αφήνει η .. «απο-επαναστατικοποίηση» της «παράδοσιακής» Αριστεράς, δημιουργώντας μια οικτρή αυταπάτη «σύγχρονου ριζοσπαστισμού» με θεμελιακά χαρακτηριστικά-τον «ρεαλισμό» της οριακής κοινωνικής αντιπολίτευσης, την ενισχυτική συμπλήρωση των μαζικών ψευδαισθήσεων δημοκρατικότητας που μοντάρουν οι ιδεολογικοί μηχανισμοί της κυριαρχίας, την καταλυτική αποβαιοποίηση των υπαρκτών ή εν δυνάμει εξεργεμένων, τον προσδιορισμό της φαιδρής «επαναστατικότητάς τους» στη βάση μιας ΘΕΣΜΟΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟ-

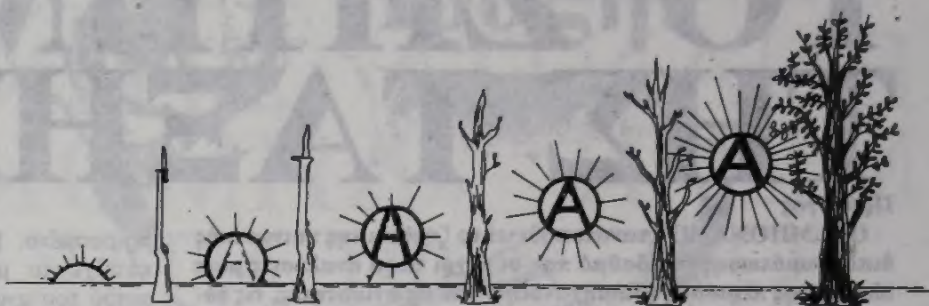
ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ προβληματικής και πρακτικής. Και μόνη η συμμετοχή τους στην συγκεκριμένη ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΦΑΡΣΑ-ΑΠΑΤΗ (κομικό σημείο στην διαδικασία προώθησης των εκσυγχρονιστικών σχεδίων του συστήματος) συνιστά Α priori επιβεβαίωση του ειδικού ρόλου που καλούνται να αναλάβουν στον νέο καταμερισμό κοινωνικής αστυνόμευσης. Με επικέντρωση του λόγου τους στα αστικές έμπνευσης «δικαιώματα του πολίτη», με μια κοινωνική κριτική που μόνο παρεπιπτόντως επικαλείται την ταξική σύγκρουση και την θεμελιακή πρωταρχικότητα της κρατικής βίας, με παροχέτευση της κοινωνικής δυναμικής σε αφομοιώσιμες οικολογικές διαμαρτυρίες, με φλύαρες, απολίτικες και φιλολογίστικες φεμινιστικές «προτάσεις» - με όλη αυτή τη σύγχρονη σαθούρα του εκλεπτυσμένου νεο-Λιμπεραλισμού, έδωσαν νομιμότητα τους καθεστωτικούς χειρισμούς, τροφοδότησαν την ψυχολογία της συμμετοχής και εγγράψανε ΣΟΒΑΡΕΣ υποθήκες για μια σημαντική διάχυση-ανάπτυξη στο (και άμεσο) μέλλον.



Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΑΝ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ.

Ερμηνεύοντας τις εκλογές του Ιούνη ως κρίσιμη φάση του προτάσες ανασυγκρότησης της κρατικο-καπιταλιστικής κυριαρχίας (και, βέβαια, ξεπερνώντας την πολιτική μιζέρια της ποσοτολογίας και κ'άθ'εποσοτική προσέγγιση), υπονοούμε μια σύνθετη διεργασία αναπροσδιορισμού του ηγεμονικού λόγου του Κράτους. Η αναδιάρθρωση δεν συνιστά μια αποχρωματισμένη και τεχνικής υφής διαδικασία, αλλά μια περίπλοκη ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ που διασυνδέει, με όρους ποιοτικής μεταλλαγής, τις τεχνικές και κοινωνικές παραγωγικές σχέσεις, τη σύνθεση και συσχέτιση των κοινωνικών τάξεων και στραμάτων, τις σχέσεις πολιτικής εξουσίας. Η κριτική (θεωρητική και έμπρακτη) που ασκήθηκε στις καταστημένες οικονομικές-πολιτικές-κοινωνικές δομές, κατά τις 10ετίες του '60 και του '70, σε συνδυασμό με τις νομοτέλειες της ανάπτυξης του Κεφάλαιου, συμμοτοδοτούν την προτεραιότητα της «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗΣ» του Κράτους. Αρκεί να σημειώσουμε ότι

στην εποχή της τεχνολογιοκεντρικής κοινωνικής διοργάνωσης, της κλιμακούμενης υπερεξιδίκευσης και αποειδίκευσης της εργασίας και των εμποδισμένων συνθηκών αυξητικής υπερκατανάλωσης: η γενικευμένη «κλασική» καταστολή, ούτε στην σύγχρονη υποστάτωση της Εξουσίας ανταποκρίνεται ούτε επαρκή και διαρκή κοινωνικό έλεγχο εξασφαλίζει. Σήμερα, το κεντρικό ζητούμενο, από τη πλευρά των αφεντικών, είναι η ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ-ΑΝΑΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ του «Κοινωνικού Συμβόλαιου», η ΕΠΑΝΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΣΗ του ίδιου του δικού τους ιστορικού λόγου - αυτή τη φορά σε συνθήκες οργανωμένης αλλοτρίωσης και με το σχέδιο μιας «κοινωνικής συναίνεσης και αρμονίας». Με έναν τρόπο φαινομενικά οξύμωρο και αντιφατικό, ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ, δηλώνοντας δια στόματος Λαλιώτη -το ΠΑΣΟΚ έφερε το μήνυμα, όχι μόνο της εθνικής συμφιλίωσης αλλά και του κοινωνικού συμβολαίου, της κοινωνικής συναίνεσης και της εργασιακής ειρήνης-: και έχει δίκαιο, σωστά



ισχυριζόμενος έμμεσα ότι η εκλογική συρρίκνωση των σοσιαλιστών δεν ακυρώνει την ..ΠΑΣΟΚοποίηση της κοινωνικής προοπτικής-με την έννοια ενός κυρίαρχου ρεύματος ιδεών και αντιλήψεων που εκφράζει την στρατηγική του «εκδημοκρατισμού» της κοινωνικοταξικής δικτατορίας των αφεντικών. Παράλληλα, και μέσα στο ίδιο πλαίσιο, είναι δικαιωμένη η εκτίμηση του Κύρκου -Υπάρχουν δυνάμεις στη συντηρητική παράταξη οι οποίες βλέπουν τον κοινωνικό ανταγωνισμό με ένα καινούργιο πρίσμα...», θα αποτελούσε ασυγχώρητη εκδήλωση πολιτικού κρετινισμού η μη αναγνώριση αυτού του «νέου πρίσματος» (όχι εντοπισμένο στη δεξιά, αλλά σαν ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ συνθήκη πολιτικής ανάλυσης της εξουσίας σήμερα). Το Κράτος, στη σημερινή δομοποίηση της επιβολής του, και ανεξάρτητα από τις όποιες περιστασιακές παρεκλίσεις (π.χ. η αυταρχική αλαζονεία του ΠΑΣΟΚ, οι ρεβανσοιστικές ορέξεις της Ν.Δ.), αποκαθιστά μια ΜΑΚΡΟΠΙΝΟΗ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ανάγοντας την δικαίωση αλλά και την εκλογική του: στο «υπερταξικό» κύρος των θεσμών, στην «ουδέτερη» ισχύ των νόμων, στην «εθνική ευθύνη» των αντιπροσώπων. Το «νέο πρίσμα» του Κύρκου και η «κοινωνία των πολιτών» του Λαλιώτη είναι διερμηνεύσεις (κομματικά φιλτραρισμένες) αυτής της πραγματικότητας. Η πρόσφατη εκλογική διαδικασία (από τον εκλογικό νόμο και τη σύνθεση της βουλής μέχρι τους προβληματισμούς για «ευρείες συγκλίσεις-συνεργασίες» και τον ετερόκλητο κυβερνητικό θίασο που προέκυψε), χωρίς φυσικά να πιάσει επαφή με τα πραγματικά κοινωνικά αιτήματα, εγκαινιάζει με καθοριστική κατηγορηματικότητα, μια περίοδο ανανεωτικών ζυμώσεων αλλά και, ως τώρα ταμπού, συγκλίσεων, με

ΣΤΑΘΕΡΟ πεδίο αναφοράς τους ΕΛ-ΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ θεσμούς του Κοινοβουλευτισμού. Αυτή η «Δημοκρατική Πρόκληση» του Κράτους, βασισμένη αυστηρά στις λειτουργίες της μαζικής πληροφόρησης και στη φενάκη των «δημοκρατικών εγγυήσεων» του συστήματος αντιπροσωπευσης, προϋποθέτει και συνεπάγεται: τη ριζική ανανέωση του πολιτικού προσωπικού (ήρθε η ώρα της «γενιάς του Πολυτεχνείου» και των μεσοστρωμάτων από επιστημονιστές και τεχνοκράτες που ενοσρκώνουν το ιστορικό της ψεύδος), τον θάνατο των ιδεολογιών (που παραχωρούν τη θέση τους στον κομφορμιστικό παραγματισμό της συμμετοχής και συνδιαχείρησης), την εξουδετέρωση του επαναστατικού λόγου από την εκλεκτική μερικότητα και τον συναινετικό τεχνοκρατισμό μιας αφηρημένης και αποσπασματικής «κοινωνικής ριζοσπαστικής αντιπολιτευτικότητας» (ήρθε και η ώρα του καθώς πρέπει ρεφορμισμού). Με την μυθολογία της «κάθαρσης», με την στρατηγική του αποδιοπομπαίου τράγου, με την εξορροπτική μεσολάβηση της Αριστεράς, με την πολλαπλή πριμοδότηση κάθε οικολογικής γκρίνιας... ο ελληνικός καπιταλισμός μεθοδεύει τη ριζική του ανάπλαση. Ξεπερνώντας ιδεολογικές αγγυλώσεις και ψυχώσεις δεκαετιών, ξαναδιαβάζει Μοντεσκιέ και οικοδομεί την «Δημοκρατία» που απαιτούν και καθορίζουν οι επιχειρηματικοί και κρατικοί κομπούτερες και έχει ανάγκη ο ΕΚΑΜ για να νομιμοποιηθεί. Αυτή ακριβώς η νομιμότητα είναι που εκλέχτηκε ΠΑΜΨΗΦΕΙ στις 18 του Ιούνη. Και αυτή (σε ΟΛΕΣ τις εκδηλώσεις της) πρέπει να αποτελέσει τον ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΤΟΧΟ του επαναστατικού σχεδίου των ημερών μας.

ΕΠΙΛΟΓΙΚΑ

Αυτή η νέου τύπου καθεστωτική Ανομιμοποίηση και νομιμότητα ορίστηκε πρόσφατα από τον Φ. Κουβέλη - «αποκατάσταση του κοινωνικού ιστού», με τέτοια ορολογία ιδεολογικοποιείται και συσκοτίζεται, στη ρητορική των μοντέρνων διαχειριστών του Κράτους, ο γενικός αναπροσδιορισμός της ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΥΝΟΧΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ, δηλ. ο σχεδιασμός νέων τρόπων για τον έλεγχο τον εγκλωβισμό και την υπηκοοποίηση των καταπιεσμένων: ο στόχος είναι να αποκρυσταλλωθεί μια ΣΥΜΠΑΓΗΣ ΟΜΑΔΟΠΟΙΗΣΗ που θα αντλεί την ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΓΕΝΕΙΑ της από την αφοσίωση στον κυβερνητισμό και την ιεραρχία και από την ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΥΣΗ της κουλτούρας του Κράτους διαμέσου μιας «ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΗΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ» στους ΑΠΟΣΤΑΣΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟΥΣ θεσμούς του αντιπροσωπευτικού συστήματος. Τη μεγαλύτερη συμβολή, προς αυτή την κατεύθυνση, εγγυάται η ενεργοποίηση της ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΗΣ ΕΦΕΔΡΕΙΑΣ του «ρεφορμιστικού ριζοσπαστισμού» σε ένα (γεννητήριο γι' αυτόν) πλαίσιο «δημο-

κρατικών» μεταλλάξεων του Κράτους. Σ' αυτό ακριβώς το επίπεδο καλούνται να επέμβουν οι δυνάμεις της κοινωνικής επανάστασης. Μεταφέροντας την αντιπαράθεση σε πεδία άσχετα προς τις κρατικές οριοθετήσεις, απαντώντας στην κουλτούρα της «ταξικής συνενόησης-συνεργασίας» με την ΠΡΑΚΤΙΚΗ επιβεβαίωση των επαναστατικών προταίρεσών της όξυνσης της ταξικής πάλης και της κλιμάκωσης του γενικευμένου αντικρατικού αγώνα, συμμετέχοντας στο κοινωνικό γίγνεσθαι με την οργάνωση ΕΞΕΓΕΡΤΙΚΩΝ ΑΠΟΠΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ των ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ κρίκων-κόμβων της κοινωνικής συναίνεσης, συγκροτώντας και επικαθορίζοντας με ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ το διωκόμενο κοινωνικό ρεύμα του «επαναστατικού ριζοσπαστισμού» που ισχύει σαν τέτοιο μόνο διαμέσου της σταθερής υλοποίησης του αναπαλλοτρίωτου επαναστατικού προτάγματος ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ

του Αλφρ. Μπονάνο.

Πρόλογος

Ο Α. ΜΠΟΝΑΝΟ επανατοποθετεί το ζήτημα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης στο βαθμό που οι μέχρι τώρα αναλύσεις μιας ολόκληρης περιόδου (βιομηχανικής) για τις ανισότητες, τις τάξεις, την ταξική πάλη, τα όρια των τάξεων, πρέπει να ερμηνευθούν με βάση τις καινούριες σχέσεις κυριαρχίας που διαφαίνονται στον ορίζοντα (τεχνολογική διεύθυνση της κυριαρχίας).

Σύμφωνα με τον μαρξισμό η τάξη ορίζεται ανάλογα με τη θέση του ατόμου στα μέσα παραγωγής. Έτσι στην καπιταλιστική κοινωνία η κοινωνική διαστρωμάτωση χαρακτηρίζεται από την αστική τάξη που κατέχει τα μέσα παραγωγής και την εργατική τάξη που «πουλάει» την εργατική της δύναμη. Ακολουθώντας οι κοινωνικές ανισότητες προσδιορίζονται βασικά από την άνιση κατανομή του πλούτου δηλ., οι αστοί περισσότερο, οι εργάτες λιγότερο. Αυτά σύμφωνα πάντα με το μαρξισμό ο οποίος εκτός από αυτά φόρτωσε και στην εργατική τάξη τον ιστορικό ρόλο της γενικής απελευθέρωσης όλων των τάξεων.

Ο ΜΠΟΝΑΝΟ επιχειρεί μια πολύ ενδιαφέρουσα άποψη για την μεταβιομηχανική κοινωνική διαστρωμάτωση που τα βασικά της χαρακτηριστικά είναι τα εξής: Σήμερα αυτό που διαφαίνεται είναι η βαθμιαία αλλαγή των σχέσεων κυριαρχίας μέσα από την τεχνολογική διεύθυνση της κυριαρχίας.

Οι κυρίαρχοι με βάση τη γνώση της σύγχρονης τεχνολογίας, της αποκλειστικής «γλώσσας» δημιουργεί μια τάξη «εσωκλεισμένων». Το άλλο μέρος της ανθρωπίνης κοινότητας μη έχοντας ουδεμία πρόσβαση στη γνώση, στην τεχνολογία «αποκλείεται» και υποτάσσεται απόλυτα στο κυρίαρχο σύστημα.

Αν δηλαδή προηγούμενα η κατώτερη τάξη η εργατική είχε κάτι να διαπραγματευθεί «εργατική δύναμη» τώρα δεν έχει τίποτα.

Αν δηλαδή ο διαχωρισμός των τάξεων προηγούμενα γινόταν με το κριτήριο της «έλλειψης» (άνιση κατανομή πλούτου) τώρα γίνεται με το κριτήριο της «κατοχής» (γνώσης τεχνολογίας).

Εξ'αυτών ο κίνδυνος είναι σαφής. Να μην μπορέσει η εργατική τάξη να δρει τον «κώδικα», την αχίλλειο πτέρνα του συστήματος μιας και η κυρίαρχη τάξη θα υψώσει τον ανυπέρβλητο τοίχο της ΓΝΩΣΗΣ, της ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ και της ΓΛΩΣΣΑΣ.

Αντίθετα με ότι πίστευαν πολλοί, ο όρος «τάξη» δεν είναι μαρξιστική έννοια. Ενώ απορρίπτουμε τους μαρξιστικούς ισχυρισμούς για τον ιστορικό ρόλο της βιομηχανικής εργατικής τάξης, σε σχέση με τους υπόλοιπους εκμεταλλευόμενους είναι φανερό ότι η κοινωνία είναι ακόμη χωρισμένη σε αντιμαχόμενες τάξεις. Οι όροι αυτού του διαχωρισμού μεταβλήθηκαν με την τροποποίηση του Κεφάλαιου. Είναι σημαντικό να το αναγνωρίζουμε για να κατευθύνουμε τον αγώνα μας προς το σωστό στόχο.

Πολλοί αναρχικοί πιστεύουν ότι η έννοια της «τάξης» είναι μαρξιστικός όρος, συνεπώς δεν τους ενδιαφέρει και προσπαθούν να βρουν άλλους τρόπους για να εξηγήσουν τους κοινωνικούς διαχωρισμούς.

Αυτοί οι διαχωρισμοί ξεκάθαρα υπάρχουν. Οι αντιθέσεις και η δυστυχία κυριαρχούν στην καθημερινή πραγματικότητα. Η μεγάλη μάζα που συντηρεί τους εκμεταλλευτές και τους λακέδες της μόλιν που καταφέρνει να επιβιώσει.

Είναι επομένως αναγκαίο να καθορίσουμε τις γενικές γραμμές των ομαδοποιήσεων ή των ατομικοτήτων που μοιράζονται την ίδια οικονομική, πολιτική και πολιτιστική κατάσταση, όσο δύσκολο και αν είναι αυτό.

Είναι αλήθεια ότι ο όρος «τάξη» έχει κυριαρχήσει από το μαρξιστικό μυστικισμό τα τελευταία 40 χρόνια. Αυτό δεν υπάρχει τόσο στη θεωρία του Μαρξ για τις τάξεις, όσο στους ισχυρισμούς του ότι η εργατική τάξη ήταν ιστορικά προορισμένη να επιφέρει όχι μόνο τη δική της απελευθέρωση, αλλά όλης της ανθρωπότητας, διαμέσου της καθολικής του κόμματος που ισχυρίζεται ότι την εκπροσωπεί.

Οποιοσδήποτε αναρχικός μπορεί να δει πόσο παράλογη

και λανθασμένη είναι αυτή η έννοια της τάξης. Αλλά θάπρεπε να θυμηθούμε ότι αυτό δεν έχει να κάνει τόσο με την έννοια της τάξης όσο με τον ντετερμινιστικό και μεσσιανικό ρόλο με τον οποίο φόρτωσαν την εργατική τάξη.

Πιστεύουμε ότι η έννοια της τάξης είναι όχι μόνο βασική αλλά αναγκαία. Είναι ένα μέσο για να μας οδηγήσει διαμέσου της ρευστότητας των διαφόρων πλευρών της κοινωνικής πραγματικότητας, γιατί δεν ενδιαφερόμαστε για τους μεταφυσικούς ισχυρισμούς για τον προορισμό της βιομηχανικής εργατικής τάξης. Ενα πράγμα μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, ότι οι παραγωγικές δομές που καθόριζαν τις ξεχωριστές τάξεις στο πρόσφατο παρελθόν έχουν τώρα υποστεί βαθιές αλλαγές. Γιατί είναι επίσης βέβαιο, ότι αν και διαφορετική από πολλές απόψεις η ταξική πάλη τώρα αναπαράγεται.

Το πρόβλημα είναι να δούμε τι συμβαίνει. Με τι έχουμε να κάνουμε σήμερα; Ποιο είναι το όριο ανάμεσα στους κυρίαρχους και στο υπόλοιπο μέρος της ανθρωπότητας;

Αυτό το ερώτημα είναι τόσο σημαντικό ώστε η ανάγκη να μελετήσουμε τα ενδιάμεσα στρώματα είναι δευτερεύουσα, επί του παρόντος. Εξίσου ασήμαντη - προς το παρόν - είναι η ανάγκη να μελετήσουμε το διαχωρισμό σε 3 ή περισσότερες τάξεις. Αυτό που μας ενδιαφέρει τώρα είναι η προοδευτική εξαφάνιση του πραδοσιακού διαχωρισμού σε τάξεις και η αποκάλυψη μιας νέας.

Προφανώς ένα τέτοιο ενχείρημα χρειάζεται περισσότερη χώρο από ότι μπορούμε να αφιερώσουμε εδώ, αλλά θα κάνουμε το καλύτερο δυνατό. Ο πρηγούμενος διαχωρισμός σε τάξεις ήταν βασισμένος στην «έλλειψη». Υπήρχε κάτι που θεωρείτο «κοινό αγαθό» που ήταν άνισα

μοιρασμένο. Η κυρίαρχη τάξη κατείχε το μεγαλύτερο μέρος αυτού του αγαθού (κοινός γνωστό σαν πλούτο) και από αυτό το άδικο κέρδος εύρισκε τα μέσα να συνεχίσει την εκμετάλλευση και την κυριαρχία. κατά πρώτο λόγο αυτά ήταν τα πολιτιστικά και ιδεολογικά μέσα στα οποία ήταν βασισμένη όλη η κλίμακα αξιών και τα οποία καταδίκαιζαν την (αλλοτριωμένη) εκμεταλλευόμενη μάζα σε μια κατάσταση φαινομενικά μη ανατρέψιμη.

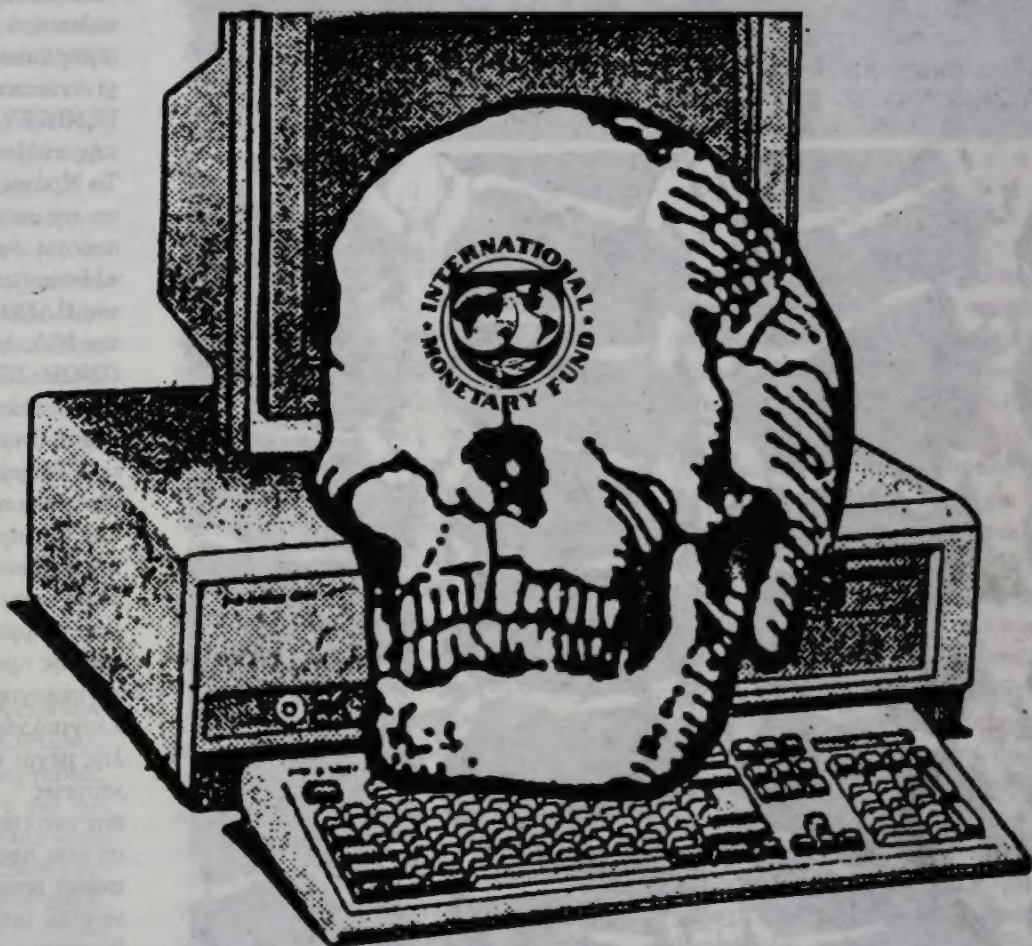
Στην πραγματικότητα οι βαθιές αντιφάσεις του συστήματος έχουν τόσο καταλυτική επίδραση επάνω του όπως ο αγώνας ενάντια σε τέτοια μορφή κυ-

τούς τους εξαθλιωμένους πωλητές της εργατικής τους δύναμης τους πάταγαν στο λαιμό αλλά κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η εργατική τάξη «κατείχε» κάτι, που ήταν μέρος της ίδιας κλίμακας αξιών με της κυρίαρχης τάξης. Στο παρελθόν εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι αντιμετώπιζαν οι μεν τους δε μέσα στο σημαντικό εύρος της διαστρωμάτωσης των τάξεων στη βάση της «κατοχής» κάποιου αγαθού που ήταν κοινό για όλους αλλά άνισα μοιρασμένο. Τώρα η μία πλευρά κατέχει κάτι που η άλλη δεν κατέχει και ποτέ δεν θα το κατέχει.

Αυτό το «πράγμα» είναι η τεχνολογία: η τεχνολογική διεύ-

κώδικας, που ήταν μεν χρήσιμος με πολλούς τρόπους για την εξασφάλιση ενός καλύτερου ελέγχου, αλλά συχνά έκανε τους εκμεταλλευτές να νιώθουν στο σθέρκο τους την καυτή ανάσα των εκμεταλλευόμενων.

Έτσι η νέα κατάσταση που τείνει στην ολοκλήρωση δημιουργεί νέες ταξικές δομές αλλά δεν καταργεί την έννοια της τάξης. Αυτό δεν είναι ζήτημα ορολογίας αλλά μια λειτουργική αναγκαιότητα. Αυτή τη στιγμή η έννοια της τάξης και ότι συσχετίζεται με την «ταξική πάλη» φαίνεται επαρκής για να υποδηλώσει το προτσές των κοινωνικών δομών και το πως αυτές λειτουργούν. Με τον ίδιο τρόπο εί-



ριαρχίας. Κοινωνικά προβλήματα που επαναεμφανίζονταν, λύνονταν με την θελίωση των συνθηκών εργασίας. Η κατάσταση γινόταν αθάνατη για το κεφάλαιο που έπρεπε να ενισχύσει τις δομές του με αυξανόμενη συνεργασία μεταξύ των κρατών. Αλλά ήταν η προχωρημένη τεχνολογία που είχε μια αποφασιστική επίδραση κάνοντας δυνατή την αναδιάρθρωση της παραγωγής.

Τώρα κατευθυνόμαστε προς μια ριζική διαφορετική κατάσταση. Το ζήτημα της «έλλειψης» γίνεται πιά ομιχλώδες ενώ προβάλλει το ζήτημα της «κατοχής». Η ταξική διαφορά δεν δημιουργείται πια από το ότι κάποιος δεν κατέχουν «τόσα πολλά» όσο άλλοι, αλλά από το γεγονός - μοναδικό στην ιστορία του ανθρώπινου γένους - ότι μια πλευρά κατέχει «κάτι» που η άλλη δεν το έχει.

Για να κατανοήσουμε αυτό καλύτερα πρέπει να θυμηθούμε ότι στο παρελθόν η εκμεταλλευόμενη τάξη πάντα κατείχε «κάτι», ακόμα και αυτό ήταν μόνο η «εργατική δύναμη» δηλ. η ικανότητα να παράγει. Η εργατική τάξη εξαναγκάζονταν πάντα να πουλάει την εργατική της δύναμη αυτό είναι αλήθεια και συχνά σε πολύ χαμηλές τιμές, αλλά η άλλη πλευρά πάντα την χρειαζόταν. Το παζάρι μπορούσε να φτάσει στο σημείο όπου αυ-

θυνση της κυριαρχίας, η δομή μιας αποκλειστικής «γλώσσας» ανήκει στην τάξη των «εσωκλεισμένων». Αυτοί περιβάλλονται από ένα ψηλό τοίχο που είναι πολύ ψηλότερος απ'ότι αυτό του παρελθόντος που συνίστατο από υλικό πλούτο και προστατεύονται από σωματοφύλακες και χρηματοκιβώτια. Αυτός ο τοίχος θα είναι ένας ριζικός διαχωρισμός τόσο απόλυτος που να είναι ακατανόητος βραχυπρόθεσμα για αυτούς που δεν βρίσκονται μέσα σ'αυτή την εξέλιξη του εσωκλεισμού. Οι υπόλοιποι «αποκλεισμένοι» θα γίνουν η τάξη των τυπικών «δικαιούχων» ικανοί μόνο να χρησιμοποιούν δευτερεύουσα τεχνολογία και τέλεια ενορχηστρωμένη με το σχέδιο της κυριαρχίας.

Το «αποκλεισμένο» μέρος της ανθρωπότητας δεν θα είναι ικανό τουλάχιστον για μεγάλο διάστημα να αντιληφθεί τι του έχουν πάρει, γιατί αυτό θα είναι ένα προϊόν που δεν θα ανήκει στην ίδια κλίμακα αξιών. Δομώντας αυτόν τον καινούργιο και όπως ελπίζουν τελικό διαχωρισμό, φτιάχνουν επίσης ένα νέο ηθικό κώδικα που δεν θα ανήκει στην ίδια κλίμακα αξιών, ένα είδος ηθικού κώδικα που δεν σκοπεύουν πιά να μοιραστούν με άλλους, με όσους δηλ. ανήκουν στο κόσμο των αποκλεισμένων. Στο παρελθόν η Αχίλλειος πτέρνα ήταν ακριβώς αυτός ο ηθικός

ναί ακόμα δυνατό να χρησιμοποιήσουμε την έννοια της «ταξικής συνειδήσης» ενόψει της αυξανόμενης δυσκολίας που οι αποκλεισμένοι αντιμετωπίζουν σχετικά με την κατάσταση του αποκλεισμού.

Κάθε επαναστατική στρατηγική, που μπορούμε να φανταστούμε, για αντίσταση ενάντια στο προτσές της αναδιάρθρωσης πρέπει να έχει υπόψιν τις τροποποιήσεις που δρομολογούνται και, μέσα σε ορισμένα όρια την διαστρωμάτωση μέσα στις ίδιες τις τάξεις. Ίσως σ'αυτή την πρώιμη φάση τα όρια της εσωκλεισμένης τάξης η εχθρική τάξη δεν είναι εύκολο να καθοριστούν. Επομένως πρέπει να κατευθύνουμε τον αγώνα μας σε στόχους περισσότερο φανερούς. Αλλά αυτό είναι ένα ζήτημα τεκμηρίωσης και ανάλυσης.

Αυτό που είναι περισσότερο σημαντικό σε αυτή την φάση είναι να δούμε ότι οι συζητήσεις για την ορολογία δεν πρόκειται να λυσουν το πρόβλημα του να δρούμε τον εχθρό και να τον ξεσκεπάσουμε. Η εμμονή σ'αυτό κρύβει απλώς την ανικανότητα για δράση.



AIDS:

Βιολογικός και ψυχολογικός πόλεμος

Στην ταινία «κινούμενη μάζα» που παίζεται αυτές τις μέρες στους κινηματογράφους, ένας μετεωρίτης από το διάστημα πέφτει σε μια επαρχιακή πόλη των ΗΠΑ, φέρνοντας μαζί του μια άμορφη επιβλαβή οντότητα που αρχίζει να καταβροχθίζει έναν-έναν τους κατοίκους, μεγαλώνοντας ολοένα με γεωμετρική πρόοδο. Μια ομάδα στρατιωτικών και επιστημόνων καταφθάνει και δάζει σε καραντίνα όλη την πόλη, για να μπορέσει να προστατευθεί ο υπόλοιπος κόσμος.

Η ιδέα της «θείας μαστίγας» της τυφλής αναξέλεγκτης δύναμης που καταστρέφει χωρίς κανείς να γνωρίζει από που προήλθε, αλλά που οι επιστήμονες κάνουν ότι μπορούν για να την αντιμετωπίσουν, θυμίζει πολύ τον τρόπο που αντιμετωπίστηκε το AIDS από τον Τύπο, όταν πρωτοεμφανίστηκε. Η άμεση σύνδεσή του, με την σεξουαλική συμπεριφορά, ιδίως ορισμένων μειονοτήτων, και το ότι μεταδιδόταν με ταχύτερο ρυθμό ανάμεσα στους έγχρωμους, συνέτεινε στην δημιουργία της εντύπωσης της μεταφυσικής «τιμωρίας», η στρόφη προς τον συντηρητισμό που παρατηρείται τα τελευταία χρόνια στο Δυτικό κόσμο, είχε προετοιμάσει τον κόσμο κατάλληλα για αυτή την ερμηνεία.

Στην ταινία, ο μετεωρίτης από το διάστημα, αποδεικνύεται τελικά ένας τεχνητός δορυφόρος της ΝΑΣΑ, που κουβαλά έναν πειραματικό ιό προορισμένο να χρησιμοποιηθεί σαν όπλο βιολογικού πολέμου. Οι προστατευτικοί και καλοπροαίρετοι επιστήμονες αποδεικνύονται αδιάστατα πιδόνια, που θεωρούν τον πληθυσμό της μικρής πόλης αυτής, σαν το «αναλώσιμο» τμήμα αυτού του βιολογικού πειράματος.

Και ενώ αυτά συμβαίνουν στην ταινία επιστημονικής φαντασίας, στην πραγματικότητα δεν μας είναι γνωστό, κατά πόσο οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν το διάστημα, για τέτοιου είδους πειράματα. Το να θεωρούν, όμως διάφορες ομάδες ανθρώπων «αναλώσιμες» προκειμένου να τους χρησιμοποιήσουν για επιστημονικές έρευνες, δρiscεται τόσο απόλυτα μέσα στην λογική τους, που μπορούμε να υποθέσουμε πως δεν τους είναι απαραίτητο.

Είναι γνωστό ήδη, ότι σε περιοχές της Αριζόνα και του Τέξας, το έδαφος και το νερό είναι τόσο ανεπανόρθωτα μολυσμένο από τα πυρηνικά απόβλητα, που ολόκληρα χωριά είναι υποχρεωμένα να ζουν μια ζωή με κονσέρβες και εμφιαλωμένο νερό, όπως είναι κατοχυρωμένο νόμιμα να χρησιμοποιούνται ανθρώπινα πειραματόζωα, για μερικά πειράματα, συνήθως φυλακισμένοι με την υπόσχεση της μείωσης της ποινής τους. Εν γνώσει αυτής της λογικής, η πιθανότητα να είναι και ο ιός του AIDS τεχνητό δημιούργημα, ήταν κάτι που ποτέ δεν αποκλείστηκε, μετά από τις πρώτες πληροφορίες. Εμπειριστικώς αποδείξεις πραγματικά μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο ιός του AIDS παράχθηκε τεχνητά και σκόπιμα αφέρθηκε να διαδοθεί σε μερικά διαφορετικά μέρη στο ίδιο περίπου χρονικό διάστημα, μέσω προγραμματών εμβολιασμού και πιθανών μολύνσεων τραπεζών αίματος.

Σε μία ακροαματική διαδικασία για τον κρατικό προϋπολογισμό στα 1969, το τμήμα για το βιολογικό πόλεμο του Υπουργείου Άμυνας ζήτησε κεφάλαια για την ανάπτυξη, δια της ενοποίησης γονιδίων, μιας νέας ασθένειας που συγχρόνως θα αντιστέκονταν αλλά και θα συνέτριβε το ανοσοποιητικό σύστημα του θύματος. «Μέσα στα επόμενα 5 έως 10 χρόνια, θα είναι πιθανώς εφικτό να παρασκευάσουμε ένα μεταδόσιμο μικροοργανι-



σμό που θα διαφέρει σημαντικά από πολλές απόψεις από όλους τους γνωστούς μικροοργανισμούς που προκαλούν ασθένειες. Το πιο σημαντικό από όλα αυτά, είναι ότι αυτός θα είναι μάλλον δύστροπος και ανθεκτικός στις διαδικασίες ανοσοποίησης και τις θεραπευτικές μεθόδους, πάνω στις οποίες στηριζόμαστε για να διατηρήσουμε τη σχετική ελευθερία μας από τις μεταδοτικές ασθένειες.» («Ανώτερες μορφές εξολόθρευσης: τα απόκρυφα του χημικού και βιολογικού πολέμου» από τους Harris και J. Paxman σελ. 266, εκδόσεις Hill και Want). Τα κεφάλαια εγκρίθηκαν.

Το AIDS εμφανίστηκε στο χρονικό πλαίσιο που τέθηκε και με τα ακριβή χαρακτηριστικά που προκαθορίστηκαν.

Στα 1972, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (WHO) δημοσίευσε μία παρόμοια πρόταση: «Θα πρέπει να γίνει μια προσπάθεια για να εξακριβωθεί κατά πόσο οι ιοί μπορούν να ασκήσουν εκλεκτική δράση στην λειτουργία της ανοσοποίησης, για παράδειγμα, προσβάλλοντας την λειτουργία του T-κυττάρου να αφήνουν απείραχτη τη λειτουργία του B-κυττάρου. Θα πρέπει επίσης να εξεταστεί και η πιθανότητα εξασθένησης της αντίδρασης του ανοσοποιητικού συστήματος σε αυτόν καθαυτόν τον ιό, εάν ο προσβάλλων ιός καταστρέψει περισσότερο ή λιγότερο επιλεκτικά τα κύτταρα που αντιδρούν στον αντιγόνο του μικροβίου» (Δελτίο του WHO, τόμος 47 σελ. 257-274). Αυτή είναι μία χημική περιγραφή της λειτουργίας του ιού του AIDS.

Οι επιπτώσεις του AIDS στην Αφρική εμφανίζονται ακριβώς στα μέρη του προγράμματος μαζικού εμβολιασμού κατά της ευλογιάς από τον WHO στα μέσα της δεκαετίας του 70 (London Times, 11 Μάη 1987). 14000 περίπου Αιτινοί εμβολιάστηκαν επίσης εκείνη την εποχή από τμήμα των Ηνωμένων Εθνών της Κεντρικής Αφρικής στα πλαίσια αυτής της εκστρατείας. Πιθανώς το προσωπικό που διηύθυνε στην πραγματικότητα τους εμβολιασμούς να είχε πλήρη άγνοια για το ότι το εμβόλιο ήταν οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που τους είχαν πει.

Ενα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του AIDS είναι ότι αυτό είναι εθνο-επιλεκτικό. Ο ρυθμός μετάδοσης του μεταξύ των Μαύρων, Λατινοαμερικάνων και αυτόχthonων Αμερικάνων είναι δυο φορές πιο υψηλός απ'ότι μεταξύ των λευκών, ενώ ο θάνατος επέρχεται δυο έως τρεις φορές πιο γρήγορα. Και πάνω από το ογδόντα τα εκατό των παιδιών με AIDS και το ενενήντα τα εκατό των νηπίων που γεννήθηκαν με τον ιό είναι μεταξύ αυτών των μειονοτήτων. Τα «Εθνικά όπλα» που θα κτυπήσουν συγκεκριμένες φυλετικές

ομάδες περισσότερο και καλύτερα απ'ότι άλλα, υπήρξαν από παλιά στόχος του Αμερικάνικου στρατού στα πλαίσια του βιολογικού πολέμου. (Harris, Paxman σελ. 265). Κάτω από τη σημερινή διοίκηση του Αμερικάνικου στρατού οι δαπάνες για την έρευνα κ'ανάπτυξη του βιολογικού πολέμου έχουν αυξηθεί κατά πεντακάσια τα εκατό, κύρια στην περιοχή της γενετικής μηχανικής για την παραγωγή νέων οργανισμών που θα προκαλούν ασθένειες. Η «ανακάλυψη» του ιού του AIDS (HTL V3) ανακοινώθηκε από τον δόκτορα Robert Gallo στο Εθνικό Ινστιτούτο Αμερικής για τον καρκίνο, που υπάγεται στην δικαιοδοσία του Φορτ Ντέρεκ (Μέριλαντ) που με την σειρά του αποτελεί βασικό ερευνητικό κέντρο του Αμερικάνικου στρατού για το βιολογικό πόλεμο.

Η έρευνα για το εμβόλιο της ηπατίτιδας Β στα 1978 το εμφανίζει σαν το αρχικό μέσο μετάδοσης της ασθένειας στην πόλη της Ν. Υόρκης. Το πρωτόκολλο του τεστ καθόριζε ιδιαίτερα μόνο τους μη μονογαμικούς άνδρες και έτσι οι ομοφυλόφιλοι έκαναν ένα διαφορετικό εμβόλιο από τους ετεροφυλόφιλους. Το 25-50% τουλάχιστον των πρώτων περιστατικών του AIDS που αναφέρθηκαν στη Ν. Υόρκη το 1981 είχαν εμβολιαστεί με το δοκιμαστικό εμβόλιο της ηπατίτιδας Β του '78. Ως τα 1984, το 64% αυτών που είχαν κάνει το εμβόλιο, είχαν AIDS και ο αριθμός για το σημερινό ρυθμό μόλυνσης αυτών που είχαν κάνει το εμβόλιο τότε κρατείται από το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ και είναι «μη διαθέσιμος».

Η επιδημία του AIDS εμφανίστηκε σε πλήρη άνθηση σε 3 πόλεις των ΗΠΑ που διαθέτουν «οργανωμένες κοινότητες ομοφυλόφιλων» προτού αναφερθούν οπουδήποτε αλλού, συμπεριλαμβανομένης της Αιτής και της Αφρικής, και έτσι από επιδημιολογική άποψη είναι αδύνατον κάθε μια από αυτές τις 2 χώρες να είναι το σημείο προέλευσης των κρουσμάτων του AIDS στις ΗΠΑ.

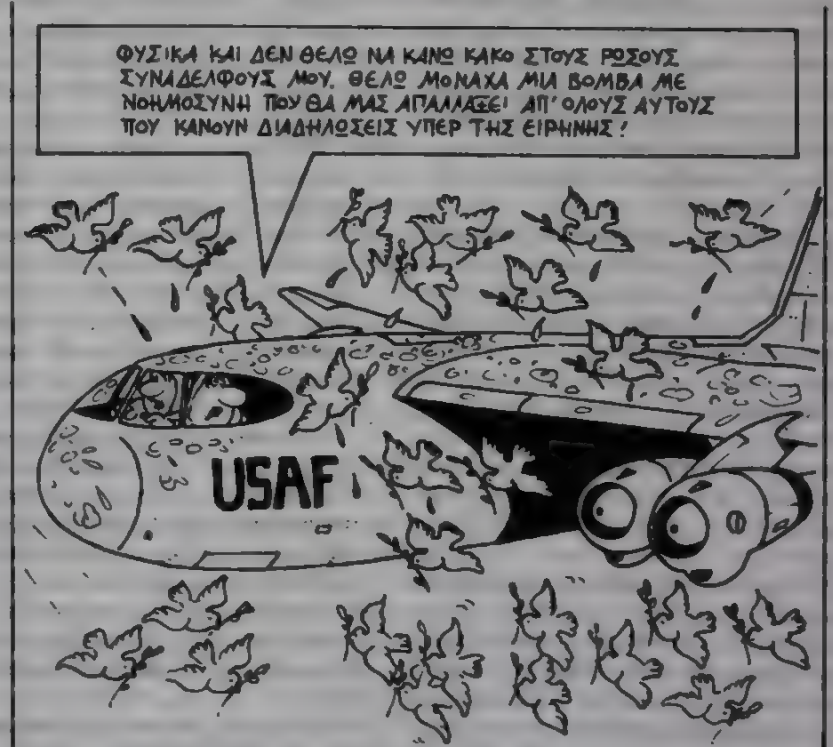
Μιά άλλη ένδειξη ότι το AIDS είχε περισσότερα από ένα σημεία προέλευσης είναι ότι ο 14μηνος χρόνος διπλασιασμού της αρρώστιας δεν μπορεί να δικαιολογηθεί καθόλου τον τρέχοντα αριθμό θυμάτων εάν υποθέσουμε έναν μικρό αριθμό αρχικών κρουσμάτων που εμφανίστηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '70.

Θέσεις κλειδιά στις στρατιωτικές μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι στρατιωτικές προτεραιότητες των ΗΠΑ επαναστρατολογήθηκαν τότε: από μια νίκη ενάντια στους Ναζί σε μία νίκη ενάντια στον κομμουνισμό με κάθε θυσία και στην ενδυνάμωση του στρατιωτικού ελέγχου των οικονομικών αποφάσεων και της εξωτερικής πολιτικής. (Βλέπε στο διδύλο Project Paperclip του Clarens Lasby, Atheneum 214, NY, και στο Gehlen spy of the century του Eh. Cookridge, Random House.) Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι οι Ναζί εκείνοι εγκατέλειψαν ποτέ τους μακροπρόθεσμους στόχους τους για κατάκτηση και γενοκτονία μόνο και μόνο γιατί άλλαξαν χώρα. Ο φασισμός ήταν και είναι ένα διεθνές φαινόμενο.

Παρόλα αυτά, αυτή δεν ήταν μια συνολική μεταστροφή της προηγούμενης στρατιωτικής πολιτικής των ΗΠΑ. Ο Χίτλερ είχε ισχυριστεί ότι είχε συλλάβει την έμπνευση του για την «τελική νίκη» από την εξολόθρευση των αυτόχthonων Αμερικάνων στις ΗΠΑ. Για το θέμα αυτό, το πρώτο παράδειγμα του μικροβιολογικού πολέμου στις ΗΠΑ σημειώθηκε στα 1763 όταν μερικοί Ευρωπαίοι άποικοι έδωσαν στους φιλικούς ντόπιους έναν αριθμό από κονδύρες που είχαν μολυνθεί με το μικρόδιο της ευλογιάς προκαλώντας έτσι πολλούς θανάτους.

Μια ένδειξη των πραγματικών Αμερικάνικων στρατιωτικών προτεραιοτήτων, όσον αφορά τον βιολογικό πόλεμο, ήταν η μεταφορά ολόκληρης της γιαπωνέζικης μονάδας μικροβιολογικού πολέμου μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν σκοτώσει πάνω από τρεις χιλιάδες άτομα, συμπεριλαμβανομένων και πολλών Αμερικάνων, με μια ποικιλία μακάβριων πειραμάτων και παρόλα αυτά τους παραχωρήθηκε πλήρης αμνηστία και θέσεις στον αμερικάνικο στρατό σ' αντάλλαγμα για το ότι μοιράστηκαν τα αποτελέσματα των ερευνών τους με τους συναδέλφους τους στον αμερικάνικο στρατό.

Σκεφτείτε επίσης την σκληρή στάση που επέδειξαν οι κορυφαίοι στρατιωτικοί αξιωματούχοι προς τους δευτεράτους που υπέφεραν από τα μετέπειτα αποτελέσματα της έκθεσής τους στην έκρηξη της ατομικής βόμβας και στην ατινοβολία από δοκιμές πυρηνικών όπλων.



Ο οποιοσδήποτε που θα απέρριπτε ανεπιφύλακτα την πιθανότητα ότι ένα τμήμα του Αμερικάνικου Στρατού θα μπορούσε να πάρει μέρος σε μία γενοκτονία ας έχει υπόψη του ότι εκατοντάδες κορυφαίοι Ναζί μπήκαν σε

στην πραγματικότητα, από το τέλος του Β' Παγκόσμιου πολέμου και μετά, πάνω από διακόσια πειραματικά τεστ έχουν γίνει σε πολίτες και στρατιωτικό προσωπικό στις ΗΠΑ. Ένα τέτοιο σελ. 12

Βιβλιοπαρουσίαση



Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ του ΚΩΣΤΑ ΠΑΠΑΙ- ΩΑΝΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΚΟΜΜΟΥΝΑ».

Η εκπαίδευση ανέκαθεν - σε κάθε ιστορική εποχή - υπήρξε ένας από τους πιο σημαντικούς μηχανισμούς με τον οποίο το κράτος συντηρεί ή αναπαράγει την κυρίαρχη ιδεολογία. Η κοινωνική δομή στο σύνολό της, η κοινωνική διάκριση, η προβολή, η ιεραρχικά και ταξικά δομημένη κοινωνία, νομιμοποιείται απόλυτα μέσα από το θεσμό της εκπαίδευσης.

Ετσι μέσω αυτού του σημαντικότερου ιδεολογικού μηχανισμού της εξουσίας προωθούνται προς τις ανώτερες επαγγελματικές βαθμίδες οι μαθητές αυτοί που πέρχονται από τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα.

Η εκπαίδευση είναι υποχρεωμένος να εξεταστεί σε γνώσεις στις οποίες δεν μπαίνει πουθενά η προσωπική του άποψη και η οποία δέδαια δεν καλλιεργείται σε καμιά βαθμίδα της εκπαίδευσης. Με τελικό αποτέλεσμα να ενσωματώνεται στο κυρίαρχο σήμερα σύστημα και να γίνεται ασυνείδητα ο συντηρητής και αναπαραγωγός του.

Οι κατώτερες όμως κοινωνικά τάξεις εξαιτίας της αγχώδους θέλησής τους για κοινωνική άνοδο μ' αυτό τον τρόπο, έχουν πειστεί ότι η εκπαίδευση είναι ένας τρόπος για να το πετύχουν με αποτέλεσμα να ωθούνται στις διάφορες βαθμίδες με σκοπό να το πετύ-

χουν. Η κριτική του μαρξισμού στην Ελλάδα δεν έχει γίνει ουσιαστικά, αν εξαιρέσουμε μερικές εκδόσεις κειμένων του Καστοριάδη «Φανταστική Θεώρηση» που λειτούργησαν σε ένα όχι κινηματικό επίπεδο, και μερικές Αναρχικές αποσπασματικές εκδόσεις, όχι πολύ σημαντικές προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτό βέβαια οφείλεται σε πολλούς παράγοντες αλλά ένας φαίνεται να είναι ο πιο σημαντικός. Η μεταπολιτευτική Ελληνική κοινωνία διψασμένη για μαρξισμό δεν μπορούσε να τον ξεπεράσει, αφού στην «καλύτερη» περίπτωση προσέφευγε στις πολυάριθμες αιρέσεις του, παρά στην ολική του άρνηση. Επρεπε να συμβούν πολλά σε παγκόσμιο και εγχώριο επίπεδο, να πεισθεί και ο πιο κόπιτος «μαρξιστής», ότι ο μαρξισμός είναι πλέον μια καθεστωτική ιδεολογία βάση της οποίας καθαγιάζεται η κυριαρχία πάνω στους εργαζόμενους, πάνω στη κοινωνία. Επρεπε να ξεπεραστεί ο χώρος της, «της ιδεο-

λογίας», για να αρχίσει η λειτουργία της κριτικής σκέψης, έτσι ώστε να καταδειχθεί ο ρόλος του ορθόδοξου ή μη μαρξισμού.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες θεωρούμε αξιολογή την προσπάθεια των εκδόσεων της «Κομμούνας» να φέρει στο φως κείμενα του Κ. Παπαϊωάννου. Στο βιβλίο «Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ» γίνεται μια προσπάθεια από τον συγγραφέα να καταδειχθεί ο ρόλος του μαρξισμού σαν πραγματικότητας πλέον σαν καθεστωτικής ιδεολογίας, προχωρώντας όμως και στο ξεσκέπασμα των μαρξιστών, που αρνούμενοι αυτή την πραγματικότητα, διαφυλάσσουν τον «μαρξισμό» τους με περισσότερο φανατισμό από τους ορθόδοξους.

Είναι πράγματι πρωτοποριακή η συμβολή του Κ. Παπαϊωάννου στην κριτική του μαρξισμού στο βαθμό που άρχισε να θεμελιώνεται πολύ πριν από τον Καστοριάδη και άλλους επαναστάτες στοχαστές.

ΑΝΤΙΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

Πριν από τις εκλογές, οι Αναρχικοί Αγρινίου (Ένωση Αναρχικών, Περιφερειακή Ελευθεριακή Κίνηση, άτομα) αποφάσισαν κεντρική εκδήλωση στο Δημοτικό Θέατρο «Ελληνίς». Η παρέμβαση στις εκλογές στάθηκε αφορμή για μια πιο γενικότερη προπαγάνδη των αναρχικών θέσεων για τις εκλογές, στην περιοχή Αιτωλοακαρνανίας. Στο Μεσολόγγι, στο Αιτωλικό, στην Αμφιλοχία, έγινε πλατιά ενημέρωση της θέσης των Αναρχικών μέσα από ομιλίες, αφίσες, προκηρύξεις, εφημερίδες. Κορύφωση των πα-

ρεμβάσεων αυτών, ήταν η αντιεκλογική εκδήλωση στο Αγρίνιο στην Δημοτική αίθουσα «Φαντασία» (λόγω βροχής).

Η επιτυχία της εκδήλωσης συνίστανται στην συμμετοχή του κόσμου, στις εισηγήσεις που διαβάστηκαν και στο διάλογο που ακολούθησε. Οι εισηγήσεις ήταν: ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ - ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ - Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ, Η ΛΑΙΛΑΠΑ ΤΩΝ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ

Η αξιολόγηση για την διαβάθμιση αυτή γίνεται με βασικά κυρίαρχο άξονα το πόσο ο μαθητής είναι ικανός να χειρίζεται την γλώσσα και τους κώδικες επικοινωνίας της κυρίαρχης τάξης, ενώ είναι απόλυτα φανερό ποιοί έχουν την δυνατότητα να ανταποκριθούν σ' αυτό του είδους τις απαιτήσεις.

Από την άλλη έχουμε τους μαθητές εκείνους που προέρχονται από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα που λόγω της ταξικής προέλευσής, δεν τους δίνεται η δυνατότητα να ανταποκριθούν με την ίδια ευχέρεια ή να προσαρμοστούν σ' ένα περιβάλλον που εναρμονίζεται με τις απαιτήσεις ή τις επιδιώξεις μιας άλλης κοινωνικής τάξης. Και έτσι ερχόμαστε στο κορυφαίο σημείο της εκπαιδευτικής διαδικασίας σήμερα που είναι οι εξετάσεις ή όπως αριστοτεχνικά ονομάζονται από τους κρατούντες, «αντικειμενική αξιολόγηση των γνώσεων».

Οι εξετάσεις αποτελούν σήμερα το βασικότερο εκπαιδευτικό μηχανισμό επιλογής με σκοπό τη διαιώνιση ή συντήρηση των αξιών ή την ιεραρχική διάρθρωση της κοινωνίας. Με τον θεσμό αυτό, αυτόματα επιτυγχάνεται ο διαχωρισμός που επιτρέπει σε μερικούς την προώθησή τους στις ανώτερες επαγγελματικές βαθμίδες ή στους πολλούς να παραμείνουν στις κατώτερες ή πιο τυχεροί, ή στην ανεργία οι υπόλοιποι.

Ο τρόπος που σήμερα στα σχολεία παρέχεται η γνώση και η οποία ζητείται κατά την αξιολόγηση μέσω των εξετάσεων, βασίζεται στην στεία απομνημόνευση των όσων αναφέρονται στα σχολικά εγχειρίδια και τα οποία δέδαια εξυπηρετούν άμεσα και με τον καλύτερο τρόπο την κυρίαρχη ιδεολογική τοποθέτηση. Δεν εμφανίζεται πουθενά αυτό που χαρακτηρίζει την έννοια της γνώσης. Έχει χαθεί δηλ. από την εκπαιδευτική διαδικασία αυτό που λέμε κριτική ικανότητα και στάση απέναντι στα πράγματα. Ετσι ο μαθη-

χουν αναλώνοντας όλες τις δυνάμεις τους προς αυτή την κατεύθυνση. Η μαζική προσέλευση προς τα φροντιστήρια με υψηλό οικονομικό και προσωπικό τίμημα, όπως και οι αυτοκτονίες των παιδιών έπειτα από μια αποτυχία στις εξετάσεις, είναι ενδεικτικά σήμερα σημάδια της κατάστασης που επικρατεί. Το συμπέρασμα τελικά είναι πως η λειτουργία της εκπαίδευσης μέσα από το σύστημα επιλογής και αξιολόγησης, το οποίο καθορίζεται από τις εξετάσεις είναι τέτοιο ώστε, να επιτυγχάνεται κατά τρόπο συγκαλυμμένο η διαιώνιση και συντήρηση της κυρίαρχης ιδεολογίας και των κυρίαρχων τάξεων με την καταξίωση των πιο «ικανών» και «κατάλληλων» για τις ανώτερες θέσεις στις επαγγελματικές βαθμίδες.

Συγχρόνως ο θεσμός της εκπαίδευσης είναι ο κύριος θεσμός απόκρυψης αυτής της λειτουργίας, αφού μέσω της ισότητας των ευκαιριών και των ίδιων προσδόσεων μάθησης σ' όλους, σε κάθε κοινωνική τάξη είναι γεγονός πως κυριαρχεί η εντύπωση ότι προωθούνται οι πραγματικά ικανοί, ενώ οι υπόλοιποι είναι όθην αυτοί που στερούνται νοητικών ικανοτήτων.

Το κράτος και η εξουσία σήμερα χρησιμοποιούν την εκπαίδευση για να εξυπηρετήσουν και να μεταδώσουν συγχρόνως τις κυρίαρχες αξίες του, ενσωματώνοντάς τις μέσα σ' αυτήν με τρόπο «αριστοτεχνικό».

Η ανατροπή της κοινωνίας μόνο θα ανατρέψει και την υπάρχουσα λειτουργία της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Η εκπαίδευση και η κοινωνία είναι έννοιες αλληλένδετες και αλληλοεξαρτώμενες. Η ανατροπή της εκπαιδευτικής δομής προϋποθέτει ανατροπή της ίδιας της κοινωνίας και το αντίστροφο.

από σελ. 11

παράδειγμα ήταν ο ψεκασμός μιας περιοχής του Σαν Φραντσκο εκατόν δεκαεφτά τετραγωνικών μιλίων με τον δάκτυλο globigi και τον syraceus paracezens γεγονός που προκάλεσε σε πολλούς κατοίκους φαινόμενα σαν της πνευμονίας. Η οικογένεια ενός ηλικιωμένου άνδρα που πέθανε εξαιτίας αυτού του πειράματος μήνυσε την κυβέρνηση αλλά έχασε την δίκη. Μέχρι σήμερα ο syraceus είναι μια από τις κυριότερες αιτίες θανάτου μεταξύ των ηλικιωμένων στην περιοχή του Σαν Φραντσκο. Μια άλλη περίπτωση ήταν από κοινού πείραμα του στρατού και της CIA στα 1955 κατά το οποίο ένα άγνωστο βακτηρίδιο απελευθερώθηκε στο Τάμπα Μπέι της περιοχής της Φλόριντα προκαλώντας μια τρομακτική αύξηση στα κρούσματα κοκκώδη συμπεριλαμβανομένων και δώδεκα θανάτων. Ένα τρίτο παράδειγμα ήταν η απελευθέρωση ενός βακτηριδίου από τις επτά έως δέκα Ιουλίου 1966 στο δικτυο του υπόγειου σιδηρόδρομου της Ν. Υόρκης, πείραμα που κατευθύνονταν από το Τμήμα Ειδικών Επιχειρήσεων του αμερικανικού στρατού. Εξαιτίας του μεγάλου αριθμού ανθρώπων που δρέθηκαν εκτεθειμένοι θα ήταν ουσιαστικά αδύνατον να αναγνωρίσει κανείς, πόσο μάλλον να αποδείξει, οποιοδήποτε ιδιαίτερο πρόβλημα υγείας που προέκυψε άμεσα από το πείραμα αυτό.

Οι πρώτες λεπτομερείς κατηγορίες όσον αφορά το AIDS σαν όπλο βιολογικού πολέμου δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα «Πατριώτης» στο Ν. Δελχί στην Ινδία στις 4 Ιουλίου 1984. Είναι δύσκολο να πει κανείς που θα είχαν

οδηγήσει οι έρευνες αυτές στον τύπο της Ινδίας, εάν δεν είχαν παραμεριστεί από δυο μεγάλα γεγονότα που επακολούθησαν αμέσως μετά: την δολοφονία της Ιντιρα Γκάντι στις 31 Οκτωβρίου και το «ατύχημα» στην μονάδα της Γιούνιον Καρμπάιντ που σκότωσε αρκετές χιλιάδες και προκάλεσε πάνω από διακόσιες χιλιάδες θύματα στις 3 Δεκεμβρίου.

Ο σοβιετικός τύπος έδωσε πάλι στην επιφάνεια την ιστορία του Οκτωβρίου του 1985 δίνοντας έτσι την ευκαιρία στους εκπροσώπους του Υπουργείου Αμυνας της Αμερικής να αποποιηθούν τις ευθύνες παρουσιάζοντας την σαν «Σοβιετική προπαγάνδα» ακόμη και όταν πολλές άλλες χώρες την συνέχισαν. Οι Σοβιετικοί πρόσφατα απέσυραν τις κατηγορίες τους υπό το νέο πνεύμα συνεργασίας ΗΠΑ/ΕΣΣΔ.

Το AIDS εμπνέει φόβο και δυσπιστία μεταξύ των ανθρώπων και πανικοβάλλοντάς τους τους αποτρέπει από τη δημιουργία σχέσεων μεταξύ τους στο βασικό επίπεδο της σεξουαλικότητας.

Οι λεπτομέρειες του πως ακριβώς ο ιός του AIDS παρασκευάστηκε, καλλιεργήθηκε μαζικά και μετά διαδόθηκε μέσω προγραμματίων εμβολιασμού είναι διαθέσιμες αλλά πολύπλοκες. Είναι πέρα από τις προθέσεις αυτού του άρθρου να παρουσιάσει μια λεπτομερή σειρά μικροβιολογίας, επιδημιολογίας, γενετικής μηχανικής και των στρατιωτικών στρατηγικών του διεθνούς φασισμού.

ΣΗΜ : Το δημοσίευμα αυτό είναι απόσπασμα από άρθρο της εφημερίδας «Open Road», τεύχος 23. Στο τέλος του πρωτότυπου άρθρου διατίθεται βιβλιογραφία για περισσότερες πληροφορίες.

«Η μουσική της επόμενης δεκαετίας ψηφιακά ηχογραφημένη και με ελάχιστη χρήση φυσικών οργάνων, θα βασίζεται περισσότερο στον Παραγωγό - Πυγμαλώνα και την ικανότητά του να συνταιριάζει ετερόκλητα στοιχεία, παρά στην αυθόρμητη και μέχρι σήμερα καθοριστική μουσικοσυνθετική ικανότητα» (περιοδικό «Μουσική» τεύχος 12)

«Κανόνια ενάντια στα κάστρα, τραγούδια για τους επαναστάτες»
«σύνθημα της γαλλικής επανάστασης»

Παραθέσαμε τα παραπάνω αποσπάσματα γιατί πιστεύουμε ότι παρά τη μεγάλη χρονολογική και ιδεολογική απόσταση μεταξύ τους, έχουν κάτι το κοινό: αποτελούν και τα δύο καθοριστικές γνώμες για το παρελθόν, και το μέλλον της μουσικής για τη στάση που κρατά η μουσική απέναντι στις κοινωνικές εξελίξεις, καθώς και για τη στάση που μπορούμε να κρατήσουμε εμείς απέναντι της. Αυτές τις μέρες που στον αδιάκοπο βομβαρδισμό μας με κάθε είδους μουσικά ερεθίσματα ήλθαν να προστεθούν και οι καθιερωμένες θερινές συναυλίες, οι συζητήσεις για το θέμα βρέθηκαν στο φόρτε τους. Τις προκάλεσε το αδιάκοπο νταβαντούρι των μουσικών περιοδικών και του τύπου, το λιθάνισμα των καλλιτεχνών και οι δηλώσεις των πολιτιστικών «παραγόντων» οι αντιδράσεις ενός κοινού καναλιζαρισμένου όπως πρέπει για να καταναλώνει θέαμα και να παραμυθιάζεται με τα είδωλα.

Οσοι παρακολούθησαν τις συναυλίες βρέθηκαν για άλλη μια φορά αντιμέτωποι με τις ίδιες μελαγχολικές διαπιστώσεις: Οι μπίζνες των δισκογραφικών εταιρειών και των καλλιτεχνικών οργανισμών είναι αυτές που καθορίζουν τα γούστα μας οι μουσικοί αποτελούν οριστικά πλέον μια κηδεμονευόμενη κατηγορία ανθρώπων, προορισμένη να πουλάει τα προϊόντα της χονδρικής και λιανικής. Το να παρακολουθήσει κάποιος μια συναυλία σημαίνει αναγκαστικά ότι πρέπει να βρει μπροστά του τη μισή αστυνομική δύναμη συν πεντι-έξι *securites* να προσθέτουν το δικό τους εκνευριστικό ηχητικό συμπλήρωμα.

Τελικά αυτά τα *live*, έρχο-

Τρεις



συναυλίες

νται καμιά φορά να γίνονται τόσο *live* που μας θύμισαν την ταινία «η νύχτα των ζωντανών νεκρών».

Επειδή όμως κάπου μέσα σ' όλα αυτά υπάρχει πάντα η ανάγκη μας για τη δημιουργικότητα και την πηγαία απόλαυση που μπορεί να μας δώσει η ζωντανή επαφή μας με τη μουσική, επιμένουμε ότι θα άξιζε τον κόπο να ανοιχτεί ένας διάλογος πάνω σε μερικά επίκαιρα ερωτήματα:

-κατά πόσο μπορούν να αλοιώσουν το νόημα της μουσικής οι εμπορευματικές μορφές χρησιμοποίησής της;

-έχει ελπίδες η μουσική να ξεφύγει από τον έλεγχο και την αστυνόμευση που χαρακτηρίζει όλα τα πολιτιστικά φαινόμενα της εξουσιαστικής κοινωνίας; -ποια σχέση μπορεί να υπάρχει σήμερα μεταξύ της μουσικής και της διαμόρφωσης επαναστατικής συνείδησης στα άτομα;

Ερωτήματα πολύπλοκα που δύσκολα βρίσκουν απάντηση μια και βρίσκονται σε αδιάκοπη αλληλοσύνδεση με το φάσμα ιδεολογικών ψυχολογικών και οικονομικών παραγόντων που κινούν και την υπολοιπή κοινωνία. Το να τα θέσουμε όπως πιστεύουμε ότι αποτελεί μια καλή πρώτη κίνηση όμως, και το να αποπειραθούμε με βάση αυτά, μερικά σχόλια όπως τα αισθανθήκαμε παρακολουθώντας τρεις από τις σημαντικότερες συναυλίες που έγιναν αυτόν τον καιρό:

Ξει το *Star-System*, είναι γιατί έχει μια σιγουρα αυθεντική προέλευση.

Η νεολαία των πνιγμένων στα βιομηχανικά και πνευματικά απόβλητα Αγγλικών επαρχιακών πόλεων απ' όπου ξεκίνησαν, η νεολαία του παραλογισμού και της καθημερινής βίας η νεολαία αναλώσιμο υλι-

κό στο βωμό του κάθε είδους Σέφιλντ είναι φυσικό να εκπροσωπείται από τέτοιου είδους μουσικές τάσεις.

Η ιδέα της εξέγερσης βρίσκεται ακόμα πολύ μακριά της αλλά τουλάχιστον μπορούμε να της αναγνωρίσουμε ότι αρνείται να διώσει τη ζωή σαν μια εύκολη και ακίνδυνη υπόθεση.

1 Ιουνίου: Οι ΠΙΝΚ ΦΛΟΥΝΤ στο στάδιο Ειρήνης και Φιλίας

Μπορεί αυτή η συναυλία να μην ήταν παρά μια ακόμα πέτρα στο Τείχος αλλά σίγουρα δεν ήταν η μεγαλύτερη. Ούτε και η πιο άσχημη. Το θέαμα ήταν συγκλονιστικό. Για την Ελλάδα που σε τέτοια θέματα ήταν και θα παραμείνει για καιρό επαρχία μπορούμε να πούμε ότι ήταν η εκδήλωση της δεκαετίας.

Η μαγεία των μέσων της σύγχρονης τεχνολογίας που χρησιμοποίησε για την οπτική απόδοση των τραγουδιών, τα λείζερ και η τεράστια κυκλική οθόνη, έδωσαν μια σπάνια εμπειρία κάτι μεταξύ τσίρκου, βίντεο κλιπ και φουτουριστικού τοπίου, που σίγουρα θα αργήσουμε να ξαναβρούμε.

Από την άποψη του εντυπωσιασμού τα πήγαν πολύ καλά. Οι ΠΙΝΚ ΦΛΟΥΝΤ είναι από εκείνα τα χαρισματικά συγκροτήματα που με τους πειρατισμούς τους στον στίχο και τις νέες μουσικές φόρμες έκαναν επανάσταση στη μουσική. Ταυτόχρονα όμως η εμφάνισή τους στην Καλογρέζα χρησιμοποίησε για να μας πείσει ότι η μουσική

από μόνη της δεν κάνει ποτέ επανάσταση.

Απορήσαμε πραγματικά πως τα κατάφεραν να κάνουν τους εμπρηστικούς στίχους τους τόσο ανώδυνους στα αυτιά μας αποδίδοντας τους μ' ένα τρόπο σαν ήταν απλώς ένα αξεσουάρ (και όχι από τα απαραίτητα) μέσα στο εξωπραγματικό κλίμα που έφτιαξαν λείζερ οι εικόνες στην οθόνη τα ιπτάμενα κρεβάτια και τα διάφορα τρυκ.

«We don't need no education» στα σίγουρα αλλά να βλέπεις 30.000 θεατές να το τραγουδάνε σα μια αυτάρεσκη επιβεβαίωση της αμάθειας της ασχέτιλας και της πνευματικής στειρότητας που τους κυριαρχούσε πάει πολύ.

Και ακόμα ζήσαμε μια μοναδική στιγμή όταν το τεράστιο γουρούνι αερόστατο που αιωρήθηκε από πάνω τους, προκάλεσε τόσες αμυχάνες, αντιδράσεις γιατί κανείς δεν ήταν σίγουρος σε ποιον ακριβώς απευθυνόταν ο σαρκασμός.

Τέλος πάντων, έχουμε δει και μεγαλύτερα γουρούνια...

28 Ιουνίου: Ο Μπομπ Ντύλαν στον ΠΑΟ.

Η προετοιμασία ήταν σωστή. Ο συγχρονισμός τέλειος. Η επέμβαση έγκαιρη.

Μιλάμε φυσικά για τη δράση των ΜΑΤ έξω από το γήπεδο που με τα ρόπαλά τους έδωσαν μια ασυνήθιστη μουσική υπόκρουση στα τραγούδια που έθρεψαν το έθνος του Γούντιστοκ. Οσο για τη συναυλία δεν μας απασχόλησε ιδιαίτερα αν ήταν πετυχημένη ηχητικά ή πόσο καλά κατάφεραν να συγχρονίζονται τα όργανα. Αυτό μπορούμε να το παρατηρήσουμε και στους δίσκους. Αλλο μας απασχόλησε αρκετά η ειρωνεία του γεγονότος μέσα να παίζεται μια μουσική που κάποτε στο παρελθόν υμνούσε τα ιδανικά της ειρήνης και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και απ' έξω να σκάνε δακρυγόνα και εκατοντάδες νέοι να κυνηγιούνται με τα ΜΑΤ.



Σίγουρα δεν έφταιγε ο Ντύλαν για αυτό. Ήταν απλώς η απόδειξη του πόσο πολύ μπορεί να αποστασιοποιηθεί ένας πρωτοποριακός καλλιτέχνης από το κοινό όταν πια οι λόγοι που του έδωσαν αυτή την πρωτοπορία παύουν να υφίστανται.

Την δεκαετία του '60, την εποχή που η μουσική συμβάδιζε με τη δράση των κοινωνικών κινημάτων ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ περιέκλειε σίγουρα μια ιδεολογία ρήξης. Το λάθος ήταν ότι αποφάσισε να την παρατείνει και πέρα από τη χρονική στιγμή που δικαιολογημένα υπήρχε καταδικάζοντας την έτσι να πάρει το δρόμο της ενσωμάτωσης.

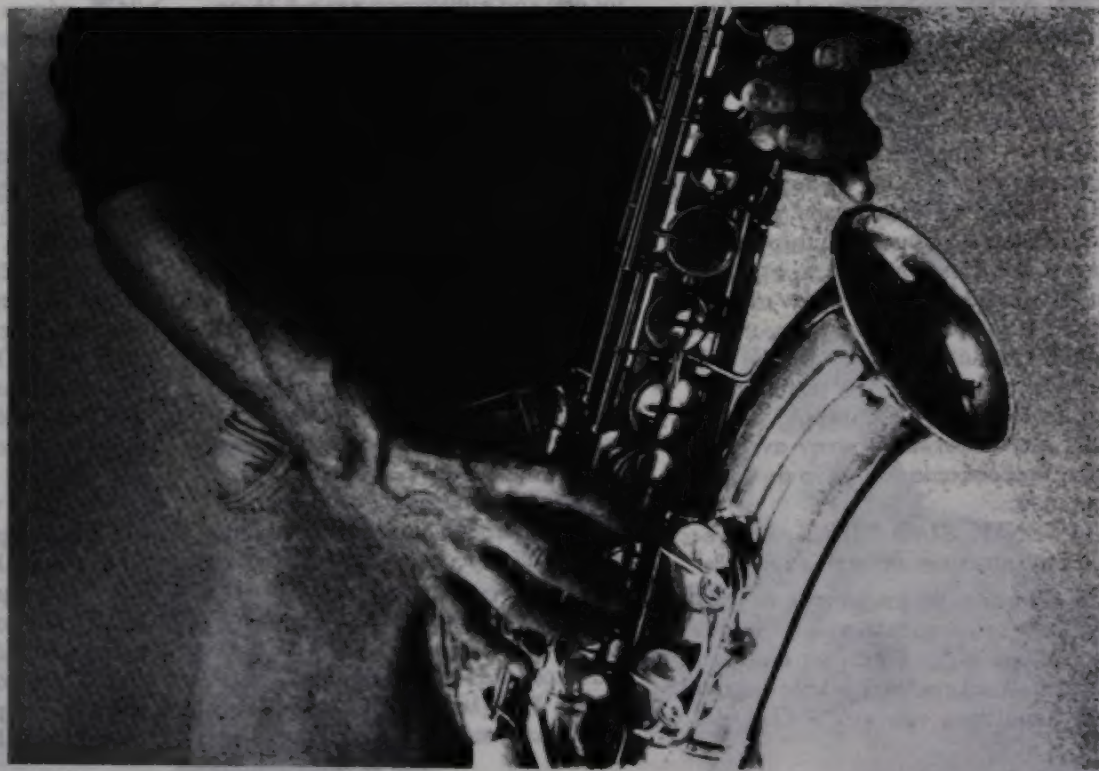
Ο Μπομπ Ντύλαν είναι ένας μεγάλος θρύλος του παρελθόντος. Και ως θρύλος δικαιούται μια θέση στις εγκυκλοπαίδειες και στα μουσεία. Αλλά από τη στιγμή που επισημοποιείται και παύει να ακολουθεί νέους δρόμους, δεν δικαιούται να συντηρεί την καριέρα του προκαλώντας καταστάσεις σαν αυτή που δημιουργήθηκε εκείνο το θράδυ.

30 Μαΐου:

Οι Cure στη Νέα Φιλαδέλφεια

Από τους πιο καταξιωμένους εκπροσώπους των *Post punk* συγκροτημάτων που άνθισαν στην Αγγλία στις αρχές της δεκαετίας του '80, συγγενείς θεματολογικά με τους *Bauhouse* και τους *Joy Division* με ένα αξιόλογο ποσοτικά μα και ποιοτικά προηγούμενο δουλειάς αν και καταξιωμένες φίρμες ήδη μπορούμε να πούμε ότι εμφανίστηκαν μπροστά μας σαν επιζήσαντες γιατί αναπτύχθηκαν σε μια περίοδο που το βαρύ κλίμα το γεμάτο υπαρξιακά αδιέξοδα γοτθικής μελαγχολίας δεν ήταν απλώς μουσικό ρεύμα των συγκροτημάτων *Post Punk* αλλά συγκεκριμένη στάση ζωής που οδήγησε στη δημιουργία μιας μουσικής γεμάτης εικόνες από τη φρίκη της εποχής μας, εικόνες εξαναγκασμού καταστροφής, ματαιότητας και διαφυσμένων ελπίδων.

Οι *Cure* διαλέγοντας το δρόμο της εμπορικότητας κατάφεραν ωστόσο να μη το κάνουν σε βάρος της ποιότητας. Τα τραγούδια τους κυρίως της πρώτης περιόδου με αναφορές σε έργα συγγραφέων όπως ο Καμύ και ο Κάφκα, είναι μια ζωντανή απόδειξη, πως η μουσική, ακόμα και αυτή που δεν έχει σαφείς πολιτικές αιχμές είναι πάντα φορέας ιδεολογιών επαναστατικών ή μη. Βλέποντας και ακούγοντας τον *Robert Smith* μεταμοντέρνο όσο και μια διαφήμιση του *Campani* (μαύρο άσπρο και με πολύ κόκκινο πασαλειμένο κραγιόν) να προσφέρει τον πεσσιμισμό και την μοιρολατρεία, σαν θέαμα μαζικής κατανάλωσης σε μια συναυλία δεν μπορούσαμε να μη σκεφτούμε ότι αν εξακολουθεί να υπάρχει σ' αυτόν μια νότα αυθεντικότητας που δεν την έχει καταπι-



Η ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

Μετά την δραματική τροπή των γεγονότων των τελευταίων ημερών, που έφτασε στο κατακόρυφο το Σαββατοκύριακο της 20-21 Μάη με την κήρυξη στρατιωτικού νόμου στο Πεκίνο, η ένταση φαίνεται να έχει ξαναπέσει, εξαιτίας της καινούργιας διαμάχης ανάμεσα στις δύο τάσεις, δηλ. τους «μεταρρυθμιστές» και τους «συντηρητικούς», την οποία τρέφει το κεντρικό γραφείο του Κομμουνιστικού Κόμματος, που παραμένει φαινομενικά έδρα της εξουσίας.

Αλλά η πραγματικότητα είναι άλλη. Το Κόμμα έχει απογυμνωθεί, έχει καταστραφεί. Δεν είναι πια ο δικαιούχος «της ουράνιας εντολής» και το κίνημα που έχει δημιουργηθεί, κατευθύνεται πράγματι στο δρόμο μιας ριζικής αλλαγής του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Όμως ας πάρουμε με την σειρά τα γεγονότα.

Στις 17 Απρίλη, την επομένη δηλ. του θανάτου του ΧΟΥ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ πρώην γενικού γραμματέα του Κ.Κ.Κ., απομακρυνόταν από τα καθήκοντά του στο κυβερνητικό σώμα από τον Γενάρη του 1987, ορισμένες χιλιάδες φοιτητών διαδηλώνουν στην πλατεία TIEN AMEN φωνάζοντας: «Ζήτω η δημοκρατία», «Ζήτω η Ελευθερία». Στις 19 Απρίλη πάνω από 100 χιλιάδες διαδηλωτές επιχειρούν να εισβάλουν στο «Σπίτι του Λαού», έδρα του κοινοβουλίου. Την ημέρα της κηδείας του ΧΟΥ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ, στις 22-4, παρά την απαγόρευση των διαδηλώσεων, χιλιάδες άτομα παραμένουν στην πλατεία, ενώ ταραχές ξεσπούν στην επαρχία. Στις 24 Απρίλη, οι σπουδαστές του Πανεπιστημίου ΜΠΕΙΝΤΑ στο Πεκίνο αρχίζουν να μπουκοτάρουν τα μαθήματα και τελικά στις 27 του μήνα, 500.000 χιλιάδες άτομα συγκεντρώνονται στη πλατεία TIEN AMEN.

Στις 4 Μάη, επέτειος του κινήματος της 4-5-1919, 300.000 διαδηλωτές ξεχύνονται στους δρόμους του Πεκίνου, ζητώντας την έναρξη διαλόγου με την κυβέρνηση για τον εκδημοκρατισμό του συστήματος. Την επομένη, ο γενικός γραμματέας του Κ.Κ.Κ. ΖΙΑΟ ΖΙ ΓΙΑΝΓΚ υπόσχεται ότι θα γίνει αυτός ο διάλογος και τα μαθήματα ξαναρχίζουν τις μέρες που ακολουθούν. Στις 13 Μάη, 1000 περίπου φοιτητές αρχίζουν απεργίας πείνας με αίτημα την πραγματική έναρξη του διαλόγου που είχε εξαγγελθεί και στις 15 Μάη, η άφιξη στο Πεκίνο, του νούμερο 1 σοβιετικού, του Γκορμπατσώφ (επίσκεψη που σκοπό είχε την ομαλοποίηση των σχέσεων με τους «κομματικούς αδελφούς», ύστερα από 30 χρόνια διχνοίας) χρησιμεύει σαν καταλύτης: δεκάδες χιλιάδες φοιτητές καταλαμβάνουν γιά άλλη μια φορά την πλατεία TIEN AMEN, ενώ όλος ο κόσμος έχει στρέψει το βλέμμα του στην ιστορική συνάντηση κορυφής ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΟΦ - ΝΤΕΓΚ ΖΙΑΟ ΠΙΝΓΚ.

ΖΙΑΟ ΖΙ ΓΙΑΓΚ

Από την αμέσως επόμενη μέρα, το πρόγραμμα επίσκεψης ταράσσεται και στις 17 Μάη πλήθος κόσμου, (πάνω από 1.000.000 άτομα) πλημμυρίζει το κέντρο του Πεκίνου. Όλα τα στρώματα του πληθυσμού απάντησαν στο κάλεσμα των φοιτητών: εργάτες, υπάλληλοι, εργολάβοι, δημοσιογράφοι καταγγέλλουν επίσημα την κυβέρνηση για ενασχόληση με επικερδείς υποθέσεις, που αποσκοπούν στην ανεξέλεγκτη κερδοσκοπία και μόνο σε βάρος του λαού.

Ο ΤΕΝΓΚ ΖΙΑΟ ΠΙΝΓΚ, περίγελος στα μάτια του σοβιετικού φιλοξενούμενου του, μη μπορώντας να υποχωρήσει στα «απαράδεκτα αιτήματα των πολιτών», φαίνεται να αποδοκιμάζεται ολοκληρωτικά: ο λαός απαιτεί την παραίτησή του και ο ΖΙΑΟ ΖΙ

ΓΙΑΝΓΚ, αρχηγός της «μεταρρυθμιστικής γραμμής» παίρνει ντε φακτο την παντοδυναμία των εξουσιών. Την αυγή της 18ης Μάη ΖΙΑΟ ΖΙ ΓΙΑΝΓΚ, συνοδευόμενος από τον πρωθυπουργό ΛΙ ΠΕΝΓΚ και άλλα δύο μέλη του πολιτικού γραφείου, τον ΧΟΥ ΚΙ-ΛΙ και τον ΚΙΑΟ ΣΙ, υποχωρεί στα αιτήματα των απεργών πείνας, που προσωρινά είχαν μπει στο νοσοκομείο και τους βεβαιώνει πως θεωρεί το κίνημά τους «πατριωτικό» και «πραγματικά αξιόπαινο». Παρ'όλα αυτά, πάνω από 1.000.000 άτομα συγκεντρώνονται στο κέντρο του Πεκίνου. Παρ'όλο που νόμος του 1982 απαγορεύει την απεργία πολλές βιομηχανικές περιοχές παρέλυσαν. Οι απεργοί εργάτες παίρνουν μέρος στις διαδηλώσεις με την έγκριση ειδικά καταρτισμένων μονάδων εργασίας ή με την καθοδήγηση ορισμένων τακτών στελεχών της διοίκησής τους, αντανάκλωντας και σ'αυτούς την διαμάχη στο κόμμα για εξουσία. Όσο για την αστυνομία, είναι και αυτή στους δρόμους... αλλά στο πλευρό των διαδηλωτών.

Ενώ η κεντρική εξουσία είναι διαιρεμένη, ο σεισμός που προκαλεί στο πέρασμά της η λαϊκή εξέγερση, εκτείνεται από την μια άκρη της χώρας ως την άλλη και οι φοιτητές της επαρχίας μεταφέρονται από σιδηροδρομικούς υπαλλήλους που τους υποστηρίζουν, φτάνουν στο Πεκίνο, με ρυθμό 50.000 άτομα την ημέρα. (Ο Τύπος νιώθει μεγάλη ικανοποίηση με την εξέλιξη των γεγονότων). Οι επίσημοι δημοσιογράφοι βρίσκονται παρόντες σ'όλες τις διαδηλώσεις και θέλουν να «πουν την αλήθεια». Έτσι, υποστηρίζοντας το κίνημα του λαού, η «Καθημερινή του Λαού» στην έκδοση της 18ης Μάη αφιερώνει μεγάλο μέρος του πρωτοσέλιδου της στις διαδηλώσεις του λαού με πολλές φωτογραφίες και λόγια στήριξης, ενώ εξορίζει σε μια μικρή γωνία κάπου στο κάτω μέρος της σελίδας τον επίλογο για την ιστορική επίσκεψη του Γκορμπατσώφ. Στις 19 Μάη ο Ζ.Ζ. συνοδευόμενος με τον ΛΙ ΠΕΓΚ μόνο, υποχωρεί για άλλη μια φορά στις αιτήσεις των διαδηλωτών της πλατείας Τ.Α. και ικετεύει τους φοιτητές ναβάλουν ένα τέρμα στην απεργία πείνας τους: ασυνήθιστη εικόνα η επίδειξή του, με τα μάτια μουσκεμένα στα δάκρυα να ψάχνει τις λέξεις και τρομαγμένος να ομολογεί την αδυναμία τους: «Ήρθαμε πολύ αργά... Συγγνώμη...».

ΛΙ ΠΕΓΚ

Μια τέτοια δήλωση είναι ενοχλητική για τους παρακείμενους του «ορθόδοξου κομμουνισμού» αφού θέτει υπό αμφισβήτηση την νομιμότητα του ίδιου του κομμουνιστικού κόμματος: τη νύχτα της 19 προς 20 Μάη, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο Ζ.Ζ. απομακρύνεται από την κυβέρνηση και ο Λ.Π. αρχηγός της γραμμής των «συντηρητικών», ξαναθυμάται το στρατό, τελευταίο οχύρωμα του συστήματος για να αμαυρώσει τη λαϊκή εξέγερση. Η εξουσία έχει χάσει πια τον έλεγχο της κατάστασης, η κεφαλή του Κ.Κ.Κ. φοβάται και στέλνει τις δυνάμεις καταστολής, κηρύσσοντας στρατιωτικό νόμο στη χώρα: «Σκοπός των διαδηλωτών είναι να ανατρέψουν την κυβέρνηση του λαού, εκλεγμένη από τη Λαϊκή Εθνοσυνέλευση και να αρνηθεί στην ολότητα της τη δημοκρατική δικτατορία του λαού» (έτσι ακριβώς ειπώθηκε), η «μέθοδος Γιαουζέλοκι-προσφιλής στον ΝΤ.Ξ. υπερίσχυσε...

Αλλά μόλις πέρασαν οι πρώτες στιγμές κατάπληξης και αποθάρρυνσης, για ορισμένους, οι φοιτητές θ'αποδείξουν την ωριμότητά τους κινήματός τους και την ικανότητά τους για κινητοποίηση του λαού: το Πεκίνο, έχει πια παραλύσει από τις εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτών που αποκλείουν τα στρατιωτικά καμινία φωνάζοντας:

Κάτω η δικτατορία! - Η κυβέρνηση «οδύεται το λαό»! Παρατηρούνται πολυάριθμες σκηνές αδελφοποίησης, όχι μόνο οι στρατιώτες, αλλά επίσης, κι ένας μεγάλος αριθμός μελών της κυβέρνησης που επεμβαίνουν και υπερασπίζονται τους φοιτητές κρίνοντας ότι είναι δίκαιο να διαδηλώσουν ενάντια σ'αυτούς τους μανδρινούς, τα παιδιά των οποίων έχουν «γεμάτες πάντα τις τσέπες τους», ενώ ο λαός είναι έτοιμος να πεθάνει από την πείνα. Επί πλέον, ο στρατός δεν είναι πια το σώμα της ελίτ, που προκαλούσε την υπερφάνεια του συστήματος. Το 1979, υποχώρησε κι έχασε το γόητρό του απέναντι στην επίφοβη Βιετναμέζικη στρατιά. Από τότε, ο αριθμός των ατόμων που τον στελεχώνει, πέρασε από τα 4 στα 3 εκατομμύρια άνδρες (η ισοδυναμία στη κλίμακα της Γαλλίας είναι 150.000) και αποτελείται ουσιαστικά από γιούς επαρχιωτών χωρίς μόρφωση, όπως επίσης από άνεργους και μάλιστα εγκληματίες. Εξάλλου (ο στρατός) είναι αποπροσανατολισμένος, μη έχοντας πλέον κανένα αντιπρόσωπο στο πολιτικό γραφείο του Κ.Κ.Κ., κι οργισμένος για την αποδιοπομπή του, προσπαθεί να ανακτήσει τις παλιές του δόξες, όποιο κι αν είναι το τίμημα.

Το Σαββατοκύριακο της 20-21 Μάη, θα αποτελέσει καμπή στη παγκόσμια ιστορία. Η επίδειξη δύναμης της εξουσίας απέτυχε μπροστά στην ήσυχη και μη βίαιη δύναμη των διαδηλωτών στους δρόμους. Παραδόξως, ενώ οι φοιτητές διαμαρτύρονται για «ουσιαστικό εκδημοκρατισμό», οι εργάτες που πλαισίωσαν μαζικά την εξέγερση, με ακόμα μεγαλύτερη τόλμη ζητάνε την ανατροπή «της σάπιας κυβέρνησης» καθώς και του ίδιου του «συστήματος». Σημαντικές διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν επίσης και σε πολλές πόλεις, στην επαρχία με σύνθημα: «ΛΙ ΠΕΓΚ φασίστα», «ΝΤΕΓΚ παραιτήσου».

Το Χονγκ Κονγκ γνώρισε την Κυριακή 21 Μάη την μεγαλύτερη διαδήλωση στην ιστορία του: 1.000.000 άτομα, δηλ. ένας κάτοικος στους έξι! Όλος ο κόσμος έχει στραμμένα τα μάτια του στο Πεκίνο.

ΖΙΑΟ ΖΙ ΓΙΑΓΚ ή ΛΙ ΠΕΓΚ

Στις 23 Μάη, εκατοντάδες χιλιάδες άτομα κάνουν πορεία στο Πεκίνο, απαιτώντας την απομάκρυνση του Λ.Π., το επίσημο πρακτορείο της Νέας Κίνας κυκλοφορεί διαδόσεις για τελική εξισορρόπηση της κατάστασης σε όφελος της μεταρρυθμιστικής φωνής. «Εξαφανισθείς» από τη στιγμή της εγκαθίδρυσης του στρατιωτικού νόμου ο Ζ.Ζ. τώρα, για μια άλλη μια φορά, τοποθετείται στη θέση του γενικού γραμματέα του Κ.Κ.Κ. Ο λαός συνεχίζει τις κινητοποιήσεις του και στις 24-5 φέρνει ακατάπαστα τρόφιμα στους φοιτητές, οι οποίοι έχουν εξάλλου συλλέξει από τις πρώτες μέρες του κινήματος, πάνω από 1.000.000 γιέν, από δωρεές.

Με την χρεία θέσεως στην εξουσία, ο στρατός παρ'όλο που έχει εσωτερικά προβλήματα εμφανίζεται, παίρνοντας θέση διαιτητή, αλλά η κατάσταση στις 25 Μάη μοιάζει πιά πολύ συγκεχυμένη από ποτέ. Ο στρατός αποσύρεται σε στρατώνες μακριά από το Πεκίνο. Ο ΒΑΝ ΛΙ, πρόεδρος της Εθνοσυνελεύσεως επιστρέφει βιαστικά από ένα ταξίδι στις Η.Π.Α. και κάνει χρέη πρωθυπουργού. Συμπράττει με τον Ζ.Ζ. που επιχειρεί να ξαναενώσει τα κομμάτια της όλο και πιά ρευστής και διεφθαρμένης αστικής εξουσίας. Όμως η καλοστημένη «μηχανογραφία», φτιαγμένη επιτήδεια από τον ΝΤ.Χ. και τον ΓΙΕΝΓΚ ΣΕΝΚΟΥΝ πρόεδρο της Δημοκρατίας τελεσφορεί. Ο Ζ.Ζ. απομακρύνεται από την θέση του Γ. Γραμματέα και την θέση του παίρνει ο Λ.Π. Τώρα πια, τίποτα δεν



εμποδίζει την επέμβαση του στρατού.

Πάντως τίποτα δεν θα είναι πια όπως πριν. Το κομμουνιστικό σύστημα απέτυχε και ο λαός το ξέρε.

Δέκα χρόνια ανεξέλεγκτων οικονομικών μεταρρυθμίσεων είχαν θέσει σαν αποτέλεσμα μια γενική ανύψωση του επιπέδου ζωής, αλλά στην πραγματικότητα, η πρόοδος συντελέστηκε σε όφελος ορισμένων ενώ αντίθετα, η στασιμότητα, για την πλειοψηφία του λαού: όπως κοινωνικές δυσαναλογίες ανάμεσα σε νεόπλουτους επιχειρηματίες και αγρότες, «πρόοδος» και πλουτισμός, μονοπωλία των παιδιών της νομενκλατούρα που ζουν μέσα στη διαφθορά, σε αντίθεση με τους υπαλλήλους και τους εργάτες που υποφέρουν από τους πενιχρούς μισθούς (εξαιτίας της οικονομικής αστάθειας).

Αυτή τη συστηματική διαφθορά θέλουν να γκρεμίσουν οι φοιτητές και να την αντικαταστήσουν με μια πραγματικά «ανοιχτή» πολιτική γραμμή, με μια «εξουσία», καθορισμένη πριν απ'όλα για να προφυλάξει με τον καλύτερο τρόπο τα προνόμια του λαού. Η ογκώδης υποστήριξη που έλαβαν απ'όλα τα στρώματα του πληθυσμού είναι εμφανές σημάδι καταδίκης του υπάρχοντος συστήματος. Ότι κι αν συμβεί, η «δημοκρατία» και η «ελευθερία» βρίσκονται πιά πολύ από ποτέ άλλοτε στην ημερήσια διάταξη. Η άνοιξη της κομμούνας του Πεκίνου θα διαρκέσει, όσο διαρκέσει, αλλά από την ωριμότητά της, την ικανότητά για αυτοοργάνωση, την μη βίαιη επίθεση και το πνεύμα της αλληλεγγύης της, μπορεί να θεωρηθεί σαν το προλούδιο μιας ελευθεριακής κοινωνία. (Le Monde Libertaire, No 754, Ιούνιος '89)

KINA:

Οι φυλακές
είναι πάντα γεμάτες

Τις χρονιές 1978-1979, επωφελούμενοι από την εσωτερική διαμάχη στο εσωτερικό του κινεζικού κομμουνιστικού κόμματος και από ορισμένα «ρήγματα στον τοίχο» του συστήματος, προκαλούμενα από τη «φιλελεύθερη» μερίδα του, οι διανοούμενοι και οι εργάτες θρήκαν ελεύθερο πεδίο, κατάφεραν να κυκλοφορήσουν «μη επίσημα» περιοδικά και να δημιουργήσουν το Σύνδεσμο Υπεράσπισης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στην Κίνα. «Το Τείχος της Δημοκρατίας».

Γι' αυτούς τους παλιούς «κοκκινοφρουρούς» είναι ένας τρόπος να συνεχίσουν να διεκδικούν μια πραγματικά «σοσιαλιστική δημοκρατία». Ο ΒΕΙ ΤΖΙΝ ΣΕΝΓΚ (εργάτης - ηλεκτρολόγος) έγινε διάσημος δημοσιεύοντας ένα «D A Z I B A O» (Ο πέμπτος μετασχηματισμός: δημοκρατία) που αντιτάχθηκε στους τέσσερες οικονομικούς μετασχηματισμούς του ΝΤΕΝΓΚ ΞΙΑΟ ΠΙΝΚ. Οι θέσεις του αυτές, τον οδήγησαν στη φυλακή, όπου βρίσκεται ακόμα. Οι πρώτες διαμαρτυρίες αυτής της χρονιάς διεκδικούσαν μέσα σε άλλα πράγματα και την άμεση απελευθέρωσή του. Δημοσιεύουμε παρακάτω ορισμένα αποσπάσματα από το DAZIBAO:

«Σύμφωνα με τον ορισμό που δίνουν οι ιδρυτές της μαρξιστικής θεωρίας, στο σοσιαλισμό οι λαϊκές μάζες - αυτές που συχνά αποκαλούμε και «προλεταριάτο» βρίσκονται στην εξουσία. Ρωτήστε λοιπόν τους κινέζους εργάτες: Εκτός από το άθλιο ημερομίσθιο που σας εγκρίνουν που φτάνει



μόνο για να σας εμποδίσει να πεθάνετε στην πείνα, μέχρι που, πως εξαπλώνονται τα δικαιώματά σας, σε ποιον ή σε τι έχετε δύναμη (εξουσία) ποιανού πράγματος είστε κύριοι; «...»

«Υποτίθεται ότι ο σοσιαλισμός εγγυάται σε κάθε πολίτη το δικαίωμα στη μόρφωση και την ανάπτυξη των ατομικών του ταλέντων και δέβαια και άλλα δικαιώματα ακόμα - αλλά δεν βλέπουμε τη σκιά όλων αυτών στη ζωή που ζούμε. Το μόνο πράγμα που αντικρύβουμε είναι «η δικτατορία του προλεταριάτου» και αυτή η νέα παραλλαγή του «δεσποτισμού ρώσσιου τύπου» που ονομάζεται τώρα «σοσιαλισμός δεσποτικός α λα κινέζικα».

Πιστεύετε, στ' αλήθεια πως αυτός ο δρόμος για το σοσιαλισμό ανταποκρίνεται στις ανάγκες του λαού;»

«...»

«Τι είναι «δημοκρατία»; Αληθινή δημοκρατία, είναι η παράδοση όλων των εξουσιών στο σύνολο των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι θα ήταν ανίκανοι να κρατήσουν στα χέρια τους τις εξουσίες του κράτους; Η Γιουγκοσλαβία πήρε θέση προς αυτή την κατεύθυνση και μας δείχνει ότι ο λαός δεν έχει καμμία απολύτως ανάγκη από δεσπότες, μεγάλους ή μικρούς και ακόμα πως μπορεί καλύτερα να χειριστεί τις υποθέσεις του.

Τι είναι «αληθινή δημοκρατία»; Εί-

ναι ένα σύστημα που επιτρέπει στο λαό να διαλέγει σύμφωνα με τη θέλησή του αντιπροσώπους, εξουσιοδοτημένους να διοικούν γι' αυτόν σύμφωνα με τις θελήσεις και τα ενδιαφέροντά του. Ο λαός πρέπει επιπλέον, να έχει τη δύναμη να σταματήσει κάποιον αντιπρόσωπο από τα υπηρεσιακά του καθήκοντα και να τον αντικαταστήσει οποιαδήποτε στιγμή, για να εμποδίσει, μ' αυτό τον τρόπο αυτούς που θα έφταναν σε σημείο να καταχραστούν τις λειτουργίες που τους έχουν ανατεθεί και που θα μπορούσαν να μεταμορφωθούν σε καταπιεστές. Ένα τέτοιο σύστημα είναι καταρθωτό;»

«...»

«Σ' αυτούς που τρέφουν αυτό το είδος αντίληψης αφήστε με μόνο, κ' όλο το σεβασμό, να πω αυτά: θέλουμε να γίνουμε κύριοι του ίδιου μας του πεπρωμένου, δεν έχουμε ανάγκη από θεούς ούτε από αυτοκράτορες, δεν έχουμε πίστη σε κανένα σωτήρα, θέλουμε να οριοθετήσουμε το μέλλον μας. Δε θέλουμε να γίνουμε απλά εργαλεία στα χέρια δεσποτών με τεράστιες φιλοδοξίες, που σκέπτονται να μας χρησιμοποιήσουν για να κάνουν μετασχηματισμούς για το δικό τους μόνο όφελος. Αυτό που θέλουμε είναι μετασχηματισμό στις συνθήκες ζωής του λαού. Αν θέλουμε να πραγματοποιηθούν αυτοί οι μετασχηματισμοί στο σύστημα είναι μόνο για να στεριώσει η δημοκρατία, η ελευθερία κι η ευτυχία του λαού.

Χωρίς αυτό τον «πέμπτο μετασχηματισμό» όλοι οι άλλοι δεν είναι παρά ένα καινούριο ψέμα»

Απόσπασμα από το διδύλιο:

«Μια φωλιά χελιδονιών δε φέρνει την άνοιξη στο Πεκίνο»

LE Monde Libertaire
NO. 754 1-1-89)

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΟΥΑ ΛΙΟΥΣΑΝ

Αυτή η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε από το RADIO Libertaire μια μέρα μετά την προκήρυξη «στρατιωτικού νόμου» στο Πεκίνο, στις 20-5-1989. Ο ΧΟΥΑ ΛΙΟΥΣΑΝ είναι κινέζος, υπήρξε ένας από τους «επαναστάτες» κατά τη διάρκεια της πολιτιστικής επανάστασης. Μπόρεσε να δραπετεύσει κολυμπώντας προς το Χονγκ Κονγκ πριν εγκατασταθεί στο Παρίσι (Η Isabelle Thireau μετάφρασε το βιβλίο του «Τα Κόκκινα Χρόνια»)

-Ρ.Α.: Έχετε πληροφορίες για το τι συμβαίνει στο Πεκίνο;

Ι.Τ., Χ.Α.: Σύμφωνα με τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις που είχαμε με συντρόφους στην Κίνα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης περιγράφουν σωστά την κατάσταση που επικρατεί. Το κίνημα έχει εξαπλωθεί σ' όλη την χώρα, απεργίες ξεσπούν σ' όλη τη χώρα και σε όλους τους τομείς. Ομοίως φοιτητές κι εργάτες επιχειρούν να συμφιλωθούν με τα στρατιωτικά αποσπάσματα που έχουν σταλεί για να επαναφέρουν την τάξη.

-Ρ.Α.: Αυτά είναι τα πρόσφατα γεγονότα. Θα μπορούσαμε να γυρίσουμε λίγο στο παρελθόν για να καταλάβουμε τι συμβαίνει;

-Ι.Τ.: Πριν δέκα χρόνια περίπου το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας με προτροπή του ΝΤΕΝΓΚ ΞΙΑΟ ΠΙΝΓΚ, υποστηρίζει μια σειρά από οικονομικές μεταρρυθμίσεις: δημιουργίες ιδιωτικών επιχειρήσεων και οικονομική φιλελευθεροποίηση για την επαρχία. Αυτές οι μεταρρυθμίσεις συνοδεύτηκαν από μια υπόσχεση: την πολιτική δημοκρατικοποίηση της Κίνας.

Το 1987, όταν ο οικονομικός φιλελευθερισμός προκαλούσε οικονομική αστάθεια εξαιτίας της αύξησης των τιμών και διαφθορά, ο ΧΟΥΑ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ παύθηκε από τα καθήκοντά του και η δημοκρατία αναβλήθηκε για αργότερα.

Στις αρχές του 1989 ένας σοβαρός αριθμός διαννσούμενων θεώ-

ρησε ότι ήταν καιρός πια να παρέμβει. Πρώτη τους κίνηση ήταν να κάνουν αναφορές σε ανώτερες αρχές με τις οποίες ζητούσαν την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων (ειδικά εκείνη το ΒΕΙ ΤΖΙΝΓΚ-ΣΕΝΓΚ.) Ο πανεπιστημιακός και οι φοιτητές ήθελαν να θάλουν το Κ.Κ.Κ. μπροστά στις υποσχέσεις που παλιότερα είχε δώσει. Γύρω λοιπόν από αυτές τις κινήσεις έγιναν οι πρώτες διαδηλώσεις. Ο θάνατος του ΧΟΥΑ ΓΙΑΟ ΜΠΑΝΓΚ και η επέτειος της 4ης Μάη 1919 χρησίμευσαν για προφάσεις και επέτρεψαν την εξαπλώση του κινήματος.

Ρ.Α.: Ποιες είναι οι διεκδικήσεις που εκδηλώθηκαν μέσα από αυτές τις διαδηλώσεις;

Ι.Τ., Χ.Α.: Εργάτες, αγρότες και διανοούμενοι έχουν εν μέρει διαφορετικές ανησυχίες, αλλά βρίσκονται όλοι αντιμέτωποι στα φαινόμενα που προκάλεσε η οικονομική αστάθεια: πτώση των αξιών αγοράς, εμφάνιση ανεργίας (συμπεριλαμβανόμενης και της επαρχίας), ομαδική έξοδος από την επαρχία προς τα μεγάλα αστικά κέντρα, επιδείνωση των κοινωνικών διαφορών. Όλα αυτά τα φαινόμενα οφείλονται σύμφωνα με τον κινέζικο λαό, στη γραφειοκρατία του Κ.Κ.Κ. που προαγοράζει και κερδοσκοπεί στις πρώτες ύλες σε θάρος του λαού. Με δυο λόγια, αντιτίθενται στα προνόμια και τις απάτες των κινεζικών ανώτατων στελεχών.

Ρ.Α.: Όλα αυτά μας θυμίζουν λίγο στις αρχές της την πολιτιστική επανάσταση. Δεν υπήρχε από μια μερίδα του κόμματος, χειρισμός των υποθέσεων κατά τέτοιο τρόπο που να εξαπατηθεί η άλλη μερίδα;

Ι.Τ., Χ.Α.: Πιστεύω ως προς αυτό ότι κανείς στο κόμμα δεν έδειξε ενδιαφέρον για το κίνημα που ξέσπασε και εξαλείσσεται τώρα. Το κόμμα στο σύνολό του έχει αποδοκιμαστεί. Ο λαός έχει χάσει την υπόληψή που είχε σε αυτό, υπάρχει συγκεκριμένη αντίληψη και συνείδηση

της κατάστασης όλων των στρωμάτων του κινεζικού πληθυσμού (συμπεριλαμβανομένων και των αγροτών) για τον ολέθριο ρόλο των γραφειοκρατών. Το Κ.Κ.Κ. έχει 40.000 μέλη. Το 20-25% γραφειοκράτες. Σε αντίθεση με την πολιτιστική επανάσταση οι φοιτητές υποστηρίζονται από όλους τους Κινέζους (πανεπιστημιακούς, εργάτες κι αγρότες)

Ρ.Α.: Πρόκειται λοιπόν για ένα κίνημα ενάντια στις κοινωνικές ανισότητες;

Ι.Τ., Χ.Α.: Ναι, οι κοινωνικές ανισότητες που προκλήθηκαν από την κρίση και τη διαφθορά σε όλα τα επίπεδα του κόμματος, είναι η βάση της δυσανεξίας των εργατών και αγροτών. Οι φοιτητές απαιτούν πολιτικές μεταρρυθμίσεις έτσι ώστε να ελέγχονται τα στελέχη του Κ.Κ.Κ. και να αποφευχθεί ο πλουτισμός της κινέζικης νομευκλατούρας: «Αυτοί υπεξαιρούν τον πλούτο της χώρας».

Ρ.Α.: Μήπως οι μεταρρυθμίσεις στην ΕΣΣΔ και άλλες «αδελφές» χώρες είχαν αντίκτυπο στην Κίνα κι έγιναν αιτία συγκρούσεων;

Ι.Τ., Χ.Α.: Αν οι διαδηλωτές αναφέρουν τον ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΩΦ και την ΓΚΛΑΖΝΟΒ, αυτό γίνεται για να πιεστεί ο ΞΙΑΟ ΠΙΝΓΚ. Για να τον κατηγορήσουν για αργοπορία των πολιτικών μεταρρυθμίσεων που στην ΕΣΣΔ έχουν ήδη αρχίσει. Δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η γενιά των «κόκκινων φρουρών» είναι πάντα εκεί, ο έλεγχος των στελεχών του κόμματος δε γίνεται για να τους διασρεστήσει. Ένα εκατομμύριο διαδηλωτές στην πλατεία ΤΙΕΝ ΑΜΕΝ έχει όλη τη δύναμη ν' αλλάξει τη ροή της ιστορίας, οι προηγούμενες εμπειρίες βοηθούν!..



Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΜΠΟΝΑΝΟ - ΣΤΑΖΙ

Οι αναρχικοί Α. Μπονάννο και Γ. Σταζί συνελήφθησαν στο Μπεργκάμο της Ιταλίας στις 2.2.89 και κατηγορούνται για ληστεία, αντίσταση κατά της αρχής και σωματικές βλάβες. Οι 2 σύντροφοι συνελήφθησαν καθώς έφευγαν από ένα κοσμηματοπωλείο κρατώντας 10 κιλά χρυσό. Αργότερα δήλωσαν ότι πραγματοποιούσαν την ενέργεια αυτή για να καλύψουν τις προσωπικές οικονομικές τους ανάγκες και καθώς σαν αναρχικοί είναι υπέρ της αναδιανομής του κοινωνικού πλούτου, αυτή η ενέργεια βρισκόταν μέσα στα πλαίσια των απόψεών τους.

Κανονικά ένα τέτοιο γεγονός θα είχε παραπεμφθεί άμεσα σε δίκη, καθώς δεν υπήρχαν σκοτεινά σημεία στην υπόθεση. Αντίθετα ο εισαγγελέας Μαφφερι και ο ανακριτής Fischetti επιμήκυναν τη διαδικασία 4 ολόκληρους μήνες ενώ ταυτόχρονα προωθούν και νέα δικογραφία. Σ' αυτό το σημείο είναι που γίνεται προσπάθεια από τις δικαστικές αρχές να φορτώσουν στους 2 αναρχικούς και άλλες ενέργειες εκτός απ' αυτήν για την οποία συνελήφθησαν. Στα τέλη του Μάη οι 2 σύντροφοι πληροφορήθηκαν ότι οι έρευνες τους συνδέουν έμμεσα με μία σειρά από ληστείες στην περιοχή του Μπεργκάμο, οι οποίες είχαν μείνει ανεξιχνίαστες. Μία απ' αυτές ιδιαίτερα, έγινε στις 7.4.87 και ο κοσμηματοπώλης βρέθηκε νεκρός μετά από ληστεία στο κατάστημά του. Γίνεται, λοιπόν, προσπάθεια να κατηγορηθούν για ληστείες κατά συρροή και επιπλέον για φόνο. ΑΥΤΗ η προσπάθεια πρέπει να καταγγελθεί σ' όλα τα επίπεδα.

Στο παρελθόν οι σύντροφοι του περιοδικού «ANAPXISMO», του οποίου ο Μπονάννο είναι εκδότης, είχαν κατηγορηθεί για πολιτικές ενέργειες. 21 σύντροφοι συνελήφθησαν το 1980 και κατηγορήθηκαν για σύσταση ένοπλης ομάδας, για μια σειρά ληστειών στη Β. Ιταλία, για ένοπλη εξέγερση ενάντια στο κράτος, ακόμα και για πρόκληση εμφυλίου πολέμου. Όλες οι κατηγορίες κατέρρευσαν μέσα σε 6 μήνες καθώς δεν υπήρχε κανένα απολύτως στοιχείο, ενώ το σύνολο του αναρχικού κινήματος είχε δραστηριοποιηθεί για να καταγγείλει αυτήν την προφανή σκευωρία. Αυτή τη φορά, όμως, οι δυνάμεις καταστολής έχουν μία συγκεκριμένη κατηγορία ενάντια στους συντρόφους και προσπαθούν να τους κρατήσουν στη φυλακή όσο το δυνατόν περισσότερο προσθέτοντας συνεχώς κατηγορίες, τις οποίες όμως φροντίζουν να κρατούν σε αυστηρά «ποινικό» επίπεδο. Έτσι ελπίζουν ότι θα τους απομονώσουν πολιτικά, θα εκμηδενίσουν την προσωπικότητά τους.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονιστεί ότι η τακτική των αρχών δεν πέτυχε: οι εκδόσεις όπου οι σύντροφοι ήταν μέλη, συνεχίζουν να θγαίνουν τακτικά και η θεωρητική τους δουλειά τυπώνεται και διανέμεται. Οι αναρχικός αγώνας συνεχίζεται και εξαπλώνεται σε όλα τα μέτωπα του ανταγωνισμού, ενάντια στην εκμετάλλευση και τα δολοφονικά σχέδια του Κεφαλαίου. Αυτή είναι κατά την γνώμη μας και η πιο σημαντική εκδήλωση αλληλεγγύης και είναι επίσης η επιβεβαίωση αυ-

Γράμμα από την Ιταλία

Παίρνει σάρκα και οστά η αστυνομική δικαστική σκευωρία που φοβόμασταν ότι θα κατασκευάζονταν προς ζημιά των συλληφθέντων συντρόφων μας στην Μπεργκάμο για μια απόπειρα κλοπής. Αυτό συμβαίνει επειδή πρόκειται για δυο αναρχικούς των οποίων η επαναστατική δραστηριότητα πρέπει να διακοπεί με οποιοδήποτε κόστος. Μια αποτελεσματική απάντηση σε αυτή την αισχρή σκευωρία μπορεί να προέλθει μονάχα από τις πρακτικές της ελευθερίας που ολόκληρο το κίνημα θα ξέρει και θα θέλει να βάλει στην πράξη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΠΕΡΓΚΑΜΟ

20 Ιούνη 1989

Παίρνουμε τον λόγο σχετικά με την περίπτωσή μας, για να πούμε μερικά πράγματα, λίγα αλλά καθαρά.

Συλληφθήκαμε στις 2 του Φλεβάρη κατά την διάρκεια μιας απόπειρας κλοπής εδώ στην Μπεργκάμο σε ένα κοσμηματοπωλείο του κέντρου. Μεταφερόμενοι στην ασφάλεια μας καταλόγησαν ευθύς εξαρχής την ληστεία και, ύστερα από λίγες ώρες, όταν πλέον έγιναν γνωστά τα στοιχεία μας, μας είπαν ότι όντας αναρχικοί θα μας «σπρίμωχναν» αποδίδοντάς μας άλλες ληστείες και έναν φόνο επίσης.

Στην ασφάλεια υποβλήθηκα επίσης για αρκετές ώρες στην καθιερωμένη μεταχείριση του ξυλοδαρμού. Δεν θέλουμε όμως στο να γίνει επιμονή πάνω στα «θασανιστήρια» στον βαθμό που δεν σκοπεύουμε να πάρουμε θέσεις που θεωρούμε ανάλογες με αυτές ενός θύματος.

Δηλώσαμε ότι την κλοπή την επιχειρήσαμε αποκλειστικά για προσωπικούς λόγους, με λίγα λόγια γιατί είμαστε χωρίς χρήματα και δουλειά.

Πήραμε στο τέλος την ευθύνη για το ότι είμαστε αναρχικοί και επαναστάτες.

Συνεχίζοντας στο έργο τους, αυτό της σκευωρίας, προανακοινωμένης από την πρώτη στιγμή, οι δικαστές της Μπεργκάμο μας κατηγορούν τώρα για μια άλλη κλοπή με φόνο που συνέβησε σε αυτή την πόλη, στις 7 Απριλίου 1987 και για άλλη μια κλοπή ακόμη, πάντοτε στην Μπεργκάμο, στις 9 Μάρτη 1985, και υπόθεση θα μπορούσε να μην σταματήσει εδώ. Φυσικά δεν έχουμε καμμία απολύτως σχέση με αυτές τις άλλες κλοπές, αλλά ούτε και με τον αναφερόμενο φόνο.

Αυτές οι καινούργιες κατηγορίες, στερούμενες εξολοκλήρου αντικειμενικών αποδείξεων, μας επιρρίφθηκαν, όπως μας είχε προανακοινωθεί από τον διοικητή της ασφάλειας της Μπεργκάμο, με τον σκοπό να μας χτυπήσουν σαν αναρχικούς, όχι σαν ληστές.

Σε εμάς φαίνεται ξεκάθαρο, σε αυτό το σημείο, ο σκοπός των αστυνομικών και των δικαστών στο να χτυπήσουν ολόκληρη την επαναστατική μας δουλειά και όλη μας την αφοσίωση στους κοινωνικούς αγώνες των περασμένων ετών.

Είδαμε ότι στο εσωτερικό του κινήματος μας αναπτύχθηκε μια διαφοροποίηση των γνώμων, όταν δεν ακολουθήθηκε ο δρόμος της άνετης οιωπής.

Εμείς υποστηρίζουμε φυσικά την θέση αυτών που ακριβοποιούν πως οι αναρχικοί «όταν έχουν ανάγκη από χρήματα πηγαίνουν και τα παίρνουν», και πράγματι έτσι προσπαθήσαμε να κάνουμε. Αλλά τώρα μας φαίνεται ότι το πρόβλημα μετατοπίστηκε, όπως εξάλλου ήταν προβλεπτό.

Τώρα τα πράγματα έγιναν πιο ξεκάθαρα: κατηγορούμαστε για αδικήματα ισόθιων για τον λόγο ότι είμαστε αναρχικοί. Θέλουν να μας κάνουν να πληρώσουμε την επαναστατική δράση μας κατηγορώντας μας για πράγματα που δεν κάναμε ποτέ.

Εμείς δεν φοβόμαστε. Παίρνουμε όλη την ευθύνη για την αναρχική μαχητικότητα μας είτε απέναντι στο κράτος είτε απέναντι σε όλους αυτούς που στο όνομα ενός κακώς επανατιθεμένου καθωσπρετισμού θέλουν να μας θάψουν.

Αλφρέντο Μπονάννο
Πίππο Σταζί

Υ.Γ. Η δίκη μας θα γίνει πιθανά στα τέλη Ιούλη ή τον Σεπτέμβρη

τού που όλοι γνωρίζουμε: ότι οι αναρχικοί δρουν από το δικό τους ατομικό και συλλογικό επίπεδο της ταξικής συνειδητοποίησης και απελευθερωτικής σχεδιοποίησης και δεν εξαρτώνται από αυτούς που το Κράτος αναγνωρίζει σαν «ηγέτες ή αρχηγούς».

Υπάρχει όμως και η αλληλεγγύη με την έννοια της ενεργητικής υποστήριξης του αγώνα των συντρόφων ενάντια στη φυλακισή τους και της σκευωρίας της αστυνομίας, του τύπου και των δικαστών. Γίνονται εκδηλώσεις αλληλεγγύης, όπως συναυλίες στην Ιταλία και τη Γερμανία, ενώ ταυτόχρονα συγκεντρώνονται χρήματα για την αντιμετώπιση της δικαστικής πλευράς της υπόθεσης, όσο και της πολιτικής πλευράς αναπληροφόρησης.

Η διεύθυνση των δύο συντρόφων είναι:

Alfredo Bonanno Via Gleno 61
24100 - Bergamo Italy
Giuseppe Stasi, Via Gleno 61,
24100 - Bergamo Italy

Οι διευθύνσεις των δικαστών είναι:
Procuratore della Repubblica
dr. Gianfranco Mafferi sost.
procura della Repubblica di Bergamo, Bergamo, Italy.
& Giudice d'istruzione E. Fischetti
Ufficio Istruzione
Tribunale di Bergamo
Bergamo, Italy.

Η διεύθυνση για την αποστολή οικονομικής ενίσχυσης είναι:

Conto corrente postale 16464950,
Carmela di Marca, Catania, με την ένδειξη: «contribution fo trial expenses» (συνεισφορά για τα έξοδα της δίκης).

J.W. από τις ομάδες συμπαράστασης
στους Α.ΜΠ. και Γ.Σ.



• Στις 18 Ιούλη έγινε έξω από την Ιταλική πρεσβεία στην Αθήνα εκδήλωση συμπαράστασης στους Μπονάννο και Σταζί, που διοργανώθηκε από την «Επιτροπή Αναρχικών για την συμπαράσταση στους Μπονάννο και Σταζί» και κυκλοφόρησε και προκήρυξη που δημοσιεύουμε.